

mania

NO RISK DISC - **HIQPY** GRAND CRU - **Flea**

DESERT ISLAND DISC – **Ayam El Disco** INTERVIEW – **My New Band Believe**

**MELK
WEG**

DO 23 APR
BEN CAPLAN

ZA 25 APR
RICO

ZA 02 MEI
YELLOW DAYS

DO 07 MEI
**PUBLIC
IMAGE LTD.**

DI 19 MEI
KATIE TUPPER

WO 20 MEI
MARUJA

DO 21 MEI
**OMAR
SOULEYMAN**

ZA 23 MEI
PRETTY PISSED

DI 26 MEI
FCUKERS

ZO 31 MEI
**JOHN
VINCENT III**

WO 03 JUN
LALALAR

VR 05 JUN
ROOTSRIDERS
FEATURING MO ALI

WO 10 JUN
YONAKA

MA 15 JUN
DON WEST

DO 18 JUN
CELINE CAIRO

WO 15 JUL
MONONEON

WO 23 SEP
**VANESSA
PARADIS**

WO 30 SEP
**DONNY
BENÉT**

DO 01 OKT
**SCOUTING
FOR GIRLS**

ZA 10 OKT
**BILL
CALLAHAN**

DI 13 OKT
DEVOTCHKA

WO 28 OKT
**JON ALLEN &
THE LUNA KINGS**

ZA 12 DEC
MAMMOTH

Lieve muziekfanaten,

In deze editie zetten we Hiqpy in het zonnetje – en terecht! Hun langverwachte debuutplaat is eindelijk uit, dus ga het vooral direct luisteren. Verder ben ik ontzettend enthousiast over de prachtige, vreemde collectie luistertrips die deze editie bevat. Het was lastig kiezen dit keer, maar dat is alleen maar een goed teken: er zijn deze maand simpelweg ontzettend veel goede releases. En dan hebben we het nog niet eens over Record Store Day!

Ik wens jullie allemaal veel leesplezier,
Lotte Hurkens

Art directie

Jenny Bakker, jenny@platomania.nl

Hoofdreductie

Lotte Hurkens, redactie@platomania.nl

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk, Menno Borst, Liz Bosman

Druk

Damen Drukkers

Medewerkers

Said Ait Abbou, Simon Arends, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Leyla Birlık, Lotte Borst, Frank de Bruin, Loes Bruins, Ron Bulters, Stan Coldewijn, Bart Coumans, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Hermen Dijkstra, Daan van Eck, Laurens Elderman, Nijs Flesseman, Barend Florijn, Jay Frelink, Luc van Gaans, Steven van Gammereen, Cornelis Groot, Daan Hutting, Tim Jansen, Melle de Jong, Ruud Jonker, Stef Ketelaar, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Tatum Luiten, Paul Maas, Hans van der Maas, Max Majorana, Ruben de Melker, Stef Mul, Erik Mundt, Godfried Nevels, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Frank Renooij, Linda Rettenwander, Jurriën van Rheedde, Joop van Rossem, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Annabel Smeehuijzen, Laurence Tanamal, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Louk Vanderschuren, Menno Valk, Wim Velderman, Vera Verwoert, Cees Visser, Marcel van Vliet, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Thijs Walhof, Dirk Wiertz, Peter van der Wijst, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.

Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!

Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.

IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 427 ligt 12 mei 2026 in de winkels! Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE

6 NO RISK DISC

Hiqpy

8 INTERVIEW

Hiqpy

14 GRAND CRU

Flea

37 INTERVIEW

Cameron Picton

38 REISSUES

o.a. Johan

39 VERGETEN MEESTERWERKEN

Brenda Lee

39 JORN'S KWARTEEUWTJE

The White Stripes

41 KRENTEN UIT POP

o.a. Naaz

42 ACHTER DE SCHERMEN

Moataz Rageb

43 DESERT ISLAND DISC

Ayam El Disco

44 INTERVIEW

Lucky Fonz III

46 DJ CORNER

Knekelhuis

47 GEZIEN

o.a. Oyster Festival

50 PUNK PRINCIPLE

Nieuwe Nederlandse Naïviteit, Vol. 2

51 CLASSIC JAZZ

o.a. Andrew Hill

52 GESPOT

o.a. BXKS

55 SONIC NURSE SELECTS

o.a. Lucy Kruger & The Lost Boys

56 INTERVIEW

L.A. Sagne

60 FILMS

o.a. Martyrs

61 BOEKEN

o.a. Jazzportretten

64 RECORD STORE DAY

o.a. RSD releases uitgelicht

Luistertrip: Hit-Boy & The Alchemist

Alweer een pareltje aan de hand van The Alchemist! Dit keer in samenwerking met Hit-Boy. Ze lijken het beste in elkaar naar boven te halen op deze soulvolle hiphopplaat. Met guest-appearances van Conway, Boldy James en Havoc (Mobb Deep) kan het bijna ook niet missen. Hiphop-liefhebbers, opgelet! Dit kan wel eens jaarlijsmateriaal zijn.

Interview: Cameron Picton (My New Band Believe)

Dat Cameron Picton's nieuwe band eigenzinnig zou zijn, komt niet als een verrassing. Als voormalig bassist en zanger van Black Midi hadden we ook niks anders verwacht. Zoals onze schrijver Daan het treffend zegt: "You can get the man out of Black Midi, but you can't get the Black Midi out of the man." Daarnaast sprak hij met Cameron over dit nieuwe project. Hoe hij tot een prachtig, gelijknamig freakfolk-debuut kwam, lees je daar.

46

13

Grand Cru: Flea

Met Honora keert Flea terug naar zijn eerste muzikale liefde: jazz. Al bijna vijf decennia is hij een van de meest invloedrijke, excentrieke rockbassisten van zijn generatie, bekend om zijn explosieve podiumpresentatie bij de Red Hot Chili Peppers - inclusief legendarische backflips met bas en al. Nu er wat meer ruimte is voor verdieping, slaat hij een andere weg in. Daarbij komen zelfs gastbijdragen van Thom Yorke (Radiohead) en Nick Cave.

14

37

DJ Corner: Knekelhuis

Je kent misschien de term knekelhuis wel: een tombe of kerk waar beenderen uit oude, verlaten begraafplaatsen werden opgeborgen. Maar ben je ook bekend met het label Knekelhuis? Dan wordt het hoog tijd om daar kennis mee te maken. Het iconische Amsterdamse label bracht onder andere het cultalbum *Duistre Kamers* van De Ambassade uit. In DJ Corner vertellen Joppe en Dave je meer over dit label en gaan ze in gesprek met labelbaas Mark van de Maat!

A man with dark hair, wearing a blue leather jacket with red accents on the shoulders and cuffs, leans against a silver metal railing. He is looking towards the camera with a serious expression. To his right, a woman with blonde hair and dark sunglasses stands looking off to the side. She is wearing a dark blue blazer over a white collared shirt and bright red pants. The background is a plain, light-colored wall.

NO RISK DISC

fotografie: Philine van den Hul

HIQPY

Slow Death of a Good Girl

(Sony)

LP coloured, LP, CD

Wie de eerste lp van Hiqpy beluistert weet het ogenblikkelijk: niemand kan straks meer om deze Amsterdamse band heen! Dat wist producer Danton Supple, bekend van zijn samenwerking met onder andere Coldplay, meteen toen hij de band toevallig bezig zag tijdens een optreden in Haarlem. Zodoende gaf hij de bandleden meteen zijn visitekaartje om met hen muzikaal aan de slag te gaan! Een uitnodiging die door zangeres-gitariste en frontvrouw Abir Hamam en haar overige bandleden Victor ter Veld (gitaar), Tom Radsma (basgitaar) en Kasper de Boer (drums) dankbaar werd aanvaard. Maar eerst moest de band zich nog volop in de picture spelen. Ze mochten zich met hun muziek dan voelen Alsof "Kurt Cobain en Ariana Grande samen een Pokémon hadden gekregen", nu moest hun kunnen nog bewezen worden. En dat deden de vier musici, die elkaar op het Amsterdams Conservatorium hadden leren kennen. Met hun muziek, die in de media werd aangeduid als grunge, altrock, shoegaze, en indierock werd ons land verkend! Tijdens de Popronde van 2023 eindigde Hiqpy bij de sterkste acts! Het jaar daarop volgden Noorderslag, in EKKO "Class of 2024", en werd er van hen op Record Store Day een exclusieve, inmiddels zeer begeerde 7-inch uitgebracht: Slachthuis Sessions. De band maakte al zoveel naam dat ze ook in voorprogramma's niet gingen ontbreken. Massive Attack en Bettie Serveert wisten hen daarvoor te strikken! En om de loftuiting af te ronden: de Volkskrant bombardeerde hen tot "Talent van het jaar 2025!" Maar wat is nu "het geheim" van de band? Niet verder verklappen: zangers Abir Hamam, die op de plaat maar ook tijdens optredens alle aandacht op zich weet te richten. Vol tomeloze energie met een geweldig stembereik. Een vrouw, die langzaam maar zeker afscheid neemt van de people pleaser in zichzelf! En wie het niet gelooft, luister eens naar het album met 12 energieke songs met een backing band die instrumentaal en vocaal excelleert! Geniet van Hedgehug, Everything en Girl in Red. Missers kent de plaat niet! Het zal niet lang duren of Hiqpy vormt zelf het hoofdprogramma! Een band die met deze plaat alle poppodiums moeiteloos plat zal spelen. Het grote succesjaar van de Amsterdammers breekt aan! (Koois Schulte)

interview

HIOPY

Hiopy staat al een aantal jaar op de radar van ongeveer elke muzikercriticus in (en zelfs buiten) Nederland. Ze vielen op tijdens Noorderslag 2024, wonnen datzelfde jaar nog de Zonneprijs en stonden op talloze festivals als PinkPop, Best Kept Secret, Into The Great Wide Open en Rockwerchter. Op het Haarlem Vinyl Festival wekten ze de aandacht van producer Danton Supple (o.a. Coldplay, Morrissey, Kylie Minogue & The Cure). En zo komt het dat op 10 april 2026 hun debuutalbum 'Slow Death Of A Good Girl' te luisteren is. Ik ga eerst in gesprek met gitarist Victor ter Veld & bassist Tom Radsma. Zangeres Abir Hamam is die dag helaas ziek. Licht beteuterd start ik het interview, maar met zulke aardige, praatgrage jongens slaat mijn stemming al snel om. En Abir bel ik een week later om nog wat dieper in te gaan op de teksten.

(Door: Liz Bosman, fotografie Philine van den Hul)

Hoe is het om een album te maken terwijl er zo veel mensen op wachten?

'Ik heb tijdens het maken van het album eigenlijk helemaal niet zo dat gevoel gehad. Nu het er bijna aankomt, merk ik die druk wel. Maar in de studio deden we het echt voor onszelf.' Vertelt Tom. Victor vult aan: 'Het is ook een zegen: als wij doen wat wij vet vinden, dan vinden mensen dat goed. We hebben ons eigen instinct leren vertrouwen.' Hoe verhoudt opgenomen muziek zich tot live spelen? 'Bij het maken van nieuwe nummers is mijn eerste instinct altijd: hoe gaat het live klinken? Als het met de organische middelen die we dan tot onze beschikking hebben goed klinkt, dán is het vet.' Vertelt Victor. Tom is het hiermee eens: 'Het album is een uitvergroting van hoe we live klinken. Er zijn geen dingen toegevoegd die we live niet kunnen spelen. Als het wel een extra partij is, dan zit die zo diep in de mix dat het meer ondersteunend is.' 'Behalve natuurlijk Abir's backing vocals die ze zelf heeft kunnen inzingen.' Onderbreekt Victor 'Dat kan niemand van ons nadoen. We

hebben te weinig vrouwen in de band, dat is een probleem haha. Ik doe zelf ook wel veel backing vocals maar ik kan niet zó hoog. Alle laagjes die we niet live kunnen doen, daar hebben we op het podium altijd nog onze eigen energie en flair voor in de plaats.' 'En mensen kunnen ons dan echt in de ogen aankijken', vult Tom aan.

Kunnen jullie vertellen over de ontmoeting met producer Danton Supple?

Tom begint: 'Hij was spreker bij het Haarlem Vinyl Festival, waar wij ook speelden. Na ons optreden sprak hij ons aan. We hadden pas achteraf door wie hij was.' Victor vertelt verder: 'Hij had een pet op van een legendarische studio in Alabama, waarvan we allemaal de naam niet weten. Onze manager herkende die pet gelukkig wel. Toen bleek hij opeens een zieke legend. We hebben lang nagedacht: hoe gaan we dit realiseren? Want het is niet zomaar wat.' Tom vult aan: 'Als je die mensen op je portfolio hebt staan, dan kost je gewoon veel geld. Dus we moesten beslissen:

willen we dit wel écht met hem doen?.' 'Je moet je ook niet blindstaren op een hele grote naam,' want als het niet past, houdt het ook op. Gelukkig was die klik er wel, dus gingen we met hem aan de slag.'

Hoe is het om samen te werken met een producer aan muziek die je zelf al zo vaak hebt gespeeld?

Tom: 'Het was voor iedereen uitdaging om open te blijven staan voor nieuwe dingen. Live wisselen we bijvoorbeeld veel van tempo, terwijl het bij opnemen veel handiger is om met click track te spelen zodat je makkelijker meerdere lagen over elkaar heen kan opnemen. Daarnaast moest hij ons als muzikanten ook echt nog leren kennen: wie speelt wat op welke manier? Victor vertelt 'Ik heb me ook in tijden niet zo serieus genomen gevoeld door iemand. Je merkt zijn genialiteit. Tegelijkertijd is hij ook mens die zijn eigen muzikale beleving heeft en soms dingen anders voelt dan hoe jij ze in je hoofd hebt. Dan is er niet iets goed of fout. Ik heb wel eens een heftige discussie met hem gehad, maar ik heb mijn robotsound erdoorheen gekregen bij 'Cruel Code'. Toen was hij aan gillen van de pijn dat het geluid hem deed en ik ben er nog steeds trots op.' Tom sluit dit deel af: 'Danton was heel erg bezig de sound van de band te bewaken en de vertaalslag van live naar plaat. Je wilt een breder publiek kunnen aanspreken. Dat was het voornaamste waar hij zich mee bezig hield. Die vertaalslag kunnen maken maar ook ons als band neerzetten.'

Wat betekent de titel *Slow Death Of A Good Girl*?

Abir vertelt: 'Veel van de nummers waren al geschreven. Toen we er een album van gingen maken heb ik ze allemaal goed onder de loep genomen en kwam ik erachter dat het in elk liedje voorkomt dat ik in het begin mijn grenzen niet aangeef, dat vervolgens inzie, en dat wil veranderen. De nummers zijn geschreven tussen mijn 23e en 27e en staan ook symbool voor die levensfase van jezelf echt beter leren kennen.'

Zijn de nummers *Something, Everything en Nothing* een drieluik?

Tom begint: 'Something was het allereerste liedje wat we schreven en Nothing juist de allerlaatste. De nummers mogen wel bij elkaar horen. Something gaat heel erg over een ontwikkeling die je wilt maken. Bij Everything zit je daar midden in.' Victor springt in: 'Everything is geschreven in de periode dat we Noorderslag hadden geboekt en het balletje ging rollen. Opeens zit je in een soort paradox dat je eindelijk hebt waar je al die jaren voor hebt gewerkt en dan denk je: is dit het dan? Dit ga je altijd hebben. Ook als je een huis hebt gekocht, bijvoorbeeld. Dat now what?-gevoel. Everything gaat over het proces waarden waar je mee bezig bent.' Tom vertelt verder over Nothing: 'In dat nummer heb je er even geen zin meer in. Dus je wilt het ook niet hoeven doen.' Victor ziet het wat positiever in: 'Iedereen zou weleens met zijn jongere zelf of oudere ik willen praten om te begrijpen waar alles vandaan komt. Er zit lieflijkheid in jezelf wat meer ruimte geven. In mijn herinnering (dus Tom verpest die niet, haha) ging de zon schijnen toen we Nothing gingen spelen op ITGWO.' Tom grapt: 'bij de soundcheck dan'. Voor Abir zijn deze nummers samen een liefdesverhaal: 'In Something ontmoet

je iemand, je bent die nog aan het ontdekken. In Everything wordt iemand je alles. In Nothing vraag ik me af: kan iemand ook zo snel weer jouw niets zijn? Het heeft wat verdrietigs, maar het is ook super krachtig. Een einde is ook weer het begin van iets anders.

Dat klinkt als een heel open einde van het album...

Tom: 'Het is ook een slow death...'. 'Misschien hoeft de good girl ook helemaal niet dood,' filosofeert Victor. 'Het is best wel een coming of age plaat geworden. De kunst is dat je je realiseert dat er dingen zijn die je anders had gewild in je leven, maar dat je niet alles slecht hebt gedaan.' Abir moet lachen wanneer ze dit hoort: 'Van mij mag die good girl wel sterven hoor. Maar dat betekent niet dat er een bad bitch achterblijft. Je kan nog steeds uit liefde keuzes maken, maar dan wel keuzes die ook goed zijn voor jou. Tom ziet dit ook: 'Door je eigen grenzen te bewaken kan je ook soms weer over andermans grenzen gaan. Daar zit een wisselwerking in en is iets waar je je bewust van moet zijn.' In Hedgehug wordt juist veel rekening gehouden met een ander. Hoe houd je balans tussen liefdevol met iemand omgaan en jezelf beschermen? Want die stekels doen wel pijn.

Abir vertelt dat je ervoor kan kiezen om bij iemand te blijven: 'Je hebt veel lief, maar je moet wel zelf aanvoelen waar die grens ligt.' Victor kijkt er anders naar: 'Je kan je ook realiseren dat je iemand moet loslaten. Anders voedt je die liefdeloosheid of dat comfort van die muur van de ander alleen maar.' Abir reflecteert: 'Ook in dat antwoord zit het belang van de ander. Je moet soms ook weggaan voor jezelf.' Victor vertelt nog wat verder: 'Er zit in de plaat een heel proces van zelfliefde aanleren en dat is denk ik iets waar iedereen om zijn beurt mee bezig is. Ik merk wel dat dat mijzelf ook heeft geïnspireerd in de band. We doen alles samen, maar we hebben ook allemaal andere levens. Soms gaan bepaalde dingen voor ander mensen makkelijker uit zelfliefde. Dan probeer je dat zelf ook weer te vinden.'

We zoomen nog wat verder in op zelfliefde. Het nummer *Bowie's Pressure* lijkt juist te gaan over het zo nu kunnen loslaten van perfect moeten zijn. Kunnen jullie daar meer over vertellen?

Abir vertelt: 'veel journalisten denken dat het gaat om de druk die ontstond toen we steeds bekender werden. Maar ik had het ervoor al geschreven. Het gaat om de sociale druk om het masker op moeten houden dat het altijd maar goed met je gaat. Al helemaal als vrouw in een mannenwereld. Je moet ook kunnen zeggen: hé, ik ga slecht. Natuurlijk speelt dat gevoel nu ook. Er wordt veel van ons verwacht en ik moet soms ook op de rem durven trappen. Het moet wel leuk blijven.' Victor vult aan: 'Die hele tune is heel gehaast. Je moet ook heel cool kunnen zijn. Abir paradeert dan over het podium en dan zingt ze "I can be a hero, let me be a fool. Het is zo paradoxaal dat het ook wel weer heldhaftig is. Dat contrast, daar houden we van.' En zo is het een album met een hele duidelijke rode lijn, maar ook vol contrasten in geluid (zoals Cruel Code en Girl in Red) en betekenis: je eigen grenzen leren kennen én lief zijn voor een ander.

FOO FIGHTERS
Your Favorite Toy
(Sony / RCA Records)

LP, LP Coloured, CD

Nu de randzaken die de Foo Fighters de laatste jaren omhulden enigszins naar de achtergrond zijn verdwenen heeft de band tijd gevonden om ons te trakteren op een nieuw album. De opvolger van het rauwe en emotionele ...But Here We Are is alweer het twaalfde studioalbum en werd voorafgegaan door een drietal singles die al suggereerden dat de koers van de band wat meer richting de begindagen zou gaan. Het album opent met de nieuwe single Caught in the Echo, een rauwe energieke track met gelijk het vertrouwde FF geluid. Ook Of All People zet deze aanstekelijke energie voort. Titeltrack en tevens tweede single Your Favorite Toy zorgde bij de release al voor gefronste wenkbrauwen

door de rauwe, ongepolijste vocalen en productie en blijkt ook in het geheel ietwat een buitenbeentje van dit album. Met het heerlijke Window en het emotionelere Unconditional neemt de band iets gas terug en gaan de teksten ook weer wat meer de diepte in maar net zo makkelijk weten de Foo's met nummers als Amen, Caveman, Spit Shine en If You Only Knew hun vertrouwde sound tentoon te spreiden. Vastgesteld kan worden dat Dave en consorten alle sores en beslommeringen achter zich hebben gelaten en gewoon lekker muziek zijn gaan maken. Dat is wat dit album ook uitstraalt; creativiteit en hervonden spelplezier. Dit album laat horen dat de sleet er nog lang niet op zit bij de Foo Fighters. Het heftige en emotioneleBut Here We Are was nodig voor de verwerking na het overlijden van Taylor Hawkins maar met dit album bewijst de band dat er weer ruimte is voor meer luchtigheid en bewijst dat de spelvreugde weer helemaal terug is!! (Emiel Schuurman)

21 SAVAGE 👍
What Happened to the Streets?
(Sony / Slaughter Gang LLC)
 Na een grammy en een gezamenlijk album met Drake wist 21 Savage zichzelf tot een van de bekendste namen

van de Atlanta trap scene te kronen. Zijn blauwprint is onderhand wel duidelijk: Over de grimmige en soms horror achtige beats deelt 21 Savage zijn ervaringen waarbij hij altijd als een haast dreigende en ijskoud karakter aanneemt. Deze plaat is dan ook precies dat: niet meer en niet minder. Het mist soms een beetje speelsheid en afwisseling, maar het doet wel precies wat je van een album van deze rapper verwacht. Als je fan bent van zijn donkere beats en moderne gangsta rap dan is deze plaat zeker voor jou. Het is klassieke trap in een modern jasje, maar misschien niet de vernieuwing waar sommigen naar snakten. Als je al fan bent van zijn donkere beats en moderne gangsta rap dan hoeft je geen zorgen te maken: deze plaat is in ieder geval zeker voor jou. (Ruben de Melker)

A PLACE TO BURY STRANGERS 👍
Rare and Deadly
(V2 / Dedstrange)
 Met Rare and Deadly legt A Place To Bury Strangers de decennium (2015–2025) lang opgebouwde archieven bloot

om de luisteraar kennis te laten maken met – voor zover dat nog mogelijk was - zijn meest ongetemde kant. De verzameling demo's, B-kanten, nachtelijke opnames, half-afgewerkte sessies, verlaten experimenten en vergeten fragmenten komen rechtstreeks uit de persoonlijke kluis van gitarist/vocalist Oliver Ackermann. Het resultaat is, zoals het 'the loudest band in New York' natuurlijk betaamt, rauw, chaotisch en adembenemend. Ofwel, hier geen standaardcompilatie, maar een ongefilterde documentaire van geluid in wording, de evolutie van de ongrijpbare spanning tussen chaos en controle waar deze punkshoegazeband in floreert. Interessant: de uitgave kent een fractale release-strategie, wat zoveel betekent dat elk formaat (cd, vinyl, cassette of digitaal) een unieke tracklijst heeft. (Cees Visser)

ALI AND CHARIF MEGARBANE
Tirakat
 Deze bijzondere fusie tussen Indonesische en Libanese muziek kan je niet onberoerd laten, vooral niet als je al fan bent van het Habibi Funk-geluid. De samenwerking tussen trio Ali (uit Jakarta) en componist Charif Megarbane levert zonnige, funky psychedelische nummers op die genre- en landsgrenzen doen vervagen. Zet dit album aan en het is altijd zomer. (Lotte Borst)

CHARLIE PUTH
Whatever's Clever
(Warner)
LP coloured, LP, CD

De perfecte popsong maken, dat is een kunde die je wel aan Charlie Puth over kan laten. Sinds zijn doorbraak 10 jaar geleden met onder andere 'See You Again' en 'Attention' heeft hij zich keer op keer bewezen als hitmachine. Opvallend hierbij is zijn rol als muzikale tutor van het grote publiek. Met behulp van zijn absolute gehoor en brede muziekkennis leert hij zijn publiek veel over de productionele en songwriting-technische kant van zijn muziek. Die kwaliteit is ook terug te horen op de nieuwe plaat 'Whatever's Clever'. Naast het bekende stemgeluid van Puth zijn er verrassend veel jaren 80 invloeden te horen. Denk Michael McDonald, Kenny G... Wat zeg ik, denk? Deze grootheden zijn letterlijk te horen op deze nieuwe plaat. Hiermee laat hij niet alleen zien waar Adam de mosterd vandaan haalt, maar haalt hij zelf die mosterd in huis. Drumsounds met gated reverbs, Scritti Politti-achtige gitaren en funky slabbaspartijen zorgen voor een smaakvol getimede 80's-revival. Om het nog maar even af te toppen horen we de iconische Jeff Goldblum met zijn 'Mildred Snitzy Orchestra' en eindigt het album in het emotionele 'I Used To Be Cringe', waarin Puth reflecteert op zijn vroegere zelf die zich aanpaste, puur om ergens bij te horen. Wij horen maar al te graag de Charlie die lekker zichzelf is. (Daan Hutting)

SON MIEUX

24 Hours

(Universal)

LP, LP Coloured, CD

Met dit album maakt Son Mieux een volgende stap in hun carrière. Verleden jaar maakte ik kennis met de band door hits als 'Tell Me More', 'Multicolor' en 'This Is the Moment' waarmee de band in korte tijd niet alleen Nederland veroverde, maar ook speelde op het grote festival in Sziget in Hongarije. Zelf was ik getuige van een geweldig optreden in Tivoli Utrecht, dus ik was erg benieuwd naar dit album. De titel '24 hours' verwijst naar een volledige dag, waar hoop en pijn naast elkaar kunnen bestaan en hoe elke dag de kans biedt om opnieuw te beginnen. Een zoektocht naar verbinding. Dat uit zich niet alleen

in de feestmuziek (vergeef me de omschrijving) waarmee de band doorbrak maar ook in heel gevoelige nummers over twijfels en falen, over vrijheid en dat elke nieuwe dag weer nieuwe kansen biedt. Prachtig toch. Het album opent (en sluit) met het nummer 'when tomorrow comes', een energiek nummer dat een voorbode is voor de eerste 3 nummers die in dezelfde stijl zijn. Het zijn nummers die, denk ik, live geweldig aan zullen slaan.

Met het nummer 19.22 begint een prachtig rustig blokje waar ook het al bekende 'have a little faith' deel van uitmaakt. Gevolgd door het alweer iets uitbundiger 'someone' en het korte '00.00'. 'Free for another day', 'six string serenade' zijn weer meer festivalnummers en dan komt het heerlijke 'tonight' wat een geweldige meezinger is. Zo is het hele album een metafoor voor het volwassen worden. Een turbulente periode waarin frontman Camiel Meiresonne de afgelopen jaren hoogte- en dieptepunten door moest maken en dat geweldig vertaald heeft in de muziek op dit album. Het maakt me heel nieuwsgierig naar hun volgende stap. (Jurriën van Rheede)

AT THE GATES 👍
The Ghost of a Future Dead
 (Century Media Records / Sony Music)

Het Zweedse At The Gates was rond 1990 een van de grondleggers van de typische Zweedse deathmetal die ontstond in de regio rondom

de plaats Gothenburg. Het donker getitelde nieuwe album *The Ghost Of A Future Dead* is het achtste studio album van de Zweden en klinkt ten opzichte van de meer experimentele periode sinds *To Drink From The Night Itself* uit 2018 ouderwets fel en direct. Het is lang geleden dat de riffs van Jonas en Anders Björler zo pakkend en energiek klonken. *The Ghost Of A Future Dead* markeert ook het afscheid van de iconische zanger Tomas "Tomba" Lindberg. Hij overleed op 16 september 2025 aan een zeldzame vorm van kanker. Vanwege het verloop van zijn ziekte heeft Lindberg zijn grommende vocalen voor het nieuwe album al begin 2024 ingebruuld, waardoor de nieuwe At The Gates ook echt als At The Gates klinkt. Met de dood van Tomas Lindberg, verliest de metal community een sympathiek en creatieve persoonlijkheid. (Menno Valk)

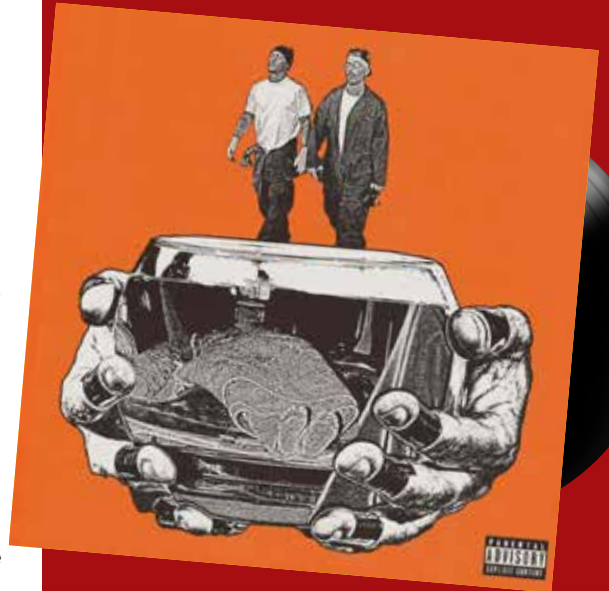

JOEP BEVING 👍
Liminal
 (Universal / Deutsche Grammophon)

Een nieuwe album van pianist en componist Joep Beving is eigenlijk altijd raak voor de liefhebbers van hem,

atmosferische pianomuziek, ambient of modern klassiek. Voor wie hem wil ontdekken: denk Philip Glass, Arvo Pärt meets Satie, Chopin en Radiohead. De richting, insteek of inspiratie kan flink verschillen per album. Soms heel bewust vorm gegeven en gecomponeerd en "...andere keren lijkt de muziek vanzelf te stromen: ze verschuift, vervaagt en keert terug naar stilte, alsof ze geleid wordt door iets natuurlijks", aldus Joep zelf. *Liminal* is van die laatste categorie. De muziek van Beving is altijd contemplatief en nodigt daar ook onmiskenbaar voor uit. Inspiratie deze maal is Pierre Huyghe's tentoonstelling *Liminal* (Google it!) dat ons een "dialoog laat ervaren tussen voelende entiteiten, statische materie, technologie en biologie" Maar laat *Liminal* vooral de soundtrack zijn van je eigen spoor, gedachte, gevoel of inspiratie. Het is licht, intens, hemels en prachtig, en de pianonoten stijgen hoog boven de muziek en jezelf uit. Er is een bijpassende tour, met diverse concerten in Nederland in mei, dus pluk de lente met Joep! (Frank Renooij)

LUISTERTRIP

HIT-BOY & THE ALCHEMIST
Goldfish
 (News / Empire)

En alweer een pareltje van de hand van the Alchemist! De gelauwerde producer uit Californië heeft deze keer Hit-Boy als zijn protegé, na succesvolle albums met Larry June, Armand Hammer en onlangs Freddie Gibbs ("Alfredo II"). Hit-Boy & Alchemist, in eerste instantie een duo dat ik niet snel bij elkaar zou zoeken, maar op 'Goldfish' bewijzen ze het tegendeel! Heerlijke (verrassend) soulvolle producties en de introspectieve, beschouwende lyrics zorgen ervoor dat dit album een heel appetijtelijk geheel is geworden waar de rechtgeaarde HipHop-liefhebber zijn spreekwoordelijke vingers bij aflikt! Er valt veel te genieten en daar waar veel nieuwe HipHop-albums tegenwoordig een aaneenschakeling zijn van guest-appearances (soms wel vier op één track!), zijn de gastbijdragen op dit album op één hand te tellen. Conway, Boldy James en Havoc (Mobb Deep) leveren stuk voor stuk bescheiden bijdragen die perfect passen. Maar de grootste verdienste van 'Goldfish' is de wisselwerking tussen Hit-Boy en Alchemist. Ze halen het beste in elkaar naar boven. Het melancholische 'Ask For Me' is hier een mooi voorbeeld van, net als 'Home Improvement' en het bloedmooie 'God Is Great'. Ja, wellicht hebben we hier een ruwe diamant te pakken die bij velen in de jaarlijsjes terecht zal komen. Smullen! (Dirk Monsma)

FLEA
Honora
 (Warner / Nonesuch)
 LP, LP Coloured, CD

Flea kennen we natuurlijk als de excentrieke bassist van (de) Red Hot Chili Peppers, de unieke en immense rock 'n roll mega-act. In 1982 richtte Flea RHCP op samen met zijn vriend Anthony Kiedis en sindsdien hebben zij gezamenlijk het uiterst glibberige, steile en rotsige pad naar status en rijkdom succesvol beklommen. Tijdens die klim groeiden zij uit van wanstaltige, ongeleide projectielen tot ervaren en verantwoordelijke popidolen met gezinnen en kinderen. En nu, na bijna 50 jaar dampende, acrobatische baspartijen en wereldwijde volle stadions, achtte Flea de tijd rijp voor een opvallende ode aan zijn jeugd en zijn vroegste muzikale liefde: de jazz. De in

Melbourne, Australië geboren Michael Peter Balzary werd als vroege tiener door zijn vader in aanraking gebracht met de jazzmuziek van onder andere Miles Davis. Voordat Flea punk ontdekte en dat stevig omarmde, luisterde hij naar jazz en speelde hij trompet. Op zijn eerste volledige soloplaat Honora speelt hij niet alleen (contra)bas, maar ook trompet en neemt hij de zang en de spoken words voor zijn rekening. In de aanloop naar het album heeft hij twee jaar flink geïnvesteerd in het bespelen van het blaasinstrument en oefende hij zelfs door gedurende de wereldtours van de Red Hot Chili Peppers. Het resultaat is een door Flea zelf gecomponeerd en gearrangeerd album dat hij opnam met een hechte, ervaren groep jazzmusici. Daarnaast zijn er gastbijdragen te horen van Thom Yorke (Radiohead) en Nick Cave. Op Honora horen we een ingetogen en bevlogen Flea die de muzikale erfenis uit zijn jeugd op een respectvolle wijze eert en tegelijk vernuftig injecteert met hypnotische grooves en electronica. (Menno Valk)

BNNYHUNNA
Psalm Funk
(News / Sdban Ultra)

Van autodidact naar de jazz-protégé van Nederland. Bnnyhunna's verhaal, van de Ghanese kerk in Amsterdam tot jamsessies in Paradiso, was er altijd eentje om de

gaten te houden. Waar op zijn eerste EP SINTHA en debuutplaat Cosmic of Echoes nog kon doorschemeren dat dit een artiest is met ontegenzeggelijk veel talent maar nog niet een volledig eigen geluid, lijkt hij op PSALM FUNK tot volle wasdom te zijn gekomen. Alsof het unieke Faithful Frequencies, waarmee hij de ziel en zaligheid van gospel naar het Super-Sonic Jazz festival en daarmee het geloof terug naar de oude kerkzaal van Paradiso bracht, hem richting heeft gegeven. Het geloof is ook andermaal de rode draad in zijn muziek, zonder dat het ooit prekerig wordt. Het is een deken die over alle geluiden wordt gelegd, een verheven fusie van jazz, r&b, highlife en dus gospel; Quincy Jones, Kirk Franklin en Fela Kuti. De plaat opent ook met een zangkoor, om naadloos over te gaan in een zweele jazztrack met zelfs new age invloeden. Dat zijn naam ook buiten onze landsgrenzen aan bekendheid wint, bewijzen bijdrages van Braxton Cook, Reggie Dartey en Sheila Maurice Grey (van Kokoroko). Als de mens Imago Dei is, dan is Psalm Funk geschapen in de volle waardigheid en creativiteit van zijn spirituele voorgangers. (Stef Mul)

BOKO YOUT
GUSTO

Bij rockbands uit Zweden denk je misschien al snel aan Viagra Boys, maar there's a new band in town. Boko Yout, het alterego van frontman Paul Adamah, die zich op het podium verkleedt als padvinder en zich laat omringen door drie andere padvinders. Hij neemt het niet zo nauw met genrehokjes, noemt zijn muziek voor het gemak 'Afro-Grunge'. De ene keer postpunk-met-praatzang, de volgende keer energieke protorock, af en toe zelfs house-y elektronische uitstapjes. Een beetje als Yves Tumor. Boko Yout weet het gaspedaal in ieder geval altijd te vinden op debuutalbum GUSTO. (Daan van Eck)

THE BOXER REBELLION
The Second I'm Asleep
(Absentee Recording)

Maar liefst acht jaar zat er tussen Ghost Alive en dit nieuwe album van de Engelse band. Toch zit er artistiek niet zo'n groot gat tussen deze twee albums, sterker nog, The

Boxer Rebellion gaat verder waar ze gebleven zijn. Tekstueel is het eigenlijk alleen meer introverter en dieper geworden, terwijl ze muzikaal terugvallen op hun grootste twee troeven, de prachtige melodieën en de betoverende stem van Nathan Nicholson. Tezamen vormt dat als bijna vanouds een melancholische

LUISTERTRIP

KNEECAP

Fenian
(Pias / Heavenly Recordings)

Ik geef het je te doen; vanwege de controversen tussen Mister Orange Head vs. de opvattingen van de band kon Kneecap geen (2) uitverkochte concerten in the Big Apple geven September afgelopen jaar ('25), waarbij kwam dat een van de bandleiden (Mo Chara) voor drie aanklachten terecht moest staan in de stad die voor de band Kneecap niet hun hoofdstad is :-). Juist in deze turbulente, hectische tijd creëerden zij de songs voor dit album. Én wát voor album, 'n absoluut briljant pakkende en speelse plaat, waar je van kunt genieten ongeacht je politieke overtuigingen. En verre van 'n scheldwoord album zoals hun vorige. Met dit album bewijzen zij geen eendagsvliegen te zijn die voor consternatie zorgen. Het album vangt de vrolijkheid en uitgelatenheid die de kern vormen van hun liveoptredens.

Er 'geldt' een soort 'wetmatigheid' in de popmuziek dat een eenmaal fenomenaal album niet meer overtroffen kan worden op wat aparte gevallen daargelaten; Mozart, Lennon, McCartney, Harrison, Zappa, zzz-er Philip Glass (hij was loodgieter!) en 'n flink aantal anderen.... Kneecap overtreft zichzelf hier met dank aan de fantastische productie van Dan Carey (Fontaines DC). De gehele sfeer is een mix van old-school gangsta rap met de 'electronic punk', big beat aanvalskracht van the Prodigy destijds toen zij op hun hoogtepunt waren. Jammer genoeg ben ik beperkt in het aantal woorden hier want er is nog zoveel méér over dit geweldige, fantastische album te vertellen. Klassieker nú al. Absolute Fine Art! (Paul Maas)

Lenco 80 jaar Lenco: de magie van vinyl

Er zijn weinig momenten zo sfeervol als het neerzetten van een plaat. De naald zakt langzaam op het vinyl, een zacht gekraak klinkt en even later vult warme muziek de kamer. Dat bijzondere luistermoment staat al 80 jaar centraal bij Lenco.

Sinds de oprichting in 1946 in Zwitserland ontwikkelt Lenco audioproducten die muziek tot leven brengen. Generaties muzikliefhebbers groeiden op met het merk: van klassieke platenspelers tot moderne audiosystemen waarin traditie en innovatie samenkomen. Het warme karakter van vinyl blijft daarbij altijd het uitgangspunt, aangevuld met het gemak en de technologie van vandaag.

Juist rond Record Store Day komt die liefde voor vinyl extra tot leven. Muzikliefhebbers duiken de platenzaken in op zoek naar bijzondere releases en vergeten klassiekers. Dit is het perfecte moment om een nieuwe ontdekking thuis op de platenspeler te leggen en echt de tijd te nemen om naar muziek te luisteren.

Voor wie nét dat beetje extra zoekt, ontwikkelde Lenco de Expertise-lijn. In deze serie komen hoogwaardige materialen, verfijnde techniek en zorgvuldig geselecteerde componenten samen voor een heldere, warme geluidswaergave.

LS-700BK

Een mooi voorbeeld hiervan is de LS-700BK, een krachtige HiFi-platenspeler met externe luidsprekers, Bluetooth® en een ingebouwde stereo versterker van 2 × 100 Watt RMS. De Ortofon 2M Red cartridge zorgt voor een warme en nauwkeurige waergave van je platen, terwijl de metalen constructie met een behuizing van geborsteld aluminium de platenspeler een sterke, professionele uitstraling geeft.

Adviesprijs: €699

LS-5700K

Ook design en gebruiksgemak krijgen een plek binnen de Expertise-lijn. De LS-5700K is een stijlvolle alles-in-één platenspeler uitgevoerd in eikenhout, met houten poten en ingebouwde luidsprekers. Dankzij de stabiele riemaandrijving, Audio-Technica cartridge, vier frontale speakers met een totaalvermogen van 80 Watt en Bluetooth®-ontvangst combineert deze speler het warme geluid van vinyl met modern comfort.

Adviesprijs: €399

Ben je een doorgewinterde verzamelaar of ontdek je net je eerste platen? Lenco brengt de charme van vinyl tot leven. Ontdek het volledige assortiment op

www.lenco.com

en dromerige beleving van de altijd sterke songs. Flowers In The Water, opener én single, hangt een beetje tegen de country rock aan, maar zeker een hoogtepunt als Hidden Meanings, waarin Richardson op wonderbaarlijke wijze bijna een duet met zichzelf zingt, blijft binnen de indie pop waarmee ze groot zijn geworden. Een uitstekende opvolger binnen een prachtig oeuvre, waarmee The Boxer Rebellion vooral bewijst dat hun sound nog springlevend is en geen enkele slijtage vertoont. (Jurgen Vreugdenhil)

ANNA CALVI 👍
Is This All There Is?
 (V2 / Domino)

Mrs. Calvi maakt krachtige, gepassioneerde muziek, beïnvloed door flamenco, gothic rock en klassieke componisten. Vanaf dag een

was Brain Eno fan van deze lady met een bloedmooie stem die van fluisterend naar schreeuwend gaat! Met haar vorige albums wist ze tot drie keer toe een Mercury Prize nominatie binnen te slepen. Haar laatste wapenfeiten waren de schitterende soundtracks voor Peaky Blinders. Haar nieuwste EP is een samenwerking met vier topartiesten. Op "God's Lonely Man", zingt ze samen met Iggy Pop. Op het dromerige "Is This All There Is?", doet ze het met Matt Berninger van The National. Op "I See A Darkness", zingt ze met Perfume Genius en op Kraftwerk's "Computer Love", vormt ze een duo met Laurie Anderson. Dat al dit moois, slechts 15 minuten duurt, verklaart waarschijnlijk de titel: "Is This All There Is?" (Frank de Bruin)

THE CLOCKWORKS 👍
The Entertainment
 (V2)

The Clockworks is oorspronkelijk afkomstig uit Galway, Ierland, maar is nu gestationeerd in Londen. Direct na hun oprichting verhuisde het kwartet naar

Engeland. Het gaf ze de kans om met hun idolen te werken. Bernard Butler en Johnny Marr waren direct fan en Butler produceerde hun eerste album, dat in 2023 uitkwam. Voor dit tweede album besloten ze de productie te laten doen door gitarist Sean Connolly. Het ontstond al spelenderwijs, door hun omgang met hun idolen, waarvan ze zeggen dat die de reden zijn dat ze muziek zijn gaan maken. Ze vonden inspiratie in beroemde films, de hoes getuigt daar ook van. Sommige titels zijn letterlijk overgenomen en getuigen van hun liefde voor films. Bernard Butler gaf ze ondertussen op hun debuut een jaren tachtig geluid mee, iets dat op dit tweede album wordt uitgebouwd. Connolly voegde instrumenten toe en er zijn ook gevonden geluiden. De partijen werden los van elkaar ingespeeld. Resultaat een fris en spannend album. Mooi. (Erik Mundt)

LUISTERTRIP

TOM MISCH
Full Circle
 (Beyond the Groove)

Eens in de zoveel tijd komt er een album waarbij je echt moet weten waarom dat album is gemaakt. De meest recente in deze categorie was Yesterwynde van Nightwish, maar eentje dichterbij Tom Misch is Born and Raised van John Mayer. Als ik niet wist wat er achter deze albums zat, had ik er denk ik niet zoveel van gehouden. Zo ook bij deze van Tom Misch: hij heeft zich van het publieke leven als een bekend artiest afgezonderd drie jaar lang. Hij heeft in deze tijd heel veel dingen gedaan, zolang het maar geen muziek was, want daar was hij lang klaar mee. Na een periode gekenmerkt door burn-out heeft hij wat willekeurige dingen gedaan. Een surfcursus, werk als barista of als tuinman bijvoorbeeld. Na dit soort ervaringen is hij bij zijn zussen gaan inwonen en toen begon hij bij zijn zussen weer als vanzelf om die periode te verwerken. Het resultaat: een fantastisch album met de kenmerkende laid-back sfeer van Tom Misch. Het is meer gefocust op songwriting dan op de melodie zoals zijn vorige albums. Hij zet een atmosfeer neer die welkom is, zo aan het begin van de lente, maar ook gezien de staat van de wereld. (Willem Sloet)

DEATH SELLS **Wired to a Dream**

Death Sells is precies een band die precies klinkt als hun naam. Duister en mysterieus. De combinatie van grunge, indie en een beetje math/noise rock is iets wat je niet vaak tegenkomt en dat maakt ze uniek. Naast hun energieke liveshows, die zeker de moeite waard zijn, komen ze 24 april met een nieuw album. Kortom: een band om goed in de gaten te houden de aankomende tijd. (Janiek)

DOODSESKADER **The Change Is Me**

Een veelzeggende titel. Het Gentse duo Doodseskader wijkt namelijk van het door henzelf uitgestippelde pad af. Na Year Zero, One en Two werd Three, opgenomen en wel, ritueel verbrand. Tim de Gieter en Sigfried Burroughs voelden zich zowel muzikaal en conceptueel losgekoppeld van hun verleden. De wereld vraagt bovendien om een revolutie. Een revolutie waar Doodseskader een geluid aan geeft. Niet gevreesd, de loodzware bassen en industriële ritmes zijn nog altijd de basis. Maar daar worden voor deze derde langspeler synths en drumcomputers aan toegevoegd. De ene keer uitwijkend naar elektronische punk van The Prodigy, dan weer naar de horrorcore en trap metal van \$uicideboy\$ en City Morgue, om af en te ontspreken in klinkklare hard techno. Muziek die je live wilt meemaken. (Stef Mul)

DOUWE BOB 👍 **Outcast Town** **(V2)**

Met Outcast Town kiest Douwe Bob resoluut voor een organisch klankpalet dat stevig wortelt in de Americana en countrytraditie. De muzikale omlijsting is sober waar nodig, maar rijk in detail. Luister naar de weemoedige huil van de pedal steel gitaar en de warme, stoffige cadans van de ritmesectie die de songs een tijdloos karakter geven. Zijn stem heeft een rauwer randje gekregen, een korrel die perfect past bij de ingetogen composities. In nummers als "Angel Child" hoor je de invloed van klassieke songwriters; de focus ligt op melodie en interactie tussen piano en gitaar. De productie laat de dynamiek ademen, waardoor nuances in zijn frasering hoorbaar blijven. Het is geen gepolijste pop, maar een plaat die durft te kraken. Douwe Bob ruilt de grote gebaren in voor muzikale diepgang, wat resulteert in liedjes die zowel melancholisch als troostrijk aanvoelen. Dit volwassen album bewijst dat hij de rust heeft gevonden om de muziek echt te laten spreken. En; hij is overduidelijk weer eens in Nashville geweest. (Alexander Gout)

ELUCID & SEBB BASH **I Guess U Had to Be There**

ELUCID is de helft van het nooit moe te krijgen hiphopduo Armand Hammer (ook billy woods), groot favoriet onder

liefhebbers van underground hiphop. Waar billy woods misschien een grotere cult-following heeft, tinnert ELUCID ook al decennialang aan de weg. Zijn hoogtepunt kwam twee jaar geleden met het industriële REVELATOR, een piepend en krakend hiphopalbum vol live-instrumenten. Het vervolg is een samenwerking met Zwitserse producer Sebb Bash, wiens abstracte beats een perfecte match blijken met ELUCID's abstracte flows. (Daan van Eck)

MELISSA ETHERIDGE **Rise**

64 jaar is ze inmiddels: de Amerikaanse singer-songwriter Melissa Etheridge. Rise is het zeventiende studioalbum binnen haar discografie en nam ze – samen met producer Shooter Jennings – op in de legendarische Sunset Sound Recording Studio in Los Angeles. Van de elf nieuwe liedjes op het album is Melissa's samenwerking met Chris Stapleton misschien wel de opvallendste. Het meest persoonlijk klinkt de zangeres in Call You, een eerbetoon aan haar zoon Beckett Cypher die zes jaar geleden overleed aan een verslaving van pijnstillers. (Stef Ketelaar)

de-pianostemmer.nl

Uw piano professioneel
gestemd, gerestaureerd, geïntoneerd

contact:
06 24434028
sebastian.ravestijn@gmail.com

EXODUS Goliath

(Pias / Napalm Records)

Begin jaren tachtig van de vorige eeuw werd het viertal Metallica, Megadeth, Anthrax en Slayer aangeduid als "The Big Four" van het nieuwe

metal landschap. Van die vier bands werd Metallica uiteindelijk de marktleider en de allergrootste. Exodus ontbrak in dat rijtje en dat is onterecht, want zij waren de allereerste thrashmetal band in de Bay Area, al in 1979 opgericht door drummer Tom Hunting en gitarist Kirk Hammett, die later overstapte naar Metallica. Tot zover de geschiedenis. Inmiddels is Exodus met het brandnieuwe Goliath aanbeland bij het twaalde studioalbum en toont de band aan dat het met een gedurfd, veelzijdig en intens album nog steeds behoort tot de absolute top van de thrashmetal. Op Goliath herkennen we de strot van de teruggekeerde Rob Duker en het schurende en excellente gitaarwerk van de tandem Lee Altus en bandleider Gary Holt die ook nu weer verantwoordelijk is voor het immer licht maniakale randje dat de intense songs van Exodus kenmerkt en zo smeugig maakt. (Menno Valk)

FCUKERS Ö

(Pias / Ninja Tune)

Hou je van een plakkerige dansvloer? Een zweterige club waar het geluid eigenlijk net iets te hard staat? Maak je dan klaar voor Ö, het debuutalbum van Fcukers, het elektronische

duo uit New York. Deze liedjes ga je zonder twijfel terughoren tijdens je nachtelijke avonturen. Daar zijn ze voor gemaakt. Zeker, er klinken repetitieve en melodieuze poprefreintjes, maar wel altijd nadat de pulserende clubbeat er al ingeklapt is. Behoorlijk luid, en van Fcukers hoeft de nacht nooit te stoppen. Het gaat maar door en gaat maar door. Maar denk niet dat je naar een eentonig setje staat te luisteren. Tuurlijk, de ondertoon is vaak drum n bassy, maar opener 'Beatback' klinkt meer als 90's house en ook klinken jungle of dub-invloeden. Soms downtempo, maar het grootste deel van de tijd klinken de kenmerkende club-ready tracks. Dit allemaal afgerond met de fantastische productie van alleskunner Kenneth Blume (Kenny Beats) en een extra toefje van Charli XCX-sidekick Tom Norris. Dan weet je een beetje waar je aan toe bent. Fcukers nodigt je uit om te dansen en is zo zeker van hun zaak dat ze eigenlijk al weten dat je geen andere keuze hebt. (Daan van Eck)

RADWAN GHAZI MOUMNEH & FREDERIC D. OBERLAND Eternal Life No End

Dit album is een hypnotiserende ervaring waarin de Arabische zang en akoestische instrumenten (o.a. buzuq en rababa) van Moumneh samenkomen met de duistere elektronica van Oberland.

LUISTERTRIP

PLOEGENDIENST GEEN TITEL

(Excelsior)

10 april verscheen het album "GEEN TITEL", en even eerlijk, met zoveel schizofrene genrewissels zou zelfs een punker met een existentiële crisis geen betere naam kunnen bedenken voor dit album. Wat meteen opvalt: de nummers duren gemiddeld wat langer dan we van de mannen gewend zijn. Alsof Ploegendienst zichzelf net iets meer ruimte gunt om lekker te ontsporen. Dit ontsporen gaat ze goed af bij de tracks; "Afggrond", "Luipaardvacht" en "Surinaamse broodjes" dit zijn tracks waar Fuego weer ouderwets door de microfoon heen lijkt te bijten.

Buiten deze bangers om is er ook ruimte gekomen voor een nieuw geluid voor de muzikliefhebber die daar op zat te wachten. Dat nieuwe sausje over dit album hebben we deels te danken aan een nieuwe producer, namelijk Kabul \$lim, wat duidelijk merkbaar is in nummers als "Droomland". Thema's als discriminatie, echte liefde en jezelf verliezen in je eenzaamheid komen allemaal terug in het album. Duidelijk is: de ongepolijste in your face punk is Ploegendienst nog niet verleerd, maar de grote contrasten tussen nummers is wat dit album zo erg siert. Ploegendienst laat zien ook een nieuwe route te kunnen inslaan. Ja, de criticus gaat dit misschien "veiliger" noemen dan voorgaande albums, maar genrehoppen tussen punk, ballads, postpunk en grunge is allesbehalve braaf! (Leyla Birlink)

LUISTERTRIP

ROBYN

Sexistential

(*Beggars / Konichiwa Records*)

Acht jaar na het verschijnen van Honey is Robyn terug met 'Sexistential'. Met deze plaat horen we hoe ze in een cabrio met gierende banden haar veertiger jaren binnen scheurt. 'High on life' met een IVF baby in de kinderstoel. Robyn produceerde haar album met vaste samenwerkingspartner Klas Ahlund.

In deze plaat moet je tijd maken om te landen, want je wordt meteen in het eerste nummer 'Really Real' al het Robyn universum ingeschoten. Veel synths, stemvorming en beats die van kleur veranderen. In deze nachtclub wordt er gedanst, borstvoeding gegeven, een biecht gerapt en gefilosofeerd over het leven. Het hele album is gedrenkt in sensualiteit, die met haar kenmerkende zoete stem met rauw randje door alle nummers stroomt. In de titeltrack bezingt ze de paradoxen in haar leven, de dingen die naast elkaar bestaan die niet verenigbaar lijken en er toch zijn. Een seksueel wezen en een moeder. 'Dopamine' springt eruit, omdat het diezelfde dromerige synth kleuren heeft als 'Honey' en je in de trance van het nummer kunt verdwijnen. Robyn verklaart met deze plaat de liefde aan het leven met alle pieken en dalen die daarbij horen en neemt je daarin zonder aarzelen mee. (Vera Verwoert)

'Eternal Life No End' is een experimenteel statement; de pijn en politieke realiteit in het Midden-Oosten zijn er tastbaar aanwezig. Een even verstikkend als prachtig album dat de luisteraar dwingt om even stil te staan. (Lotte Borst)

GOOD KID

Can We Hang Out Sometime?

(*News / Many Hats*)

Nou daar is hij dan, het debuutalbum van het energieke Good Kid! Begonnen als hobbyband door vijf computer science-studenten uit Toronto, toeren ze inmiddels, onderwijl programmerend, de hele wereld over. Sinds het ontstaan in 2015 bereikten ze hun eerste publiek via Fortnite. Die onlinetactiek heeft gewerkt met inmiddels ruim 800 miljoen streams op Spotify. Naast muziek maken ze ook online kunst rond het fictieve karakter Nomu, dat ook op de cover van dit album prijkt. Op Spotify heeft elke song tot nu toe eigen artwork. Allemaal heel interessant hoor ik jullie denken maar hoe zit het met de muziek? Volgens eigen zeggen combineren ze J-rock, indie-rock en poppunk met aanstekelijke riffs op zo'n manier dat je wel móét bewegen. Een beschrijving die klopt als een bus. Beïnvloed door Bloc Party en Two Door Cinema Club, met soms hints van The Strokes en Panic! At the Disco, klinkt het allemaal heel aanstekelijk. Tekstueel hoor ik wat hints van The Replacements en The Lemonheads. (Marcel van Vliet)

TIGRAN HAMASYAN

Manifeste

Op zoek naar echte vernieuwers in de muziekwereld? Dan ben je bij de Armeense pianist Tigran Hamasyan aan het juiste adres. Zijn meestertijck "The Bird of a Thousand Voices" had de wereldpremière op het Holland Festival 2024 en zetten Tigran als vernieuwer wereldwijd op de kaart! Nu is er zijn nieuwe album "Manifeste". Met opnames in Jerevan, Athene, Moskou en Los Angeles, waarbij lokale muzikanten ingeschakeld werden. De composities variëren van progrock tot jazzimprovisatie en van etherische pop tot Armeense folk. Kortom puur genieten! (Frank de Bruin)

BRUCE HORNSBY

Indigo Park

Bruce Hornsby brak in de jaren '80 door met zijn band the range en de wereldhit 'the way it is'. Zijn solocarrière duurt inmiddels al meer dan 40 jaar en beweegt zich tussen folk, jazz, bluegrass, klassieke muziek enz. Kortom, iemand die de hele spectrum van de muziek verkent. Zijn nieuwste plaat gaat dan ook alle kanten op. Van heerlijke luisternummers, spoken words, country etc. Het is daardoor een uitdagend album wat je dwingt om elk nummer goed te beluisteren. Je ontdekt elke keer weer iets anders. (Jurriën van Rheede)

IGUANA DEATH CULT

Guns Out

Iguana Death Cult is een van de meest geliefde bands in de bruisende Rotterdamse rockscene. Al sinds 2014 maakt de band garage bangers om je vingers bij af te likken. Na een funky detour op hun vorige album Echo World (2023), wordt er weer ouderwets doorgebeukt op Guns Out. De Rotterdammers hebben zeker hun Guns Out op de plaat en krijgen je aan het dansen met lekkere bijna Viagra Boys-achtige baslijnen, knallende drums en knetterende gitaarriffs. (Nijs Flesseman)

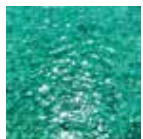
IMMOLATION

Descent

(Bertus / Nuclear Blast)

Het New Yorkse Immolation is de band van zanger/bassist Ross Dolan en gitarist Robert Vigna. Zij hebben de band in 1988 opgericht en met z'n

tweeën een geluid ontwikkeld dat uiterst herkenbaar is en stevig stoelt op een basis van zware, ongemakkelijke gitaarriffs, dwingende, unieke harmonieën, bijna onnavolgbare drums en de ongekend zware grunt van Dolan. De deathmetal van Immolation is zo intens en tegelijk zo briljant en ongemakkelijk, dat het doorgronden ervan een stevige inspanning vereist, maar altijd een beloning oplevert. Naast een band als bijvoorbeeld Mercyful Fate, is Immolation een van de best bewaarde geheimen van de extreme metal. Ook het twaalfde studio album Descent is weer een parel van weerbarstigheid en een bloemlezing van donkere, inktzwarte maar wonderschone en herkenbare songs met een heldere, anti-religieuze boodschap. Immolation gelooft niet in God. (Menno Valk)

AUS ISODA

Interwoven

Hiroshi Yoshimura. Midori Takada. Shiho Yabuki. Er komt zoveel prachtige minimal music, ambient en alle elektronische

aanverwanten uit Japan. Niet gek, want een land dat een ziel ziet in een steen kan zelfs voor een wasmachines de ideale soundtrack maken. In die rijke traditie is Kenichiro Isoda een onmisbare naam. Op zijn Série Réflexion 1 (in 1984 uitgebracht onder de noemer Oscilation Circuit) komen Satie en Eno samen in een minimaal schouwspel vol fantasie en introspectie. Anno 2026 geeft hij het stokje als het ware over aan aus, de jonge Tokyoïte Yasuhiko Fukuzono. Aus Isoda. Twee generaties ambient, verweven. Het resultaat is werkelijk waar schitterend. (Stef Mul)

KANGDING RAY

Sirat (OST)

Niet iedereen is het er mee eens dat Oliver Laxe met 'Sirāt' een indringende, memorabele film heeft uitgebracht.

Persoonlijk ben ik van mening dat cinematografisch vernieuwende films een schok teweeg kunnen en mogen brengen, denk Hitchcock's 'Birds', Coppola's 'Apocalypse Now', 'Citizen Kane' van Orson Welles of Lynch...

**THE PLACE
WHERE YOU
CAN TALK ABOUT
MUSIC**

**Download Now
For Free**

RAYE
THIS MUSIC MAY CONTAIN HOPE.
(Suburban / Human Resources)

LP Yellow, CD

Het was al te verwachten, na het briljante album *My 21st Century Blues* uit 2023, de single *WHERE IS MY HUSBAND!*, meerdere duizelingwekkend goede liveoptredens (in Nederland speelde ze o.a. North Sea Jazz en Lowlands al helemaal plat) en twee tussendoor live releases (het album *Live at the Royal Albert Hall* en *Live at Montreux*, waar natuurlijk elke jazz muzikant wil hebben gespeeld) is het reeds langaangekondigde tweede studioalbum hier.

Na een gesproken aankondiging van het album start de muziek met *I Will Overcome*, dat instrumentaal dusdanig groot(s) is opgezet dat het zomaar als nieuwe James Bond tune had kunnen worden gebruikt (wedden dat Raye de eerstvolgende Bond zangeres is? ;-) en dan volgt het lekkere uptempo *Beware.. The South London Lover Boy*, *The WhatsApp Shakespeare* klinkt alsof het Metropool Orkest van toeten noch blazen weet en Raye zingt over essentiële thema's van nu, vooral voor de jonge generatie vrouwen van nu (denk aan onzekerheid, verslavingen, femicide en emancipatie) en zal ongetwijfeld één van de grotere inspiratiebronnen vormen voor deze doelgroep. Luister naar de teksten van *I Know You're Hurting*, *I Hate The Way I Look Today* (heerlijk jazzy) en *Skin And Bones*, maar zéker ook de hoopvolle teksten van *Life Boat (I'm not giving up yet)* en *Happier Times Ahead*.

In een tijdperk waarin de halve wereldbevolking kampt met chronische depressiviteit, blijkt Raye met dit album muzikaal en tekstueel wederom een meesterwerk te hebben afgeleverd! *Who needs Beyoncé of Amy Winehouse*; hier is Raye! (Jasper Koot)

Soundtracks hebben een extra 'handicap'; kunnen zij los van...of op zichzelf staan? Sirāt is zintuiglijke, intuïtieve cinema op z'n best, mede dankzij de betoverende soundscore die David Letelier aka Kangding Ray heeft gecreëerd. Een fusie van elektronisch minimalisme neigend naar ambient-scapes, techno, rave-beats en Noord-Afrikaanse klanktexturen die de thema's uit de film van verdwijning, verbinding en bevrijding optimaal ondersteunen. Sinds zijn debuut op Raster-Noton heeft Kangding Ray een voortdurende transformatie van zijn geluid ontwikkeld, gekenmerkt door een zeldzame aandacht voor klanktextuur en een constante avant-gardistische, progressieve houding en daar zet hij met dit auditieve feest weer een volgende stap in. "Voelt het einde van de wereld zo aan?", vraagt een raver. "Het is al een hele tijd het einde van de wereld", antwoordt een ander. (Paul Maas)

KING TUFF

Moo

Kyle Thomas, beter bekend als King Tuff is weer helemaal terug. Hij keerde terug naar Vermont, gebruikte zijn

oude opnameapparaat, en keerde terug naar de rock. Na verschillende albums te hebben gemaakt, in verschillende stijlen, verschijnt nu zijn achtste album, drie jaar na het vorige. Hij ging weer spelen op zijn geliefde Gibson SG en maakte de muziek waar hij van houdt. Genoeg te genieten, hier. Hij is goed in het schrijven van pakkende songs en die zijn hier. Mooi. (Erik Mundt)

DANNY SCOTT LANE

House of Alice

Ik zag Laufey laatst een pleidooi geven voor de trage kunsten. In tijden van versnelling, kan muziek ons doen stilstaan.

Moet je net Danny Scott Lane hebben. Hij refereert graag aan zijn muziek als onderdeel van The Slow Music Movement. In zijn geval betreft dat downtempo jazz die regelmatig flirt met ambient, reflecteert op zaken als het geheugen, slaap of de douche. Op House of Alice horen we de multi-instrumentalist zowaar ook zingen. De klok van het huis slaat minder New Age dan ooit. Danny Scott Lane klinkt hier namelijk verdomd funky, met vette baslicks en hoekige percussie. Maar altijd zijn daar die ruimtelijk echoënde blazers en synths. Zoek je nog behang voor in je nieuwe huis? Dan is Danny Scott Lane je bekleder. (Stef Mul)

ELLA LANGLEY 🇺🇸

Dandelion

(Sony / Sawgod)

Countrymuziek en

Nederland is nog altijd geen vanzelfsprekende combinatie, maar af en toe weet een nummer door te breken. Zo ook 'Choosin' Texas' van Ella

Langley, dat regelmatig te horen is op Q Music en de opmaat vormt naar haar nieuwe album 'Dandelion'. Na haar doorbraak in 2024 keert Langley terug met een opvallend volwassen plaat. Waar 'Hungover'

LUISTERTRIP

SEEFEEEL

Sol.Hz

(Warp)

Seefeel is te cult om legendarisch te noemen, maar hun invloed op de hedendaagse shoegaze en post-rock is onmiskenbaar. De band was de eerste op het Warp label, bekend van onder andere Aphex Twin, die ambient en techno combineerde met gitaren. Met name het album Quique, dat in 1993 uitkwam maar recent opnieuw is uitgebracht, vormt nog altijd een blauwdruk voor hoe artiesten geprogrammeerde en live muziek kunnen verenigen. Op hun nieuwste album Sol.Hz laat oprichter Mark Clifford horen dat hij nog altijd een meester in sound design is. Zo lijkt het op de single Ever No Way alsof de band een tijdscapsule naar zijn begindagen opent; de kenmerkende synthesizers met glinsterende hoge tonen kolken hypnotiserend rond, terwijl Sarah Peacocks galmende vocalen nog zo engelachtig als in de jaren 90 klinken. Tegelijkertijd evolueerde het geluid nadrukkelijk richting dub. De bas klinkt dieper dan ooit en de beats stompen, stuiteren of glitchen door de vervreemdende soundscapes. Hoewel de ritmes soms complex en abstract klinken, nemen ze soms natuurlijke, haast tribale vormen aan. Zo beweegt Sol.Hz continu tussen het aardse en het buitenaardse. Voor wie deze bijzondere band live wil zien: 9 mei spelen ze in Wibar, Leiden. (Laurence Tanamal)

LUISTERTRIP

SNAIL MAIL

Ricochet (Beggars / Matador)

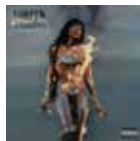
Snail Mail, het project van de Amerikaanse muzikante Lindsey Jordan, maakte met Lush uit 2018 en vooral met Valentine uit 2021 twee albums die niet onderdeden voor de beste indiepop en singer-songwriter albums van dat moment. Op Valentine maakte Lindsey Jordan indruk met zeer persoonlijke songs, die waren getekend door de loodzware periode die volgde op het onverwachte succes van Lush. De jonge Amerikaanse muzikante slaagde er met haar fraaie gitaarspel en haar karakteristieke en soms wat onvaste stem in om anders te klinken dan de vele andere jonge vrouwelijke singer-songwriters van dat moment en keert na bijna vijf jaar terug met haar derde album. Na twee 'coming of age' albums worstelt Lindsey Jordan nu met het volwassen zijn in een complexe wereld, wat ook dit keer persoonlijke songs oplevert. In de vijf jaar tussen Valentine en Ricochet heeft de Amerikaanse muzikante flinke stappen gezet. Met name de zang op het nieuwe album klinkt veel mooier en zelfverzekerder, maar ook in muzikaal opzicht is Ricochet een veelzijdiger en mooier klinkend album. Het is een album waarmee Snail Mail zich ontworstelt aan de vergelijking met anderen en op de propen komt met een meer eigen geluid, dat niet misstaat tussen het beste dat jonge vrouwelijke singer-songwriters momenteel te bieden hebben. (Erwin Zijleman)

nog draaide om feestjes en het nachtleven, voelt 'Dandelion' als de ochtend era: rustiger, eerlijker en persoonlijker. Het album kent meerdere hoogtepunten. Naast 'Choosin' Texas' vallen ook 'You & Me Time', 'Be Her', 'Somethin' Simple' en 'Butterfly Season', een duet met Miranda Lambert, op. De cover van 'It Wasn't God Who Made Honky Tonk Angels' van Kitty Wells geeft bovendien een mooie knipoog naar de tijden van weleer. Wat echt blijft hangen, is Langley's prachtige licht hese stem, die elk van de 18 nummers een rauw en authentiek randje geeft. 'Dandelion' is daarmee een sterke, gelaagde groeiplaat. (Thijs Walhof)

DANIEL LOPATIN Marty Supreme (OST)

Hoewel Marty Supreme zich in de jaren 50 afspeelt, is de hoofdpersoon zo ambitieus dat hij de toekomst hoort. Hierdoor bevat de film '80s needle drops van bijvoorbeeld Peter Gabriel en Tears for Fears. Deze soundtrack van Daniel Lopatin (Oneohtrix Point Never), die beïnvloed is door de progressieve elektronica van Tangerine Dream, versterkt dit gevoel van retrofuturisme. Net als bij zijn soundtrack voor Uncut Gems wisselt hij ambient af met gejaagde synthesizer-arpeggio's. Je gevoelens pingpongen zo continu tussen kalmte en nervositeit. (Laurence Tanamal)

LOREEN Wildfire

Ze is niet bepaald een artiest die haast heeft met uitbrengen van albums. Tussen de release van Loreen's nieuwe langspeler Wildfire en het vorige album zit namelijk negen jaar. In de tussentijd won ze als eerste vrouw in de geschiedenis voor de tweede keer het Songfestival. Het inmiddels drie jaar oude Tattoo verdiende hoe dan ook een plekje op dit nieuwe album. De rest van Wildfire is een verlenging van wat we van de Zweedse zangeres kennen. Een opwindende reis door Loreen's muzikale wereld waarin filmische darkpop & artpop keer op keer de boventoon voeren. (Stef Ketelaar)

LUCKY FONZ III De Zachte Krachten (My Street Is Mine)

Neerlands favoriete liedjessmid, poëet en zelfbenoemde sukkel is na een tijd van toeren in het theater en het uitgeven van zijn boek 'Van de goden vervuld' eindelijk terug met een nieuwe plaat vol emotionele revelaties. Zijn laatste album 'Hemellichamen' werd door NRC uitgeroepen tot album van het jaar. Dat schept verwachtingen, maar ook erkenning voor de 45-jarige liedjesschrijver die zich recentelijk in Rotterdam vestigde. De zachte krachten bevat liedjes uit de theatervoorstelling, maar is vooral een verzameling van zalvende fluisteringen tot existentiële vragen. Waarin zit het kleine geluk? Ben ik nog mezelf als Pluto geen planeet meer is? Dit alles

brengt hij op een poëtisch-realistische manier, vergezeld van zowel klassieke Bob Dylan-achtige arrangementen op gitaar en mondharmonica, als elektronische odes aan de door hem zo geliefde gabbercultuur. Lucky is, als het ware, een gabber-songwriter. Dansend op zijn overpeinzingen en genietend van de zachte krachten die het leven te bieden heeft. (Daan Hutting)

METRIC
Romanticize the Dive

De Canadese band Metric keerde voor hun tiende album terug naar waar het twintig jaar geleden begon, New York. Ze namen op in dezelfde studio met dezelfde technici. Maar Metric wil alles in eigen hand houden. Ze kozen bewust voor een eigen label om alles te kunnen controleren. En de band is flink eigenzinnig. Een moderne versie van indie-rock met de toetsen van zangeres Emily Haines op de voorgrond en veranderden in al die jaren van trendvolgers in iconen. Mooi. (Erik Mundt)

METROPOLIS ENSEMBLE, ERIK HALL & SANDBOX PERCUSSION
Canto Ostinato

Canto Ostinato is modern klassiek standaardwerk en een tonale compositie van Simeon ten Holt van diverse patronen, harmonieën en lagen dat in allerhande varianten, lengtes en muzikale combinaties en instrumenten uitgevoerd kan worden. De klassieker is die van Polo de Haas en Kees Wieringa maar ook bv het Matangi Quartet maakte een versie. Nu is er deze waarbij de Amerikaanse Eric Hall (multi-instrumentalist en filmscore composer) het stuk vormgeeft met de klanken van Sandbox Percussion en het Metropolis Ensemble. Verwacht arpeggiator achtige xylofoons, hypnose en een soort techno van klassieke muziek. Classical Clubbing! (Frank Renooij)

MOTORPSYCHO
The Gaia II Space Corps

Sinds 2023 zonder drummer Tomas Järmyr is The Gaia II Space Corps het tweede album waarop Motorpsycho als duo fungeert. Als te verwachten trekken Bent Sæther en Hans Magnus Ryan onverschrokken voort. Tenslotte is het tweetal al sinds jaar en dag de vaste kern van de band. Met het folky en zelfs grotendeels akoestische Yay! van drie jaar terug in het achterhoofd, is het ditmaal weer rocken geblazen. Met psychedelica, de San Francisco-scene en een knipoog richting de beginselen van de heavy metal, put het album haar inspiratie uit de late jaren zestig en begin jaren zeventig. Zeven overdonderende, uitgesponnen liedjes die bedreven aantonen dat het met Motorpsycho nooit saai is. (Corné Ooijman)

LUISTERTRIP

SQUAREPUSHER
Kammerkonzert
(Warp)

Al drie decennia lang bouwt Tom Jenkinson, aka Squarepusher, aan een catalogus die zijn naam eer aandoet: out of the box is eigenlijk de enige uniforme term die op zijn oeuvre te plakken valt. Van zijn iconische jazz-breakbeat-acidalbum Feed Me Weird Things (1996) tot de buitenwereldse jazz van Ultravisitor (2004). Het nieuwste album, Kammerkonzert (Duits voor kamermuziek) is, zoals we van hem gewend zijn, opnieuw innoverend. Dit keer focust de rave-producer zich meer op pitch en harmonieën dan op het verwachte ritmische element. Daarnaast zijn bijna alle instrumenten door Jenkinson zelf ingespeeld (al dan niet live via MIDI) en lopen orkestrale invloeden als een rode draad door het album. Squarepusher neemt hier niet alleen de rol van producer op zich, maar nadrukkelijk ook die van componist. Het album voelt dan ook als zijn manier om zijn compositorische spier te flexen. En wat gaat het alle kanten op. Meeneuriën met ook maar één track is zowat onmogelijk. Jazz, ambient, klassiek, barok: nog voordat je een stijl of invloed kunt plaatsen, komt de volgende alweer aan. Voor fans van de gestoorde breakbeats van bijvoorbeeld Go Plastic is het even acclimatiseren. Geen makkelijke luister, maar zeker wel een belonende. (Lotte Hurkens)

LUISTERTRIP

THUNDERCAT

Distracted

(Pias / Ninja Tune)

Zes jaar na het verschijnen van 'It Is What It Is' is er nu het langverwachte 'Distracted' waarin je, via vijftien nummers, wordt opgezogen in de muzikale wereld van Thundercat. Een caleidoscopisch epos waarin gezongen wordt over persoonlijke thema's. Op deze plaat hoor je de clash in stijlen die zo kenmerkend zijn voor Thundercat. Zijn stilistische muziekcocktail klinkt echter nergens geforceerd, maar als een natuurlijke verlenging van zijn muzikale talenten. Prachtig hoe hij het nummer 'She Knows Too Much' met overleden vriend en zanger Mac Miller zo uptight en crisp kan brengen, ondanks en dankzij het verdriet wat voelbaar is. De baslijn in 'I Did This To Myself' is opzweepend en groovy en geeft je de Rick James vibe die je wil op je zweterige disco feestje. Halverwege de plaat is er een slow down in energie en tempo in het zeer persoonlijke en intiem gezongen 'What Is Left To Say'. 'Distracted' is een misleidende titel, omdat deze plaat zo goed in elkaar zit dat het je onverdeelde aandacht opeist. Alles klopt en loopt op deze plaat. De opeenvolging van de nummers en een zeer smakvolle productie. 'Distracted' is er eentje voor in de jaarljstjes. (Vera Verwoert)

SPOT

DO 16 APR

THE NEKO LIGHT ORCHESTRA

VR 17 APR

GP UIT G

ZO 19 APR

EVGENY GRINKO

MA 20 APR

AN EVENING OF FRANCIS ROSSI'S SONGS

DI 21 APR

MARLON WILLIAMS

WO 22 APR

SKINSHAPE

WO 22 APR

EYDIS EVENSEN

DO 23 APR

DHAFER YOUSSEF

ZO 26 APR

GARE DU NORD

DO 30 APR

LUBIANA

ZA 2 MEI

RHYTHM & BLUES NIGHT

DI 5 MEI

GLEN HANSARD

+ SUPPORT:

COURTNEY MARIE ANDREWS

SPOTGRONINGEN.NL

NEW AGE DOOM 👍
Angels Against Angels
(V2 / We Are Busy Bodies)

Vanaf de knauwende, snerpemde en doorleefde openingsbrabbeld grijpt Angels Against Angels je bij de keel. Als daar de logge metalriff overheen valt, weet

je dat je echt iets bijzonders te pakken hebt. De oude frontman slash rastafilosoof Paul D. Hudson aka Joseph I aka H.R. kennen jullie van zijn legendarische hardcore punk combo Bad Brains. Inmiddels 70 jaar, klinkt zijn spirituele gecroon wijzer en met meer gezag dan ooit tevoren. Zeker op de gortdroge maar dreigende metalklanken van het experimentele New Age Doom duo. Dub-drone, sludgy en swampy, of voluit jazz met schreeuwende saxofoons en tetterende trompetten. Magisch hoogtepunt is Radio On, waar alle elementen samenkomen in een door Rastafari-poëzie met dito reggae-strakke baslijn aangestuurd meditatie-oefening waarop vooral de viool van Alina Petrova (Pussy Riot) opvalt. Maar de groep laat er geen seconde gras over groeien als in het opvolgende titel(achtige) nummer Angels Vs. Angels speed metal snelheden worden aangetikt. Op We're All The Same neemt de band dan weer gas terug, en worden we gezogen in een vurige concerto aan strijkers en blazers. Het is niet de eerste keer at New Age Doom werelden doet botsen, weten fans van hun eerdere album met Lee "Scratch Perry of het Noorse Tuvaband. Maar nog niet eerder wisten ze een klankpalet van zulke astronomische proporties horen. Top 10 materiaal. (Stef Mul)

THE NEW PORNOGRAPHERS
The Former Site Of

Er is in aardig wat studio's in thuisland Canada en ook Amerika gewerkt aan dit tiende album, maar voor het schrijven van de liedjes gebruikte A.C. Newman zijn eigen studio. Hij nam er alle tijd om met tien tracks op de proppen te komen die bij het opnemen zo min mogelijk schaaftwerk behoeften. Dat streven is te horen in de aanstekelijke, nagenoeg ideale popliedjes met een duidelijke kop en staart. Het plezier dat The Former Site Of bovendien uitdraagt, is bijvoorbeeld te horen op de puntige single Votive. (Corné Ooijman)

NONA 👍
Letters To My Habits
(V2)

Na een pauze van bijna 4 jaar keert Nona terug met een roman in albumvorm, genaamd Letters to my habits. In tien introspectieve liedjes vertelt de Nederlandse

souzzangeres het verhaal van een relatie vol ups en downs. De muziek volgt de tekst op de voet. Elk uptempo nummer wordt gevolgd door een moment van bezinning. Dit geeft je het gevoel alsof je zélf in de achtbaan van een (sorry Nona) behoorlijk toxische

LUISTERTRIP

TOMORA
Come Closer
(Universal)

Er zijn al vele projecten die bestaan uit duo's van zangers/zangeressen en een producer, denk aan Everything But the Girl, Jockstrap, Goldfrapp en The Knife. En wat werkt dat altijd goed. Nu voegen we daar TOMORA aan toe, bestaande uit AURORA en Tom Rowlands (The Chemical Brothers). De Noorse AURORA's etherische, transcenderende, duistere folk-pop mengt op een bijzondere manier met Tom Rowlands' elektronische geluid, dat we kennen van The Chemical Brothers. In RING THE ALARM combineert AURORA's eeuwenoud voelende war cry/ululatie met snelle, soms duistere beats, wat dringend en tegelijk dansbaar klinkt. De track SOMEWHERE ELSE neigt dan weer meer naar house, met een kinderlijke maar catchy vocal riff die steeds terugkeert, à la Gypsy Woman (She's Homeless). Het album beweegt alle kanten op: van prachtig etherisch, naar schurend, wrange beats, tripphoppy momenten, tot extreem dansbare tracks. Een super verfrissende samenwerking. Ze staan aankomende zomer op Down the Rabbit Hole. Als je de kans krijgt: wees erbij! (Lotte Hurkens)

HOLLY HUMBERSTONE

Cruel World

(Universal)

LP, LP Coloured, LP Exclusive version, CD

2023 was een jaar waarin een flink aantal geweldige popalbums verscheen en het groepje grote popsterren werd uitgebreid met een aantal nieuwe sterren, waaronder de inmiddels tot een megaster uitgegroeide Chappell Roan. Popmuziek uit de Verenigde Staten kreeg in 2023 verreweg de meeste aandacht, waardoor het debuutalbum van de Britse Holly Humberstone qua aandacht helaas wat achterbleef. Dat was zeker niet terecht, want ze liet op *Paint My Bedroom Black* horen dat ze niet onderdeed voor de grote sterren uit de VS van dat moment. Dat Holly Humberstone een plekje verdient tussen de grote popsterren van het moment laat ze ook weer horen op haar nieuwe album *Cruel World*. Holly Humberstone schakelde op haar debuutalbum makkelijk tussen pure pop en indiepop en dat doet ze ook weer op haar nieuwe album, dat in beide hokjes past. *Cruel World* bevat een aantal wat zoete en nagenoeg perfecte popsongs, maar de Britse muzikante kan ook eigenzinniger klinken in songs met net wat meer indie-invloeden. Holly Humberstone beschikt over een stem die is gemaakt voor dit soort popmuziek, die op *Cruel World* zeer trefzeker is geproduceerd door Rob Milton, die misschien niet dezelfde status heeft als de Amerikaanse popproducers, maar vakwerk heeft afgeleverd. Deze Holly Humberstone is er één om in de gaten te houden. (Erwin Zijleman)

Joe Jackson
Hope and Fury

JOE JACKSON

Hope and Fury

(V2 / Earmusic)

LP, CD

Zolang ik me kan heugen, maakt Joe Jackson muziek. Als 17-jarige puber liet ik me volledig omver blazen door zijn briljante debuutalbum *Look sharp* met rake new wave en sindsdien volgde ik hem op de voet. De ene keer een tikkeltje teleurgesteld, maar ik bleef vooral aangenaam verrast door de muzikale wegen die de Brit in 47 jaar insloeg. Het schoot soms alle kanten op, (pop, klassiek, jazz), maar meestal de goede, wat mij betreft. Hoogtepunt uit zijn rijke oeuvre is zonder twijfel *Night and day* waarop Jackson een aantal klassiekers toevoegt aan de geschiedenis van de popmuziek (zoals *Real men* en *A slow song*). Aan zijn pensioen denkt Joe Jackson nog lang niet en dat laat hij vol bravoure blijken met negen fijne popliedjes op zijn nieuwe album *Hope and fury*. Zoals te doen gebruikelijk indrukwekkend klinkend, met orgeltjes, koortjes, slepende baslijnen en overtuigende drums. Tel daar de uit duizenden herkenbare stem en de ragfijne tekstironie van Jackson bij op en je blijft gekluisterd aan dit album. Net wanneer je denkt een ballad te moeten missen pakt hij uit met afsluiter *See you in September*, een gedragen gezongen nummer vol melancholie. Dit album laat horen: Joe Jackson kan het nog! (Hans van der Maas)

relatie zit, met alle conflicterende emoties van dien. Zo tilt het vrolijk klinkende openingsnummer 'It's hard to say I love you' ons meteen omhoog, om vervolgens de diepte in te duiken met 'This is all I'll be', dat niet had misstaan in een James Bond-film. Door het album heen worden euforische trompetten constant ingeruild voor kwetsbare piano's en akoestische gitaren. Hierdoor blijf je geboeid tot de laatste noot van het beeldschone slotnummer, waarna Nona's krachtige stem doorechoot. Laten we haar warme soul-sound blijven koesteren in ons koude kikkerlandje. (Steven van Gammeren)

PIZZA HOTLINE
Hot-N-Ready Remixes Delivered by Pizza Hotline

Een smaakvolle remix maken van een iconische track is geen eitje. Toch weet Pizza Hotline het zo makkelijk en moeiteloos te laten lijken. Zowel zijn eigen iconische PlayStation-drum-'n-bass-stijl als de identiteit van de originele tracks blijven overeind, en dat is echt een kunst. Op dit remixalbum staan remixes uit verschillende hoeken: Final Fantasy VII, Pokémon, Custom Robo, Donkey Kong Country en meer. Een dikke aanrader voor old-school videogamefans, maar ook voor liefhebbers van high-octane liquid drum-'n-bass! (Lotte Hurkens)

PROSTITUTE
Attempted Martyr

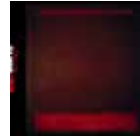
Zoals Pitchfork zei: 'Het debuutalbum van Prostitute 'intens' noemen is niet genoeg.' De liveshows van deze Arabisch-Amerikaanse noiserockers uit Dearborn, Michigan zijn al bijna cathartisch (ga dat zien op Roadburn!) en ook het album is bijzonder hevig. 'I'm the motherfucker who took down the towers', schreeuwt de manische frontman Moe Kazra op opener 'All Hail'. De toon is gezet. Wat volgt is het woedende gebruik van racistische stereotyperingen waar hij zijn hele leven mee moet dealen, anti-oorlog statements en woedende beschrijvingen van Israelische aanvallen op zijn thuisland Libanon. Wat een meeslepend en uniek debuut. (Daan van Eck)

SLAYYYTER 👍
WOR\$T GIRL IN AMERICA (Sony)

Midwest U.S. is een waardige inspiratie, bewijst Slayyyter. Na het naughty STARFUCKER is er nu een prachtige opvolger WOR\$T GIRL IN AMERICA, maar dan zo ruw én ruig als alleen zij dat kan. De beats gaan hard, de rust is ver te zoeken en daarbij knalt de energie je speakers uit. Je kan je alleen maar veelvuldig verliezen in deze plaat. Als samenkomst van pop, punk en rap staat dit album dicht bij het opgroeien van Slayyyter en maakt het persoonlijker dan je op het eerste gehoor verwacht. Heerlijk om te ervaren hoe een artiest aan het roer staat van haar carrière en prachtige werken als dit aflevert. Met watertanden hopen we op een deluxe, maar eerst gaan we genieten van de tour: Nederland is

eindelijk een stop waardig, dus maak je klaar voor de rave. (Laurens Elderman)

SUNN O)))
SUNN O)))

De muziek van Sunn O))) is een soort combinatie van drone, doom en duistere ambient, ofwel avant-garde gemixt met rock. Verwacht geen lieflijke voortkabbelende piano of akoestische gitaren, maar een muur van gitaargeweld. Hun tiende titelloze album bevat 6 nummers, die lijken te bestaan uit langgerekte noten. Uiteraard met subtiele verschillen en, jawel, in het laatste nummer zowaar enkele piano-aanslagen. Het Amerikaanse duo liet zich inspireren door de natuur in de omgeving van de studio met een overdonderend album als resultaat. Gaat dat eind juni zien en vooral horen in Paradiso. (Joost van Loo)

TAXITAXI
Lepeltje Lepeltje Lepeltje

Taxitaxi is beter dan jij! Zo simpel is het. Neem ze vooral niet te serieus, net zoals hun nieuwe album Lepeltje Lepeltje Lepeltje. In slechts 26 minuten knallen de drie Groningse heren er maar liefst 19 nummers doorheen. Dit Nederlandstalige pretpunkalbum zit boordevol humor, energie en is perfect voor iedereen die drie dagen per dag werkt! (Lotte Hurkens)

JEHNNY BETH ZO 31.05.26

FAETOOTH ZO 21.06.26

HORSEGIRL WO 19.08.26

LIME GARDEN ZO 20.09.26

AUTECHRE ZA 17.10.26

BLOOD RED SHOES MA 19.10.26

DOORN ROOSJE

ZACH BRYAN
With Heaven on Top
(Warner)
LP, CD

Het mag inmiddels geen verrassing meer heten dat Zach Bryan zijn zesde studioalbum *With Heaven on Top* opent met een gedicht. De Amerikaanse singer-songwriter/countryster is in korte tijd een gevestigde naam geworden die niet alleen in Amerika stadions uitverkoopt (ook in Nederland vult hij in juni dit jaar het Philips stadion), maar zich verre houdt van de opsmuk van Nashville. Hij kiest bewust voor een ongepolijst geluid, zelfs te typeren als onaf. Alsof hij de luisteraar een inkijkje geeft in zijn dagboek. Maar liefst

25 nummers vol persoonlijke gevoelens, melancholie en herinneringen. Over zijn overleden moeder (*DeAnn's Denim*). Of over zijn in de media breed uitgemeten scheiding van Brianna LaPaglia (*Skin*). Slechts een enkele keer, zoals in het ijzersterke *Bad News*, waagt hij zich aan maatschappelijk commentaar. Hij schetst een verdeeld Amerika, maar doet dat vanuit de liefde voor zijn land eerder dan veroordeling. Ondertussen daarmee een plaatsje tussen Dylan en Springsteen opeisend. In principe zijn de nummers telkens opgebouwd rond zijn stem en akoestische gitaar. Terwijl er ook meerdere keren hoornpartijen en pedal steel voor variatie zorgen. Hij nam *With Heaven On Top* in zijn thuisstad Tulsa, Oklahoma, muzikaal trouw blijvend aan zijn hybride stijl, waarin folk, traditionele country en heartland rock moeiteloos in elkaar overvloeien. Terwijl de kwetsbare vocalen en melancholische gevoelens altijd op de voorgrond blijven, fascinerend om de zielenroerselen van Zach Bryan te blijven volgen. (Erik Damen)

ARLO PARKS
Ambiguous Desire
(Pias / Transgressive Records)
LP coloured, LP, CD

De Britse muzikante Arlo Parks brak in 2021 terecht door met haar debuutalbum *Collapsed in Sunbeams*, dat een mooi, loom, zwoel en broeierig geluid met vooral invloeden uit de R&B, soul, folk en pop combineerde met een zeer aansprekende en karakteristieke stem. Op het in 2023 uitgebrachte *My Soft Machine* koos Arlo Parks voor een met meer elektronica gevuld geluid en schoof ze bovendien wat meer op richting pop, maar ook haar tweede album mocht er zeker zijn. Ook op haar derde album kiest de muzikante uit Londen weer voor een net wat ander geluid dan we van haar gewend zijn. Arlo Parks ontdekte de afgelopen jaren het nachtleven en de muziek die daarbij hoort en dat hoor je op *Ambiguous Desire*, dat veel meer dan haar vorige twee albums is beïnvloed door de dansvloer. Beats en elektronica spelen een grotere rol op het nieuwe album van Arlo Parks, dat nog wel varieert tussen uptempo en wat meer laidback tracks. Bas en drums nemen op *Ambiguous Desire* continu het voortouw en krijgen op de achtergrond gezelschap van synths en de zachte zang van Arlo Parks. In muzikaal opzicht is het geregeld een wereld van verschil vergeleken met haar vorige albums, maar de mooie en herkenbare stem van Arlo Parks en haar vermogen om aansprekende songs te schrijven zorgen ook dit keer voor voldoende continuïteit. (Erwin Zijleman)

JESSIE WARE
Superbloom
(Universal / EMI)

LP, LP Coloured, CD

Jessie Ware draait inmiddels al een kleine vijftien jaar mee en heeft zich in die periode enorm ontwikkeld. In eerste instantie maakte de Britse zangeres muziek met vooral invloeden uit de soul, R&B en pop, maar in muzikaal opzicht waren haar albums interessanter dan andere albums in deze genres. Dat waren ze ook zeker in vocaal opzicht, want Jessie Ware liet direct horen dat ze een geweldige zangeres is, die de meeste van haar concurrenten het nakijken geeft. De Britse muzikante schoof in eerste instantie wat op richting de elektronische soulpop uit de jaren '80 en '90, maar koos op haar vorige album, het in 2023 verschenen *That! Feels Good!*, vol voor de disco, soul en funk uit de jaren '70 met hier en daar wat uitloop naar de jaren '80. Na het enorme succes van *That! Feels Good!* is het logisch dat Jessie Ware haar bakens niet opnieuw verzet. *Superbloom* is een album dat in het verlengde ligt van de zo goed ontvangen voorganger en bevat wederom een mix van disco, soul, funk en pop. Ook dit keer maakt Jessie Ware muziek die je mee terugneemt naar de jaren '70 en wat klinkt het weer lekker. Voor *Superbloom* kon de Britse muzikante een beroep doen op meerdere toonaangevende producers, wat een geweldig klinkend album oplevert. Laat de zomer maar komen, Jessie Ware is er klaar voor en bouwt een mooi feestje. (Erwin Zijleman)

YE BULLY

Het is misschien wel een van de bekendste namen in de muziekwereld — en zeker niet altijd om de juiste redenen. Al meer dan een decennium staat Ye, voorheen Kanye West, niet alleen bekend om zijn muzikale creativiteit, maar vooral ook om zijn uitgesproken meningen en provocerende gedrag.

De ronduit idiote uitspraken die de rapper de afgelopen jaren deed, waren soms bijna pijnlijk om te aanschouwen. Als een naar aandacht smekend kind probeerde Ye via tweets en interviews — vaak gevuld met haatdragende teksten — keer op keer de media-aandacht naar zich toe te trekken. Lange tijd lukte dat, totdat het publiek er uiteindelijk genoeg van kreeg en hem het podium ontnam.

Blijkbaar was juist die afwezigheid van aandacht wat Ye nodig had voor enige hoognodige zelfreflectie. Na een lange stilte volgde een publieke verontschuldiging, al schoof hij de verantwoordelijkheid grotendeels af op zijn bipolaire stoornis. Tegelijkertijd keerde hij terug de studio in om te werken aan zijn langverwachte elfde studioalbum: *Bully*.

De afgelopen twee jaar flirtte Ye al openlijk met het idee van dit project. De albumcover circuleerde al geruime tijd en er verschenen zelfs enkele singles. Toch was er ook forse kritiek, met name op het vermeende gebruik van AI in zijn vocalen — voor veel fans reden om hun interesse te verliezen.

Uiteindelijk besloot Ye terug te keren naar de tekentafel en het album volledig te herzien. Met nieuw opgenomen vocalen en frissere producties klinkt *Bully* daardoor verrassend sterk. De industriële, minimalistische beats vormen een effectief canvas waarop Ye zijn meer reflectieve kant toont. Het zou overdreven zijn om dit zijn beste werk te noemen — bij lange na niet zelfs — maar het is onmiskenbaar een plaat die alleen hij had kunnen maken.

Het blijft een moreel spanningsveld: je wilt iemand met zulke uitspraken misschien niet steunen door zijn muziek te beluisteren of te kopen, maar tegelijk blijft er een zekere nieuwsgierigheid en nostalgie knagen. Kun je kunst loskoppelen van de kunstenaar? Of toch niet? Het blijft een lastige kwestie. (Ruben de Melker)

HUH...?

Marten Soolmans (1613-1641)
door Rembrandt van Rijn

hifivestudio.nl
officieel ATC dealer

MELANIE MARTINEZ

HADES

(Warner)

LP Coloured, LP, CD

De Amerikaanse popster Melanie Martinez – bekend van *The Voice* – is veel meer dan alleen singer-songwriter. Ze is ook screenwriter, dichter, regisseur, actrice, danser, producer en fotograaf. Tegelijkertijd ziet ze er uit als een popster rechtstreeks uit een *Alice in Wonderland*-feverdream, gekruist met Dr. Seuss' wildste fantasie: enorme strikken in haar haar, een bijna babydoll-uitstraling. Haar muziek klinkt soms lieflijk, net als haar uiterlijk, maar raakt vaak duistere onderwerpen. Op haar nieuwste album *Hades* verkent elk nummer een andere valkuil van bijvoorbeeld het patriërchaat. Het popalbum staat vol recht-voor-zijn-raap maatschappijkritiek. In *WHITE BOY WITH A GUN* confronteert ze racistische, bewapende mannen die zichzelf feministen noemen, en legt ze witte mannelijke privileges bloot die zich voordoen als fatsoen. *DISNEY PRINCESS* roept toxische celebrity culture op tot verantwoording, waarbij haar eigen ervaringen als jonge beroemdheid meespelen. Op *MONOPOLY MAN* uit ze haar frustraties over kapitalisme, waar geld vaak meer wordt gewaardeerd dan kunst. Nummers variëren van mierzoete popballads zoals *MONOLITH* tot verrassende, experimentele electropop als *THE PLAGUE*. Haar jonge fanbase kan volop genieten van Martinez' eigenzinnige popgeluid, mét een duidelijke maatschappijkritische boodschap. Geen slecht voorbeeld lijkt me. (Lotte Hurkens)

THINK OF ONE

Helldriver
(Polymoan)

Met Helldriver bevestigt Think Of One hun status als de onbetwiste grensverleggers van de Belgische muzieksce-
ne. Het album presenteert zich als

een koortsachtige roadtrip waarbij jazz, Braziliaanse maracatu-ritmes en rauwe rock voortdurend met elkaar in botsing komen. De blazerssectie fungeert hierbij als een op hol geslagen fanfare die met een enorme kinetische energie door de verschillende tracks raast. De kracht van dit werk ligt in de organische versmelting van talen en stijlen, die nergens geforceerd aandoet. Hoewel de constante intensiteit in nummers als Chrome Jesus de luisteraar soms richting sonische overbelasting duwt, blijft het intelligente vakmanschap fier overeind. Het vakmanschap en de scherpe, intelligente humor blijft in elke maat voelbaar. Helldriver is een verfrissend en noodzakelijk eerbetoon aan de muzikale onvoorspelbaarheid. Het is een plaat voor de durfal die de voorkeur geeft aan artistiek avontuur boven de veiligheid van de commerciële eenheidsworst. (Alexander Gout)

TIGA

Hotlife
(Secret City)

Tiga keert na ruim tien jaar triomfaal terug met Hotlife, een gelaagd manifest dat hij zelf omschrijft als zijn beste werk tot nu toe. De release op Secret City op

17 april 2026 markeert een vitale verschuiving in zijn geluid. De plaat opent krachtig met Hotwife, een samenwerking met Boys Noize die direct de toon zet met gepolijste jaren tachtig synths en Tiga's kenmerkende zelfbewustzijn. In Silk Scarf zorgt de formatie Fcukers voor een rebelse energie die perfect aansluit bij de punk-spirit van het album. Persoonlijk vind ik de gothy afsluiter Ecstasy Surrounds Me het emotionele hoogtepunt, waar Tiga's charisma samensmelt met een gelaagde productie van namen als Matthew Dear. Dankzij bijdragen van Patrick Holland ontstaat een boeiende balans tussen nostalgische indie sleaze en moderne dansvloer-intuïtie. Hotlife is een essentiële release voor wie houdt van elektronische muziek met karakter en een vlijmscherp randje. (Alexander Gout)

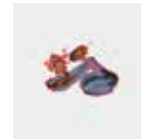

THE TWILIGHT SAD

It's the Long Goodbye
(Pias)

Platomania is al een tijdje fan van deze postrockers uit Schotland. In voorgaande reviews loven we het massieve geluid, de melancholieke (Schotse)

stem van zanger James Graham, de sterke teksten en de ruimte die ze nemen om te vernieuwen. Reden genoeg om reikhalzend uit te kijken naar dit zesde album. De toch al donkergekleurde sound is dit album nog donkerder. Logisch als je weet dat Graham zijn moeder tot aan haar overlijden bijna 10 jaar lang heeft zien worstelen met dementie. Daarnaast kampte hij zelf met mentale problemen. Graham was zo ziek tijdens het schrijven van de songs dat hij zich nauwelijks herinnert hoe ze tot stand zijn gekomen. Het album klinkt als een dagboek van een worsteling met verlies, ziekte en depressie. Misschien komt daardoor wel harder aan dan zijn voorgangers. Robert Smith van The Cure is al jaren fan en neemt ze graag mee op tournee. Hij speelt mee op drie nummers en gaf de band uitgebreid advies tijdens de opnames. (Marcel van Vliet)

UPSAMMY & VALENTINA MAGALETTI

Seismo

Wat een prachtige samenwerking, deze tussen Amsterdamse dj/producer upsammy en de Italiaanse avant-gardistische drummer Valentina Magaletti. De laatstgenoemde heeft haar innovatieve kijk op drums al losgelaten in vrijwel ieder genre, van jazz tot noiserock. Ditmaal plaatst ze haar roffeltjes en kenmerkende kicks tussen de labyrintische en glitchende elektronische producties van upsammy. Prachtig en onvoorspelbaar, vervreemdend en speels. In november te bewonderen op Le Guess Who, en daar mogen we heel dankbaar voor zijn. (Daan van Eck)

VARIOUS When There Is No Sun, Vol. 2

De kosmische, geestverruimende jazz van Sun Ra blijft gemist. Hoewel hij beweerde een buitenaards wezen van Saturnus te zijn, naar de aarde gestuurd om wereldvrede te brengen, verliet hij ons te vroeg om die missie te voltooien. Wat hij wel naliet, is een onuitwisbare stempel op zowel de muziek als de mensheid. Als pionier van het Afrofuturisme opende hij nieuwe dimensies in geluid en verbeelding. When There Is No Sun, Vol. 2 is een eerbetoon aan die nalatenschap, vormgegeven als een collaboratief, elektronisch project. In opdracht van Omni Sound en samengesteld door Ricardo Villalobos, brengt de serie een diverse groep artiesten samen, waaronder Underground Resistance, Chez Damier & Ben Vedren, Calibre, A Guy Called Gerald, She Spells Doom, Barış K en Villalobos zelf. Met gebruik van Omni Sound-opnames van Living Sky door het Sun Ra Arkestra en My Words Are Music, gebaseerd op Sun Ra's poëzie, bewerken de producers fragmenten van geluid en tekst tot geheel nieuwe composities. Zo betreden ze een universum waarin het onmogelijke mogelijk wordt, via het portaal dat Sun Ra ooit opende. (Lotte Hurkens)

MY NEW BAND BELIEVE
My New Band Believe

Heb je die freak-jazz-rockplaat van black midi-frontman Geordie Greep gehoord? Stiekem al een beetje een moderne cultplaat... Nou, nu is het de beurt aan die andere. De bassist en met vlagen ook zanger van black midi: Cameron Picton. Hij levert onder de naam My New Band Believe zijn gelijknamige solo-debuutalbum. Zeker niet minder freaky (tja, you can't get black midi out of the man), maar toch wel een stuk tastbaardere muziek. Hier klinken zowaar liedjes. Weet je wel, met structuur. Vaak op akoestische basis, met speelse folkinvloeden. Van gekke, veranderlijke songs van acht minuten tot lieve, korte liefdesliedjes. Fantastische plaat.

INTERVIEW

CAMERON PICTON

(My New Band Believe)

Na een grote pan vol gekookte rivierkreeft in China belandde Cameron Picton, de voormalige bassist van weirdo-rockband black midi, in een delirische staat. Uitgeput van een eindeloze tour in Azië en met een voedselvergiftiging in de gelederen, kwamen in een nachtelijke koortsdroom vier woorden tot hem: 'My New Band Believe'. De volgende ochtend werd hij wakker, zag hij dit in zijn notitieboekje staan, en ineens wist hij het: onder deze naam zou hij weer muziek gaan maken. Hij vertelt er alles over.

(Door: Daan van Eck)

De vervolgstap

black midi-frontman Geordie Greep ging solo verder, gewoon als Geordie Greep. Wel zo makkelijk. Bassist Cameron Picton vond het te makkelijk om hetzelfde te doen. Na het uiteenvallen van de band waar hij als tiener zoveel furore mee maakte in de Londense gitaarscene (en uiteindelijk ver daarbuiten), nam hij uitgebreid de tijd om na te denken over de vervolgstap in zijn leven. 'Weet je, ik kan mezelf simpelweg niet voor me zien als soloartiest,' vertelt hij. 'Ik heb mijn hele leven onderdeel willen zijn van een band. Hoe dat eruit moest zien na black midi was wel even zoeken...'

Hij gaat nu verder als My New Band Believe, een band zonder vaste bandleden, waarbij elke show gespeeld kan worden door andere muzikanten en er sprake is van slechts één constante: Cameron Picton. De gelijknamige debuutplaat is uit. De debuutshow op Nederlandse bodem zal plaatsvinden op het experimentele Haagse festival Rewire. Die gekke naam? Tja, dat weet Cameron zelf ook niet. 'Het vervolg van een koortsdroom na een voedselvergiftiging in China,' vertelt hij. Met een brede lach laat hij een foto zien die hij had gemaakt van zijn bijna fatale pan vol kreeft. 'Maar ergens ook wel toepasselijk. Het bevat de geruststelling dat ik alsnog in een band zit en dat het iets nieuws is. Iets wat ook constant kan veranderen en nieuw kan zijn.'

On a whim

Want eigenlijk weet Cameron Picton zelf niet eens hoe de toekomst van My New Band Believe eruit gaat zien. Vaste bandleden? Misschien. Soloproject? Misschien. Een nieuw album? Geen idee. 'Nee, ik denk het liefst nergens over na,' zegt hij. 'Het liefst doe ik alles on a whim, zonder enig plan. Daar komen naar mijn ervaring de mooiste dingen uit.'

Laten we dan eerst nog maar blijven bij het heden. Er is nu een debuutplaat met de titel My New Band Believe, tot stand gekomen in allerlei Londense studio's met een groot aantal gastartiesten, waaronder de vrijwel complete experimentele folkband caroline. Cameron Picton als een quasi-bandleider. Het resultaat is een hallucinante, grootse rockplaat (you can't get black midi out of the man!), waar de akoestische gitaar vaak de hoofdrol speelt en folkinvloeden de dienst uitmaken. Van gekke, veranderlijke songs van acht

minuten tot lieve, korte liefdesliedjes. Verschillende emoties en thema's, Cameron die in het hoofd kruipt van allerlei lugubere, maar ook juist lieve personages. Zijn eigen vaak hysterische ideeën brengt hij in uiting via onbetrouwbare vertellers en even hysterische muziek.

Cameron Picton is niet meer achttien jaar oud

Het vergt veel schrijftalent en vooral veel verbeeldingskracht om te schrijven wat Cameron Picton schrijft. In het hoofd kruipen van allerlei lugubere mannetjes. Openingstrack 'Target Practice' is een hele uitgebreide wraakfantasie. 'I'll never let your family forget' en 'don't cry, you deserve this', klinkt over een zachte gitaartokkel en strijkinstrumenten, voordat het liedje compleet openbarst. Aan het eind van het liedje klinkt het geluid van een samoeraizwaard dat iemands hoofd eraf hakt. De toon van het album is gezet. Het voelt alsof het heel makkelijk tot hem komt. Toch ziet hier een lieve, zacht pratende en een beetje nerdy jongen in de Zoom-call. Is er een kant van Cameron Picton die we niet kennen?

'Misschien wel,' lacht hij. 'Maar ik denk dat je op deze manier veel meer gelaagdheid en betekenis mee kan geven aan je liedjes. Het is dat ik op deze manier uiting kan geven aan mijn uiterste en meest extreme gedachten of fantasieën. Dat vond ik misschien wel het leukste aan het maken van dit album.'

Cameron lijkt even weg te dromen en te reflecteren. 'Weet je, ik ben super trots op wat we allemaal hebben gedaan en gemaakt met black midi. Maar in die tijd... teksten schrijven boeide me zo weinig. Het voelde als een moetje. Snap je? De muziek maken was het leukste wat er was, we waren zo vrij, maar dan kwamen de teksten nog. Iedere keer dacht ik: "Pfff, moet dit nou echt per se?" De afgelopen jaren ben ik verliefd geworden op schrijven. Ik heb lang m'n tijd genomen tot ik met My New Band Believe kwam omdat ik ook graag de fouten uit het verleden goed wilde maken. Alle dingen die we met black midi niet perfect deden, kon ik nu perfectioneren. Teksten schrijven was daar voor mij een groot onderdeel van.' Hoe het komt dat hij er nu zoveel plezier in vindt, is volgens Cameron heel simpel: 'Ik ben niet meer fucking achttien jaar oud.'

LUIZ BONFÁ **Introspection**

Een lijstje – hoe kort ook – met de belangrijkste bossa nova artiesten is niet compleet zonder de naam van

meestergitarist Luiz Bonfá. Dat hij ook wel eens buiten de mede door hemzelf aangelegde paden van het genre trad, blijkt uit dit betoverende album uit 1972, waarop alleen zijn virtuoze gitaarspel te horen is. In eerste instantie werd Introspection niet op waarde geschat, waardoor de originele elpee nu schaars en dus erg duur is geworden. Gelukkig is er dankzij deze eerste reissue op vinyl eindelijk een betaalbaar alternatief om dit introspectieve meesterwerk in huis te halen. (Marco van Ravenhorst)

DEADBEAT & PAUL ST HILAIRE **The Infinity Dub Sessions**

Scott Monteith is in feite de opponent van zijn zelf gecreëerde artiestennaam.

Het is verre van 'doods', eentonig of monotoon. Zoekt ook voortdurend in kleine stappen naar nieuwe wegen binnen het genre (minimal clicks & beats dub, dubtechno en techno) waarin hij zich begeeft. Laat zich ook niet onbetuigd om op artistieke wijze commentaar te geven op maatschappelijke, politieke issues die 'spelen'. Gelukkig komt er nu een nieuwe uitgave op de markt. De Discogs prijzen zijn al jaren onbetaalbaar. Infinity is zonder meer geënt op 't genre dat ooit aangestoken is door Basic Channel en Rhythm and Sound. Deadbeat leek 12 jaar geleden terug te keren naar zijn productieroots maar bracht het genre in feite weer een stap(-je) verder. Het album klinkt nergens overdreven afgeleid of overmatig nostalgisch naar de glorie-dagen van dub techno. Sterker nog, The Infinity Dub Sessions voelde eerder aan als een nieuw hoofdstuk in de geschiedenis van het genre en schrijver dezes is rondom blij met deze heruitgave. (Paul Maas)

CANDY DULFER **For the Love of You**

Het vierde album van Candy Dulfer uit 1997 verscheen nooit eerder op vinyl, maar is nu op twee paarse, doorzichtige

LP's verkrijgbaar. De saxofoniste presenteert op For the Love of You een fijne mix van haar herkenbare smooth jazz, pittige funk en toegankelijke R&B. Haar Ladies Of Soul-vriendinnen Trijntje Oosterhuis en Berget Lewis verzorgen in een aantal tracks de backing vocals en gaan met Candy zelfs volledig in duet in het heerlijke Girls Should Stick Together. (Stef Ketelaar)

FATHER JOHN MISTY **Pure Comedy**

Er zijn albums die je per ongeluk in de boekenkast wilt terugzetten. Pure Comedy van Father John Misty is

er zo één. Op de negen minuten durende titelsong ontleedt hij de menselijke soort: religie, technologie en entertainment als onderdelen van één grote tragikomische voorstelling. Muzikaal beweegt het album tussen uitersten: soms Tillman alleen achter de piano, dan weer rijk georkestreerde pop. Tien jaar later staat Pure Comedy er nog altijd als een kathedraal. (Wim Koevoet)

FUNKADELIC **Free Your Mind and Your Ass Will Follow**

In 1970 veranderde de soul vocal group van George Clinton, The Parliaments

definitief in twee funkbands, Parliament en Funkadelic. Die laatste kwam meteen met twee albums, waarvan deze de tweede was. Kolkende funk, voorzien van Eddie Hazel's baanbrekende gitaarwerk. Slechts zes nummers, maar elk inmiddels een klassieker, het 10 minuten durende titelnummer voorop, Funky Dollar Bill en Friday Night August The 14th er vlak na. Nu in de reissue op twee 45 toeren schijven, voor een maximale beleving (Jurgen Vreugdenhil)

RUSH **Grace Under Pressure**

Nadat ze in tien jaar tijd een formidabele reputatie hadden opgebouwd met stevige, complexe

progrock, sloeg Rush in de eighties een andere richting in. Geïnspireerd door bands als The Police en Talking Heads gingen ze voor kortere – overigens ijzersterke – nummers en meer synthesizers. Voor Grace Under Pressure (1984) werkten ze met een nieuwe producer, Peter Henderson. Op deze reissue wordt de plaat in het zonnetje gezet met een remix door oer-producer Terry Brown, en een volledig concert in thuisstad Toronto. (Louk Vanderschuren)

JOHAN **Pergola**

Na vijf jaar stilte, waarin Jacob de Greeuw worstelde met depressie, ontstond Pergola, het tweede album van Johan

grotendeels in afzondering. Dat hoor je. Waar de Nederlandse gitaarband op het debuut vooral een grote belofte is, klinkt Johan hier ongewoon ingehouden en precies. Geen bravoure, maar controle; geen uitbarsting, maar concentratie. Vijfentwintig jaar later staat Pergola nog steeds overeind — juist door die kwetsbare, bijna solistische kern. (Wim Koevoet)

Vergeten meesterwerken

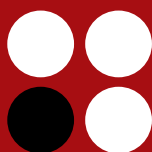
In de serie vergeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek.

Vergeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

Brenda Lee – Memphis Portrait (1970)

Al eerder stipten we in deze rubriek de gevolgen van Dusty In Memphis aan, het meesterwerk waarin de zangeres gekoppeld werd aan de top van de bloeiende Memphis scene eind jaren zestig. Diverse, niet alleen, maar wel vooral, Britse zangeressen werden naar de thuisbases van de soul gevlogen, met meestal ook uitstekende albums tot gevolg. Hoewel Amerikaans, werd ook de op dat moment niet heel florierende carrière van voormalig kindster Brenda Lee nieuw leven geblazen door haar richting Memphis te sturen. Daar werd ze gekoppeld aan Chips Moman, niet ver daarvoor verantwoordelijk voor de Comeback der Comebacks, Elvis In Memphis. Met dezelfde kern van muzikanten werd dit album opgenomen, en een prachtplaat werd het. Materiaal van Joe South, John Fogerty en uiteraard Moman in combinatie met Dan Penn kreeg een strakke ondergrond waarop Lee, zelf ook uit het zuiden van de VS afkomstig, haar rauwe vocalen mocht loslaten. Hoogtepunt was echter de bijdrage van de Bee Gees, Give A Hand Take A Hand, de opener. Een commercieel succes werd het niet, maar tekende wel de overgang van Brenda Lee van pop en rock 'n roll zangeres naar country, iets wat haar geen windeieren zou leggen. (Jurgen Vreugdenhil)

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 2001.

THE WHITE STRIPES

White Blood Cells

Het is al weer 25 jaar geleden dat Meg en Jack White van The White Stripes doorbraken met hun derde album White Blood Cells. De plaat werd opgenomen in Memphis met producer Doug Easley. Het was de eerste keer dat het duo een studio huurde waarin ze op 24 sporen konden opnemen. Meg en Jack wilden geen gepolijst geluid, maar een pure sound met een rauw randje. Ze hielden van eenvoud en soberheid. Geen overdadige arrangementen, maar strakke lijnen zoals ook in het werk van kunstenaars als Mondriaan. Jack White is sterk geïnspireerd door zijn werk en dat van de kunststroming De Stijl waarbij Mondriaan zich aansloot. Bij De Stijl zat ook Gerrit Rietveld. Jack White was zo door zijn meubels gefascineerd dat hij ze namaakte en zijn tweede album De Stijl noemde. Twee jaar later verscheen opvolger White Blood Cells. De fascinatie voor strakke lijnen en eenvoud was niet verdwenen. De videoclip van Fell In Love With A Girl met felgekleurde legoblokjes laat dat zien. Op dit album staan ook de hits Hotel Yorba en Dead Leaves And The Dirty Ground. Opvallend is dat ze op deze plaat hun bluesrock-invloeden meer loslaten. Ze stopten in 2011 met optreden, maar inspireren nog altijd jonge muzikanten. Nummers als Seven Nation Army worden nog regelmatig gedraaid om de radio en aangeklikt op Spotify en Youtube. Ook als het gaat om vormgeving waren ze trendsetters. De keuze voor slechts drie kleuren (zwart-wit-rood) trok de aandacht. (Rosanne de Boer)

DANNY SCOTT LANE **Holy Goodnight**

Lane is van veel markten thuis. Hij is musicus en bekend van ondermeer 'Shower', 'Home Decor' en 'House of Alice'. Hij is fotograaf en maakt ook films. Storytelling en visueel media horen bij zijn vakgebied en hij helpt onder andere modemerken met hun branding. De muziek die hij maakt past in het kader van ambient, elektronische jazz. 'Holy Goodnight' is daar een mooi voorbeeld van. Het kwam uit in 2022, onder andere op cassettape. De re-release is anno april 2026 voor het eerst uit op vinyl. (Ruud Jonker)

NIGHTMARES ON WAX X ADRIAN SHERWOOD **In a Space Outta Dub (Warp)**

Nightmares on Wax bracht eind '89, begin '90 twee singles op de markt deel uitmakend van het "bleep"-subgenre van de Noord-

Engelse Rave scene, waarmee Warp zich vestigde als het label dat we vandaag nog kennen. Hun drumgeluid rauw als vingerverfschilderijen met die a-melodische 'vrees' en 'klungs' die mensen die te veel tijd in donkere loods doorbrachten, 'hooks' noemden, maar met een bas ongekend laag, uniek en vreemd metaalachtig die je in een keer van je verstopte neus afhielp. Band en muziek transformeerden en het enig overgebleven lid (George Evelyn, alias dj. Ease) bracht in 2006 de plaat met die prachtige hoes op de markt "In A Space Outta Sound" die twintig jaar na dato een herbewerking in handen van Dub GrandMaster Sherwood krijgt. Waar het oorspronkelijke album als prettige lounge werd omschreven met daarnaast als grootste kritiekpunt dat de tracks te lang duurden en slechts rondom 1 thema opgebouwd waren heeft Sherwood deze punten ter harte genomen en er een gevarieerd fris ander album van gemaakt m.b.v. een aantal van zijn vaste On-U Sound musici. Met name het blazerswerk is van ongekend goed, hoog niveau. Over de gehele linie put Sherwood uit zijn rijke dub en sample-geluiden voorraad en voorziet deze met zijn mixkunsten tot een verrassend fris leuk, nieuw album. Space Outta Dub bevat gedurfde nieuwe bewerkingen van iconische nummers zoals "You Wish" (hier te horen als "You Bliss") en "Flip Ya Lid" (gemuteerd tot "Flippin Eck"). Jubel voor Sherwood met deze jubileum editie. (Paul Maas)

SLAYER **Haunting the Chapel**

Ten onrechte wordt deze EP van Slayer vaak gezien als tussendoortje. Hoewel het de wens was van het platenlabel om het zeer succesvolle debuutalbum Show No Mercy zo snel mogelijk op te volgen met nieuwe muziek, is dit wel degelijk een release met grote invloed. De originele release telde slechts 3 tracks die bij elkaar het kwartier niet aantikken, toch bevat het klassiekers die

niet weg te denken waren op de setlist gedurende de gehele carrière. Chemical Warfare, Haunting The Chapel en Captor Of Sin zijn nummers die de tand des tijds moeiteloos hebben doorstaan en de blauwdruk hebben gevormd voor de koers die Slayer het verdere verloop van hun carrière zou gaan varen. Deze reissue is dan ook zeer de moeite waard, al was het alleen al door de bonustrack Aggressive Perfectioner die aan deze heerlijke beukrelease is toegevoegd. (Emiel Schuurman)

VINKENOOG/SPINVIS **JA!**

Ja, het album Ja! heeft niet voor niks in haar 20-jarig bestaan een cultstatus bereikt. Dichter/performer Simon

Vinkenoog en het Spinvis Combo traden in 2006 op tijdens de tweede editie van Poëzie in Carré. De niet erg voor dan hand liggende samenwerking leidde tot enthousiasme én gefronste wenkbrauwen. Kortom: een spraakmakend album! 20 jaar Ja! is voor Excelsior een uitgelezen mogelijkheid het album Ja! op vinyl uit te brengen. Verwacht op Ja! geen Bagagedrager of Kom Terug, maar wél een registratie van de boeiende chemie tussen Spinvis en Vinkenoog. Inderdaad, Ja! is een echte luister-elpee! (Fons Delemarre)

VREEMDE KOSTGANGERS **Nachtwerk & Vreemde Kostgangers**

Een aantal getalenteerde musici bij elkaar zetten is niet altijd een recept voor een supergroep. Bij Hennie Vrienten, George Kooymans en Boudewijn de Groot, alias Vreemde Kostgangers werkte het wel, als een soort Traveling Wilburys van de lage landen waarbij het maken van muziek voor het ego ging. Het gemis van Kooymans en Vrienten is na herbeluistering alleen maar groter geworden. De eerste twee album waren de laatste jaren slecht verkrijgbaar maar worden weer opnieuw op vinyl uitgebracht. Doe er je voordeel mee! (Ron Bulters)

YAMASUKI **Le Monde Fabuleux des Yamasuki**

Cultural appropriation? Het zijn nog net niet Cor Willems' The Blackbirds (inclusief Blackface), maar het komt in de buurt. Als een soort kabuki-voorstelling gesitueerd in de Moulin Rouge, een westers-burlesque visie op een traditionele Japanse variëteitenshow. Noem het een conceptalbum, verpakt als pop-opera met een fantasierijke fascinatie voor het land van de rijzende zon. En dat ook nog eens voltrokken uit de inkt van papa Bangalter, hier gecrediteerd onder zijn pennaam Daniel Vangarde. Waars zijn zoon als een helft van Daft Punk disco en electro zou samensmelten tot iets futuristisch, mengen Vangarde en kompaan Jean Kluger psychedelische pop, proto-disco, Afropop en fonetisch Japans tot een net zo eigenzinnig product. Cultural appropriation? Aan alle kanten! Maar ook een uniek cultobject voor de verzamelaars. (Stef Mul)

De krenten uit de pop

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009.

Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd.

De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Richard Bolhuis - We Are Guided by the Same Stars

Er verscheen de afgelopen tijd geen album dat mooier is verpakt dan *We Are Guided by the Same Stars* van Richard Bolhuis, die ook als kunstenaar aan de weg timmert. Ook in muzikaal opzicht valt er gelukkig meer dan genoeg te genieten op het eerste album dat de vanuit Groningen opererende muzikant onder zijn eigen naam heeft uitgebracht. Met zijn project *House of Cosy Cushions* maakte hij toegankelijke en minder toegankelijke muziek, maar *We Are Guided by the Same Stars* is over het algemeen een behoorlijk toegankelijk album, al is 'toegankelijk' in het geval van Richard Bolhuis een relatief begrip. Na een paar keer horen valt echter alles op zijn plek op dit bijzondere album.

Naaz - The Sky Knows I Exist

De Nederlands-Koerdische muzikante Naaz liet de muziekwereld een paar jaar geleden gedisillustioneerd achter zich, maar keerde in 2023 gelukkig terug met het wonderschone *Never Have I Ever*, een van de meest indrukwekkende indiepop albums van de laatste jaren. Naaz deed de afgelopen twee jaar ook allerlei andere dingen, maar met *The Sky Knows I Exist* levert ze de opvolger van haar debuutalbum af. Ook haar nieuwe album staat weer vol met songs zoals alleen Naaz ze kan schrijven en zingen. Het album onderstreept nog maar eens dat Naaz een van de grootste en meest eigenzinnige talenten is binnen de Nederlandse popmuziek en een talent dat we intens moeten koesteren. (Erwin Zijleman)

Janne Schra - Work Out

Bij een nieuw album van Janne Schra weet je nooit precies waar je aan toe bent en ook op het deze week verschenen *Work Out* klinkt de Nederlandse muzikante weer totaal anders. Het is bekend dat Janne Schra beschikt over een bijzonder mooie stem, maar op haar nieuwe album *Work Out* klinkt haar zang nog wat mooier dan in het verleden. Ook in muzikaal opzicht is het nieuwe album van Janne Schra een prachtig album. De Franse producer Albin de la Simone heeft de songs voorzien van een sfeervol geluid dat doet verlangen naar een plekje op een terras in de lentezon van Parijs.

Achter

De Schermen

Op 3 april verscheen *Ayam El Disco* ('Disco Dagen'), een compilatieplaat samengesteld door Moataz Rageb, aka DJ Disco Arabesquo. Een aantal jaar geleden bracht hij al de eerste, hooggeprezen compilatie uit: *Sharayet El Disco*. Moataz spendeerde jaren aan het verzamelen van zeldzame Arabische cassettes uit de jaren '80 en '90. In die periode bloeide de cassettecultuur, onder andere in Egypte, en maakte de Arabische muziek een soort revolutie door. Moataz ging op zoek om deze muzikale geschiedenis te ontdekken en in kaart te brengen, wat uiteindelijk resulteerde in het terugkerende feest *Disco Arabesquo* - en nu dus de compilatieplaat *Ayam El Disco*. In zijn studio, omringd door dozen en stapels cassettes, vertelt hij ons over *Disco Arabesquo* en *Ayam El Disco*.

(Door: Lotte Hurkens)

Van droom naar dansvloer

De origin story van DJ Disco Arabesquo begint bij Moataz' ontdekking van het nummer "Do You Love Me?" van Bendaly Family, dat hij tegenkwam op YouTube. Dit nummer bracht voor hem twee werelden samen: westerse disco/funk en Arabische muziek uit zijn jeugd. "Ik wilde eigenlijk weten: heeft er zoiets bestaan als Arabische disco?", vertelt hij. "Na die track had ik zelfs een droom dat ik in een disco in de jaren '80 in Caïro stond te dansen. Toen ik wakker werd, dacht ik: dat was zó vet."

Hij begon met het organiseren van Arabische disco-avonden, die al snel uitgroeiden tot succesvolle, uitverkochte *Disco Arabesquo*-nachten. Tegelijkertijd begon hij intensief te 'diggan' naar Arabische muziek uit de jaren '70 en '80, vooral via cassettes. Tijdens reizen, onder andere naar Egypte, vond hij muziekcollecties, waaronder een groot cassette-archief in een magazijn. Dit leidde uiteindelijk tot de compilatiealbums *Sharayet El Disco* en nu *Ayam El Disco*, waarbij hij niet alleen muziek selecteert, maar ook restaureert, digitaliseert en contextualiseert.

De cassette als muzikerevolutie

In de jaren '80 en '90 groeide de cassette uit tot een revolutionair medium in Egypte. Er waren meer dan 400 labels actief, vrijwel allemaal gericht op cassettes. In veel huishoudens stond de cassettespeler centraal in de woonkamer. Cassettes waren niet alleen betaalbaar, maar ook eenvoudig te kopiëren, waardoor muziek uitbrengen toegankelijk werd, zelfs voor amateurmuzikanten. Globale invloeden als disco, funk en synthpop werden opgenomen in de Arabische muziekcultuur en droegen bij aan de ontwikkeling van het proto-jeelgeluid.

Disco zonder discotheek

Moataz' interesse in Arabische funk en disco uit de jaren '80 werd aangewakkerd door die droom waarin hij in een discotheek in Caïro stond te dansen. Toch was er in Egypte nauwelijks sprake van een echte clubcultuur. Het drinken van alcohol en bepaalde aspecten van het nachtleven sloten niet altijd aan bij

de normen en waarden in de Arabische wereld, mede gevormd door religie. Moataz, die ook socioloog is, legt uit: "Glocalisation: iets wat globaal is, krijgt lokaal een andere vertaalslag." Dat gold ook voor disco. Niet zozeer in clubs, maar juist in de context van familiebijeenkomsten, verjaardagen en bruiloften. De hoes van *Ayam El Disco* weerspiegelt dit: een collage van foto's van de bruiloft van Moataz' ouders.

Vandaag de dag

Veel muziek uit de jaren '70' en '80 van de Arabische cassetterevoolutie ligt inmiddels te verstoffen. Moataz spoort deze op, digitaliseert het en brengt het opnieuw onder de aandacht. Doordat veel Egyptische en Arabische labels zich vooral op vernieuwing richtten, zijn grote delen van hun catalogi nooit gedigitaliseerd; sommige labels bezitten zelfs de originele masters niet meer van muziek waarvan ze wél de rechten hebben. Zoals Moataz zegt: "Na ongeveer veertig jaar begint de kwaliteit van cassettes drastisch achteruit te gaan en op een gegeven moment verdwijnt de muziek zelfs." Het gaat dus om muziek uit de jaren '70 en '80 die dreigt te verdwijnen, terwijl er nauwelijks instituties zijn die deze muziek, en daarmee een stuk culturele geschiedenis, actief bewaren. Vaak komt het neer op liefhebbers zoals Moataz.

Daarnaast wordt Arabische muziek opnieuw onder de aandacht gebracht via dansavonden. Zowel witte Nederlanders als de Arabische diaspora vinden hun weg naar deze feesten. Moataz merkt ook op: "Arabische muziek heeft internationale allure gekregen," mede dankzij platforms als TikTok. Voor veel jonge luisteraars opent dit een deur naar Arabische muziek. "Dat betekent dat de muziek goed en een universele taal spreekt."

Ayam El Disco

Na jarenlang diggen, verzamelen en luisteren heeft Moataz een rijk landschap aan Arabische muziek blootgelegd. Met de compilatie *Ayam El Disco* geeft hij daar vorm aan: een verzameling parels die door de jaren heen zijn ontstaan en samen een bruisende muziekgeschiedenis laten zien.

VARIOUS
Ayam El Disco
(WeWantSounds)

Moataz Rageb, aka DJ Disco Arabesquo, neemt ons op deze bijzondere verzamelplaat mee in een uniek stukje Arabische muziekgeschiedenis. In onder andere Egypte bloeide in de jaren '70 en '80 de cassettecultuur, wat leidde tot een explosie aan muziek. Arabische klassieke invloeden werden vermengd met westerse stijlen als funk, disco en (synth)pop, wat uiteindelijk het kenmerkende Jeel-geluid voortbracht. Doordat muziek voor een breed publiek toegankelijk werd, kregen zowel professionele als amateurmuzikanten de ruimte om op te nemen en hun werk te verspreiden. Deze compilatie neemt je niet alleen mee door de tijd, maar legt ook

Moataz' persoonlijke ontdekkingsreis door Arabische en Egyptische funk, disco en boogie vast, terwijl het tegelijkertijd context biedt bij deze rijke muzikale periode. Zo is er bijvoorbeeld het nummer Afifa El Hawa van een van de eerste Egyptische funkbands, Al Massrieen. Niet alleen is het ontzettend aanstekelijk, maar wie zich verdiept in Egyptische (en andere) film, zal hun muziek ook herkennen uit diverse soundtracks. Ook Rezaq El Ein van Mostafa El Sakke springt eruit: een Libisch volksverhaal over "Kamah water" (woestijntruffelwater), dat helende eigenschappen voor de ogen zou hebben. Geproduceerd door de Libische producer Hamied El Shaeri laat deze track goed horen wat wordt bedoeld met het proto-Jeel-geluid. Dankzij zowel persoonlijke als informatieve liner notes van Moataz krijgt de plaat nog meer diepgang. Ayam El Disco is een prachtig, met liefde gecureerd stukje Arabische muziekgeschiedenis en simpelweg ontzettend mooi. Perfect om thuis te draaien: om te chillen én om op te dansen. Een stukje Disco Arabesquo in je huiskamer! (Lotte Hurkens)

DESERT
ISLAND
DISC

INTERVIEW

De zachte krachten van Lucky Fonz III

(Tekst : Daan Hutting)

Ik ontmoet Lucky Fonz III in Rotterdam, de stad waar hij recentelijk naar verhuisde voor de liefde. Het Amsterdamse denken zit er wel nog ingebakken "laatst had ik een interview met iemand van NRC, toen zei ik 'dankjewel dat je naar Rotterdam gekomen bent', terwijl hij om de hoek bleek te wonen, hoe Amsterdams is dat!" Zijn nieuwe album 'De zachte krachten' is vernoemd naar een gedicht van meer dan honderd jaar oud van Henriette Roland Holst-van der Schalk. Voor Lucky was dit een toepasselijke strik die om het album paste. "De titel van een album heeft een zekere invloed op de contextualisering van de nummers. Ik las die regel 'de zachte krachten zullen zeker winnen', zo zie ik mijn liedjes ook, als zachte krachten. Muziek kan op een zachte manier bij je binnenkomen, je beïnvloeden. Ergens is het ook een tegenhanger van de harde krachten; het militarisme, de agressie en kwaadaardige algoritmes."

Deze zachte krachten zet hij romantisch en existentieel neer. Als songwriter weet hij als geen ander kleine thema's groot te maken en grote thema's klein. Zo zingt hij "(...) hoe de golven stranden, op het koude zand. Alsof ze even moeten landen, na hun reis uit Engeland". Lucky verklaart "het leven is groots in liefde, verdriet en dood, maar het is ook de afwas. Het is juist de afwas".

'De zachte krachten' is een album dat stilistisch teruggrijpt naar zijn vroegere werk als singer-songwriter met gitaar en mondharmonica, terwijl het tegelijkertijd voortborduurde op zijn recentere elektronische uitstapjes. Lucky is een echte gabber en verstaat die, vaak onderschatte, cultuur als geen ander. Hij haalt er dan ook veel plezier uit die cultuur in zijn clubshows te verwerken met behulp van zijn drumcomputer. Op de plaat is ook existentiële twijfel te horen. Zo gaat 'Pluto' over de dag dat, in 2006, Pluto ineens geen planeet meer was. Zoiets laat volgens hem zien dat niks in steen gegoten is. Hierin ziet hij ook een analogie in de veranderlijkheid van de mens "Al onze cellen vernieuwen zich. We zijn letterlijk niet meer wie we ooit waren". Dit existentialisme hoort volgens hem ook bij het ouder worden. Een aantal nummers komen uit zijn meest recente theatervoorstelling 'Moederland'. Dat ging over geborgenheid en het uitgaan van een relatie. Na die relatie vond hij opnieuw de liefde, iets wat hij lang niet voor lief nam op zijn leeftijd. "Doe Maar zong

'wel een beetje raar, 32 jaar'...maar ik was 42 jaar. Dat is dus nog raarder." Tien jaar geleden zong hij in 'Linde met een E' de tekst "En ik was al 31 en de tijd leek wel voorbij" en in het nummer 'Toen Kwam Jij', wat op de nieuwe plaat staat, zingt hij in de context van verliefdheid "ik dacht dat dit niet meer voor mij was". Lucky reageert "Scherp, dit is inderdaad een soort patroon van innerlijke leeftijdsdiscriminatie. Voordat ik mijn huidige relatie ontmoette, kwam ik uit een relatie van elf jaar. Dan denk je echt van, kan ik nu nog iets nieuws vinden? Maar natuurlijk kan dat. Zo'n hevige verliefdheid of een gebroken hart blijft met de jaren even intens."

Op het album is er ook ruimte voor speelsheid in 'Normale gevoelens'. Dat nummer kwam voort uit zijn therapie, waar hij normale gevoelens leerde onderscheiden van abnormale gevoelens. Het vertrouwen terugwinnen in je eigen gevoelens na een crisis is volgens Lucky erg herkenbaar voor mensen met psychische problemen. Een gezonde geest met normale gevoelens is er om te vieren, net zoals een gezond lichaam.

Als artiest ziet Lucky zichzelf marginaal meanderen in een vallei tussen cult en pop. Hij is geliefd bij het publiek en wordt serieus genomen door de grote kranten. Tegelijkertijd is hij niet bezig met hits maken en sinds zijn vorige album volledig onafhankelijk. In het verleden, toen hij regelmatig bij De Wereld Draait Door speelde, werd er nog wel eens over een momentum gesproken. Mentaal ging het toen wat slechter met hem, waardoor hij niet volledig zijn creatieve zelf kon zijn en werd beïnvloed om beslissingen te nemen waar hij als artiest niet helemaal achter stond. Uiteindelijk werd dat album minder succesvol dan wat hij nu volledig in zijn eigen controle doet. Dat omslagpunt kwam toen Kees de Koning (ex-baas van het label

TopNotch) hem motiveerde om een Nederlandstalige plaat op zijn eigen manier te maken. Zogezegd om hem mentaal weer terug op de wereld te krijgen, iets waarvoor hij de Koning zeer dankbaar is. Momenteel toert Lucky Fonz III langs de Nederlandse poppodia met, naar eigen zeggen, zijn meest ideale show. "Als ik naar een concert zou gaan wil ik iemand horen die fucking mooi een Bob Dylan-achtig nummer zingt en daarna overgaat in een nummer waar je op kan raven. Dat doe ik nu zelf."

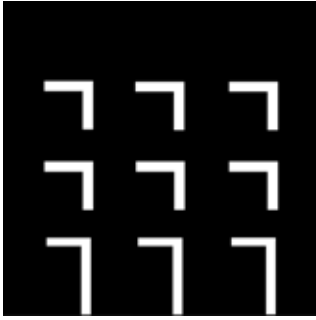
DJ

CORNER

Dave & Joppe belichten fenomenen
uit de wereld van het dance vinyl!

(door: Joppe Harinck & Dave van den Bosch)

Deze keer willen we het eigenzinnige Amsterdamse label Knekelhuis belichten in de DJ corner. Toen labelbaas Mark van de Maat in 2012 de minimal wave band Innergaze boekte voor een show in Amsterdam, vermoedde ik bij hem een bijzonder oor voor spannend elektronisch talent. Het Knekelhuis label kwam echt van de grond na de release van het fantastische Duistre Kamers album van De Ambassade. Deze nu al legendarische Nederlandstalige postpunk plaat met elektronische invloeden zorgde voor een fris 80's geluid. We bleven hem maar bijbestellen bij het label! Vele jaren later is het elke keer weer een verrassing welke sound we voorgeschoteld krijgen bij een nieuwe Knekelhuis release:

Synthpop/shoegaze van Reymour en Spill Gold, mooie elektronica van Ssiege of ambient compilaties zoals de albums...It wasn't really me, And felt like..., of de lo-fi pop van Diagonale des Yeux, EYE, Trystero en Helen Island. Het artwork van de Knekelhuis releases is ook altijd bijzonder, een mix van huis- tuin- en-keuken-plakwerk, tekeningen, private press collages en moderne kunst. We waren blij met de kans hem voor dit magazine een paar vragen te kunnen stellen.

Kun je ons iets vertellen over het begin van het label? Hoe kwam je er op een label te starten en waar kwam de naam vandaan?

Rond 2010, in die eerste jaren wilde ik iets toevoegen aan het geluid in Amsterdam dat ik miste. Het waren avontuurlijke naar de donkere kant neigende concert/clubavonden waar we oa. voor het eerst Deafheaven, Chelsea Wolfe naar Amsterdam boekten, maar ook in de nacht acts als Innergaze, Traxx, Veronica Vasica. Het ging om avontuur en gekke combinaties. Om het uitdagend te houden ontstond het idee van een platenlabel. Ik fantaseerde in die tijd over sterfelijkheid/onsterfelijkheid in de breedste zin van het woord. Alles is vergankelijk maar waar houdt het op? Als je dan nadenkt over een knekelhuis, dat is een tombe of een kerk, waar beenderen uit oude verlaten begraafplaatsen opgeborgen werden. Het ziet er geweldig uit. En ik vond dit idee van een tweede leven, maar ook de mate van respect en de romantiek die aan dit fenomeen gekoppeld is, fascinerend. Het Knekelhuis werd een symbool voor mijn interesse in het archiveren van vergeten muziek, maar tegelijk ook van een esthetische en sonische schoonheid die onderhevig is aan aftakeling.

Ontvang je veel demo's of hoe bereikt over het algemeen de muziek die je uitgeeft je?

Ja veel, en ik kan het absoluut niet allemaal luisteren. Af en toe lukt het om een maker terug te schrijven - het liefst zou ik op iedereen reageren, maar ik heb er simpelweg te weinig tijd voor. Ik voel ook precies wanneer iets bij mij aanslaat, dat werkt super intuïtief. In de beginjaren vond ik veel artiesten via Soundcloud. In bijna alle gevallen vind ik de muziek zelf of komt het op mijn pad via de artiesten waar ik al mee werk. Dat maakt de curatie denk ik ook wat het is.

Ondanks dat er gevarieerde muziek op je label uitkomt is er toch zeker iets als een Knekelhuis sound, heeft dat uitsluitend met jou smaak te maken?

Zoiets als een Knekelhuis sound heeft denk ik te maken met een associatief vermogen. Waar leg je de verbindingen en de overeenkomsten. Het leven is constant onderhevig aan verandering. Ook muziek en mijn smaak. En na vele jaren ontstaat er zoiets als een 'sound', ook al zijn de genres super variërend. De gemene deler is zonder twijfel melancholie en een soort gevoel dat de muziek oproept. Ik kan mij voorstellen dat de luisteraars niet iedere release volgen. Maar ik probeer voor mezelf elke release kloppend te maken. In relatie tot de vorige, de actuele release en wat er hierna gaat komen.

Als er een scène is rondom het soort muziek die jij uitgeeft, moet je dan aan specifieke plekken of steden denken?

Dat is ongetwijfeld Parijs. Dat is de stad met de sterkste following. Frankrijk heeft een hele wilde experimental en sterke popmuziek scene. En het is zo gegroeid dat er veel Franse artiesten op het label zitten. En veel van die artiesten kennen elkaar ook vaak van jaren terug. En Parijs heeft ook nog genoeg ruige, rauwe plekken zoals La Station, Pigalle Country Club en sleazy bars. We doen ons 10 jarige bestaan in Badaboum Club in Parijs op 23 april.

Zitten er dingen aan te komen waar je extra enthousiast over bent en waar je vast iets over wilt zeggen?

Het album 'Sabine' van EYE is een soort blueprint classic op het label geworden, 10 jaar terug uitgebracht. En deze komt over 3 weken uit als de 2026 Remastered Repress. Ook komt er een nieuw album aan van de LA based postpunk/shoegaze/neofolk act, Sans Merit. En nieuw werk van Bernardino Femminielli. Beide zijn echt niet normaal goed.

En waar ik ook naar uitkijk zijn de verschillende 10 Year Anniversary showcases. Amsterdam zit nog in de pijpleiding. Maar sowieso in Parijs, Londen en Praag.

GEZIEN

Optredens in binnen- en buitenland
gezien door onze medewerkers.

Oyster Festival in de Melkweg

Afgelopen 14 maart vond de vierde editie van het UK hiphop- en R&B-festival Oyster plaats in de Melkweg in Amsterdam. Op dit festival staan vijf opkomende artiesten uit de UK die samen de randjes opzoeken van hiphop, neo-soul, grime, UK garage en R&B.

De Brits-Ghanese rapper Kwes E trapt de avond af. Bij zijn meest populaire liedje 'Juggin' was de vibe goed te voelen. Als tweede komt Tia Gordon het podium opgelopen. De zangeres uit Kent heeft niet veel nodig om de zaal stil te krijgen: geen 808's of dikke bas, maar een piano en een prachtige stem.

De dj van de volgende act, tevens een aanstekelijk energieke mc, draait een aantal flinke bangers die de zaal opwarmen voor Ledbyher. Naast een dj heeft zij een saxofoniste mee, die flink wat body geeft aan de performance. Met haar 'bedroom drill' zet ze een energieke show neer.

Na Ledbyher komt BXKS het podium op, met twintig minuten aan steady rap. De laatste artiest van de avond is FINESSEKID. Hij sluit de avond af met drill-achtige en bass-heavy rap. Ik verheug me nu al op volgend jaar.

(Annabel Smeehuijzen)

Jade - THAT'S SHOWBIZZ, BABY! THE TOUR

Het was goddelijk om in Paradiso bij de show van Jade voor het album THAT'S SHOWBIZZ BABY te zijn. Een prachtige concertzaal met overal goed zicht en de stemming werd al goed ingezet door DJ Adam Theo met passende hits. Zodra Jade het podium beklom en opende met FUNF (Fuck You for Now) sloeg de vonk over, want dat is een heerlijke bitchy banger. Jade bracht twee bandleden en een stel dansers mee, wat maakte dat er heerlijke live versies kwamen én het podium nooit leeg voelde. Jade deed veel choreografie mee een daarbij wat outfit changes. De zilveren disco outfit was een glimmend genot, vol reflectie. Persoonlijk hoogtepunt was de overgang tussen Self Saboteur en Lip Service live te horen: 2026 heeft gepiekt. Een ballad gezongen op het balkon tussen het publiek zorgde voor een korte adempauze, kwetsbaar en dichtbij. Waarna de afsluiting met de hit Angel of My Dreams des te harder aankwam. (Laurens Elderman)

Common saints - Vrijdag 14 maart Tolhuistuin

Hoewel een groter podium hen ook is gegund, was het knusse podium van de Tolhuistuin in Amsterdam Noord een ideale locatie voor het optreden van Common saints. De warme psychedelische geluiden waren helemaal op de plaats en wist het publiek volledig te omarmen. Frontman en projectleider Charlie Perry, die normaliter achter de schermen aan de knoppen draait als producer van onder andere Olivia Dean en Jorja Smith, kwam ook op de voorgrond erg natuurlijk over. Op organische wijze ontstond er een verbinding tussen de band en het publiek met als bindmiddel de harmonieuze grooves die voor mijn gevoel een goed voorbode zijn voor een bloeiende lente. (Melle de Jong)

The Boxer Rebellion – Paradiso, Amsterdam 23 maart 2026

Een week voordat hun nieuwe album uitkomt staat The Boxer Rebellion vier keer in Nederland. In Paradiso blijkt dat het nieuwe materiaal moeiteloos samenvalt met het oudere werk. De band presenteert zich bescheiden, maar de weidse sound en vooral de ongelofelijke stem van Nathan Nicholson laten vanaf de opening een diepe indruk achter. Alle snaren bespelers dubbelen op toetsen, terwijl in de prachtige uitvoering van New York drie van de vier zich op percussie werpen. Na bijna twee uur is de stem van Richardson nog steeds loepzuiver, en is het publiek en masse gevallen voor The Boxer Rebellion. (Jurgen Vreugdenhil)

The Punk Principle

Waar zijn we toch in godsnaam allemaal mee bezig? De politiek lijkt steeds meer een poppenkast te worden en de gemiddelde mens is de pineut. Geen toeval dat punk in al zijn vormen zijn renaissance doormaakt. De ene na de andere groep popt op uit de grond, zowel in Nederland als erbuiten, en oude vergeten ragers worden opgerakeld. Daarom lichten we vanaf nu iedere Mania een punk release uit. Een pagina om even lekker boos te zijn, op jezelf of alles en iedereen om je heen. Deze editie...

VARIOUS **Nieuwe Nederlandse** **Naïviteit, vol. 2** **(Petrol Candy Records)**

Onze rubriek The Punk Principle behandelt punkplaten in de breedste zin van het woord. Dit kan een album zijn dat perfect past binnen het

muzikale genre, maar punk staat ook voor een bepaalde mentaliteit. Het gaat om een Do It Yourself mentaliteit waar autonomie centraal staat en het tegendraadse de boventoon voert. Het collectief van de Nieuwe Nederlandse Naïviteit ademt deze mentaliteit. Het is een reactie op een muzieklandschap waar artiesten in hokjes worden gestopt en waar studenten van muziekopleidingen worden gedruild tot het "perfecte" plaatje. Waar gekeken wordt naar wat de massa wil horen in plaats van je eigen pad te volgen en waar de angst overheerst om grenzen te verleggen. De Nieuwe Nederlandse Naïviteit voelt als een beweging en is een samenwerking van een grote groep muzikanten en woordkunstenaars uit de underground scene die op progressieve wijze rebelleren tegen een homogeen muzieklandschap. De liefde voor de Nederlandse taal staat hierbij centraal en een no-nonsense mentaliteit heeft de overhand. De muziek is veelal direct, speelt

en lo-fi. Eind 2024 verscheen het eerste album met een verscheidenheid aan artiesten (o.a. burger service, Kwartet Niek Hilkmann, Marc van der Holst en Sterk Water) en voor deel twee zijn een hoop nieuwe namen toegevoegd. Deze tweede compilatie gaat van de post-punk/wave van PROZA met het sterke nummer De Nacht naar de smartlappenpunk van Jan Modaal in Kanker. Garagerockduo De Delegatie uit in Citybus kritiek op toeristen en Airbnb en het gabberpunktrio DOMTUIG brengt met Lucky Fonz III op ALLES VERLOREN (BEGIN OPNIEUW) de positiviteit terug. Er is aangrijpende poëzie van Tino van Leeuwen met Underdogs dat het verhaal vertelt over een aantal individuen dat is uitgesloten van de maatschappij. En ook singer-songwriter Mark Lotterman weet op verhalende wijze een kwetsbaar nummer te maken met het minimalistische De ezel. Je hoeft alleen helemaal geen dichter te zijn om een goed nummer te maken, zo bewijst onemanband De Kraters op de synthpunk track Geen poëet. Veelbelovend klinkt de Vlaamse new wave van Morgen de Knoop waar Jan Tromp (burger service) en de Brusselse Alex Deforce deel van uitmaken. Met de Nieuwe Nederlandse Naïviteit vol. 2 heeft initiatiefnemer Joost Weemhoff (TUPPERWR3, Slome Poema) wederom een bijzonder en vernieuwend album weten neer te zetten. Een zeer welkome aanvulling op deel één! (Lara Heetveld)

CLASSIC JAZZ VINYL

Drie parels uit de enorm rijke historie van de labels Blue Note en Impulse! Platen uit de eerste helft van de jaren '60 toen jazz een megaontwikkeling door maakte. Met sound engineer Van Gelder destijds aan zijn knoppen weet je: dit zijn de beste opnames van toen. Die nu weer 'vers' op vinyl voorbijkomen. Luister ze alle drie. Ervaar ze. Pick your choice. Veel luisterplezier.

ANDREW HILL **Compulsion!!!!**

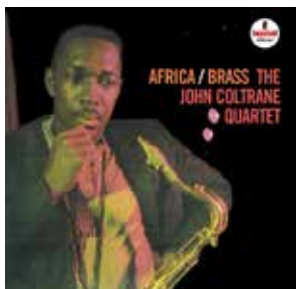
Dit dwingt af. Vijf uitroeptekens. Pianist Andrew Hill zet in het gelijknamige Compulsion zijn instrument in het centrum van het ritme: de piano is percussie. Je raakt in trance, ook de rest van zijn combo is puur ritme. Drummer Chambers, twee (!) percussionisten, bassist McBee: heerlijk. Voeg erbij trompettist Hubbard, frontrunner, en saxofonist Gilmore: the heat is on. Hill laat zijn roots horen. Daarna reis je via Legacy en hartje Afrika in Premonition half achteruit, half vooruit. Met de bas als strijkinstrument en rustig galmende percussie: mooi. Om tot slot weer ritmisch uit de verwarring te blijven: Limbo. Volumeknop omhoog, een ervaring! (Sjef Moerdijk)

FRED JACKSON **Hootin' 'N Tootin'**

Dit is de debuutset van saxofonist Fred Jackson. Blues vermengd met funky soul in hardbop jazzpackage: goed hoor. Voor zondagochtenden na zo'n avondje stappen. Het hoeft niet altijd nieuw te zijn. Met een relaxte organist (Van Dyke) en dito gitarist (Willie Jones) creëert Jackson de juiste atmosfeer: het swingt, de muzikanten hebben 'call and response' momenten en óók vrijheid voor hun solo. In de gelijknamige song roffelt drummer Hogan geweldig.

Jackson blijkt een uitstekende leader en is qua muzikaliteit vergelijkbaar met de besten (denk Cannonball Adderley). Well kept musical secret, deze. (Sjef moerdijk)

JOHN COLTRANE **Africa/Brass**

Africa/Brass kwam uit in 1961 in de US op het Impulse!-label. Er waren daarna veel re-releases. Het was zijn eerste plaat op het Impulse!-label en biedt een big band sound. De ontvangst was niet unaniem positief, maar het werk werd later enorm gewaardeerd. Het paste in de nieuwe muzikale lijn die Coltrane uitzette. Nog even geluisterd naar de eerste originele Amerikaanse persing die hier in het archief staat. Het blijft geweldige muziek. Luister naar de Afrikaanse ritmes en het geweldige intro van Greensleeves. In April is de nieuwste re-release beschikbaar op het Verve-label. (Ruud Jonker)

GE SPOT

Hele fijne nieuwe bandjes,
superleuke nummers
en meer moois...

Deze editie van de Gespot-pagina staat in het teken van opkomende artiesten uit de line-up van Oyster Festival in de Melkweg. Dit festival, dat volledig is gewijd aan UK hiphop, R&B en elektronica, brengt een dynamische mix van zowel nieuwe talenten als gevestigde namen samen. Onze schrijver nam alvast een kijkje op het festival en zet drie opvallende artiesten voor je in de spotlight.

(Tekst door: Annabel Smeehuijzen)

LEDBYHER

De 22-jarige Ledbyher is onmisbaar in de Londense ondergrondse rap-scène. Met een geluid dat op vele manieren beschreven kan worden, is 'bedroom drill' het meest passend. Haar stijl is een grillige maar gevoelige mix van nu-wave jerk, alt-R&B en subtiele rocktexturen, waarin digitale rauwheid en emotionele kwetsbaarheid samenkomen.

Geboren in Indonesië, met ook Schotse roots, kwam zij in het Engelse Norfolk terecht. Hier werd zij jong geconfronteerd met hoe hard het leven kan zijn. Ze groeide snel op. In haar interview met Echobox Radio beschrijft zij muziek als haar beste vriend en meest betrouwbare onderdeel van haar leven. Haar verlangen artiest te zijn ontstond op haar veertiende na het zien van een filmpje van Billie Eilish die 'crazy shit' aan het doen was. Ze begon als producer, maar ontwikkelde zich al snel ook als vocalist. Inmiddels is ze een rappende singer-songwriter, dichter én regisseur van haar eigen video's. Wat een vrouw.

Haar album *The Elephant* kwam dit jaar uit. Het ademt woede, maar dan wel gedoseerd en trefzeker. De titel verwijst simpelweg naar haar grote liefde voor olifanten. Nummers als 'What's the Reason' en haar oudere track 'Daydreaming Made Me Blue' zou ik aanraden als je klaar bent voor een beetje lady trap, zoals zij het zelf graag noemt. Van LEDBYHER gaan we nog veel horen.

BXKS

De Lutonse rapper BXKS kwam in 2019 bij veel mensen op de radar met haar freestyle 'Next Up?'. Ze werd al snel gelabeld als drillrapper, maar wilde meer zijn dan dat. Nu beweegt ze zich in een wereld, de grime-scene, die door mannen wordt gedomineerd. Hoewel ze daar geen moeite mee heeft, denkt ze dat er genoeg vrouwen zijn die het minstens even goed zouden kunnen. Cold is dan ook het woord voor BXKS: indrukwekkend, zelfverzekerd en messcherp.

Ze groeide op tussen allerlei inspiratiebronnen. Haar vader was bassist in de kerk en haar moeder, een ballerina, had een gigantische platencollectie waarin BXKS graag tussen de reggae- en gospelplaten snuffelde. Later was het AJ Tracey's nummer *Packages* dat haar deed beseffen dat ze wilde rappen. 'Ik kan dit ook, dacht ze. Hoe bedoel je dat iemand 140 spit op een drillbeat?'

Haar EP *Fear of Eclipse* kwam dit jaar uit: elf liedjes in twintig minuten. Kort, maar toch een plaat die haar energie en kwaliteiten als verhalenverteller goed vangt. Met 'I'M THAT' zet BXKS de toon, waarna ze beweegt tussen atmosferische tracks, duistere intermezzo's en energieke uitbarstingen, tot aan het snelle 'INIT GYAL', mijn favoriet. Die veelzijdigheid laat horen waarom BXKS een naam is om in de gaten te houden.

TIA GORDON

Ze omschrijft zichzelf als een soul girl en maakt muziek met neo-soulvibes die tegen R&B aan liggen. Ze wil muziek schrijven die eerlijk is, over gevoelens die ze op dat moment ervaart. Met Jamaicaanse roots groeide ze op in Kent: een rustige omgeving, met het bruisende Londen om de hoek. Gordons sensitieve aard helpt haar om verhalen te vertellen, net zoals haar inspiratiebronnen Olivia Dean en Mahalia dat doen. 'I want my music to feel like a confession someone left on a voicemail they never planned to send,' vertelde ze eind vorig jaar aan NEUN, een Brits platform. Rauw, eerlijk en intiem.

De zangeres bracht in 2020 haar eerste nummer uit, 'Call Me', dat meteen werd opgepikt door BBC *Introducing*. Afgelopen jaar bracht ze haar eerste EP uit, met nummers als 'On My Mind' en 'Cold Showers', waarmee ze veel fans wist te trekken. Haar nieuwe EP, *I Asked the Stars for This*, verschijnt op 8 mei. In de winkel hebben we nog geen plaat van Tia Gordon, maar misschien brengt ze ooit, net als Froukje, haar eerste twee EP's samen uit op één LP, als ze tegen die tijd grote zalen uitverkoopt. Daar verheug ik me nu al op.

SUPERTRAMP

HALF SPEED MASTERED VINYL

EVEN IN THE QUIETEST MOMENTS

INCLUDES THE TRACKS: GIVE A LITTLE BIT, BABAJI, FOOL'S OVERTURE

BREAKFAST IN AMERICA

INCLUDES THE TRACKS: THE LOGICAL SONG, GOODBYE STRANGER, TAKE THE LONG WAY HOME

FAMOUS LAST WORDS

INCLUDES THE TRACKS: IT'S RAINING AGAIN, MY KIND OF LADY

180 GRAM HEAVYWEIGHT BLACK VINYL
HALF SPEED MASTERED AT ABBEY ROAD STUDIOS

AVAILABLE NOW

There is no "old" music - only music you have already heard and music you haven't.

SONIC NURSE

SELECTS

Sonic Nurse is een onafhankelijk platform voor nieuwe muziek. In een tijd waarin de consumptiemaatschappij overheerst en het nieuwste van het nieuwste domineert, richt Sonic Nurse zich niet vanzelfsprekend op kersverse releases, maar op alle muziek. Het platform - in de vorm van een maandelijkse, gratis nieuwsbrief - bespreekt albums die het verdienen om gehoord te worden door een groter publiek. Voor de Mania licht Sonic Nurse elke maand twee releases uit. Op zoek naar meer muzikale inspiratie, ver weg van je eigen algoritmes? Abonneer je via substack.com/@sonicnurse.

LUCY KRUGER & THE LOST BOYS

Pale Bloom

Lucy Kruger & The Lost Boys is de in Berlijn gevestigde band rondom de Zuid-Afrikaanse frontvrouw Lucy Kruger. De poëtische teksten en de ietwat theatrale en vaak fluisterachtige vocalen van Kruger zorgen voor het karakteristieke geluid van de band. Dit komt het beste tot zijn recht wanneer het contrasteert met het noisy aspect van de muziek, dat voornamelijk te danken is aan de Nederlandse gitarist Liú Mottes (Alienbaby Collective). De nummers hebben een rustige opbouw, maar werken veelal toe naar een uitbarsting in de drum- en gitaarpartij, soms vol met dissonante klanken en distortion. Op dit zevende album neemt de band de tijd om zowel tekstueel als muzikaal gezien op mysterieuze en haast spookachtige wijze een verhaal te vertellen. Pale Bloom is van begin tot eind een krachtig album dat je niet snel zal loslaten.

art pop | noise | folk rock | gothic pop

BARDO POND

Peace on Venus

De Amerikaanse band Bardo Pond was al even bezig toen ze in 2013 het album Peace on Venus uitbrachten. Dit relatief korte album - slechts vijf nummers die samen bijna 39 minuten duren - is het negende album van deze psychedelische band. De naam van de band komt van het Tibetaans dodenboek Bardo Thödol, waar Bardo verwijst naar een overgangsfase. Volgens het Tibetaans boeddhisme is het leven - en het hiernamaals - niet lineair, maar bestaat het uit verschillende bardo's. Door het repetitieve karakter van de muziek en de ruimte tot improvisatie voelt Peace on Venus als een soort overgangsfase: de muziek werkt niet naar een hoogtepunt toe, maar is continu in ontwikkeling, wat zorgt voor een hypnotiserend en meditatief effect. Peace on Venus staat vol met zware drums en sterk vervormde gitaarriffs. Wat dit album zo goed maakt, is deze intensiteit aan geluiden in combinatie met de heldere vocalen van Isobel Sollenberger en het warme geluid van haar dwarsfluit. Sollenberger zorgt voor rust te midden van alle zwaarte.

psychedelic rock | space rock | doom | noise

INTERVIEW

L. A. Sagne

Amsterdamse punkband L.A. Sagne komt na meerdere EPs nu met debuutalbum Good Company. De plaat is 27 maart verschenen en 25 april staat de band in Paradiso voor hun albumreleaseparty. Bassist Joost van Eck en zangeres Tara Wilts vertellen over de sound en de boodschap van de plaat. (

Door: Nijs Flesseman)

L.A. SAGNE Good Company (Geertruida)

De Amsterdamse punkband L.A. Sagne kennen we natuurlijk al van hun bijdrage aan Girls To The Front. Frontvrouw Tara Wits neemt ons mee in haar leven met scherpe, herkenbare teksten en een vleugje humor. Terwijl ze zingt over leven op minimumloon, sociale ongemakkelijkheden, feminisme, kritiek op het systeem én dagelijkse besommeringen wordt ze begeleid door strakke drums en puntige, gruisige gitaren. Sluit je ogen en je wordt regelrecht naar een donker, zweterig zaaltje getransporteerd waar punkers met platgeslagen bier elkaar vinden in de moshpit. (Liz Bosman)

De nummers op Good Company hebben een nieuwe energie dan voorheen. Joost, die als bassist medeverantwoordelijk is voor deze 'bulldozer energie' legt uit wat dit nieuwe geluid is.

Bij onze vorige releases was het echt oldschool garagepunk: snel, veel en kort. Voor deze plaat wilden we meer focussen op de teksten van Tara. Daarom ging het tempo iets omlaag om te zorgen dat er iets meer ademruimte ontstaat om de teksten erbovenuit te krijgen. Toen we daarmee aan het stoeien waren bij het schrijven, werd het minder snel en venijnig en werd het stoerder en logger. Tara: Ik merk aan mezelf dat ik nu niet meer hoeft te rennen om het bij te houden. Ook met optreden voel ik dat. Het is gewoon breed staan, en gaan.

Joost: We zagen onszelf al cool door de stad heen denderen. Daar komt de term bulldozerenergie vandaan. Bulldozerenergie suggereert dat er nog wel het een en ander gesloopt mag worden.

Joost: Absofuckinglutely! We zijn niet ineens een singer-songwritergroep geworden ofzo. Wel geeft het iets loggere geluid en teksten die daadwerkelijk verstaanbaar zijn meer ruimte om een boodschap over te dragen.

Tara: Ik merkte meer de behoefte te hebben dat mensen naar me luisteren en me verstaan. Ik ben niet iemand die denkt de waarheid in pacht te hebben en ik wil zeker niet vertellen wat mensen moeten doen, maar ik denk wel heel erg na over wat ik wil zeggen. Daarom is het fijn dat er nu meer ruimte is om me ook gehoord te voelen. Joost vindt dat Tara zichzelf te weinig credit geeft: Tara heeft een overkoepelend thema, maar schrijft vanuit zichzelf. Het is nooit de waarheid verkondigen, maar altijd vanuit een innerlijk perspectief. En dat op een manier dat je het ook nog grappig kan doen.

Het nummer Jean-Paul is een goed voorbeeld.

Tara: Ik heb mijn hele leven al gehad dat als ik veel stress had, er dan iets moest veranderen: een piercing, een tattoo of mijn haar verven of iets. Toen was het tentamenweek in het laatste jaar van mijn studie en zag ik een berichtje op Facebook van iemand die af moest van haar vissen. Een daarvan was Jean-Paul, een hele extravagante vis. Die was blind en rook niet meer goed en ik weet niet of vissen doof kunnen zijn, maar als dat kan, dan was hij doof. Ik moest hem met de hand voeren en hij bleef maar zieker worden. Ik dacht toen dat hij misschien stress had van de andere vissen. Een eigen aquarium voor hem gekocht, een antibioticakuur

gegeven, watertherapie gegeven. Maar hij is toen doodgegaan. Ik heb er alles voor gedaan om hem te redden, maar hij was niet te redden. Het liedje gaat ook wel over iemand te proberen te begrijpen en redden, maar dat dat soms gewoon niet lukt. Dat is soms gewoon wat het is, soms kan je iets gewoon niet begrijpen. Een ander voorbeeld is het nummer I Paint Walls dat gaat over de financieel worstelende muzikant.

Tara: I Paint Walls is een beetje een geromantiseerd plaatje van de worstelende artiest. Het is ook een beetje grappig bedoeld en overdreven. Het begint met de tekst: 'I had to much last night, ended up painting the walls with it.' Het bestaan als artiest is wat je altijd hebt

gewild, maar ook dat geromantiseerde plaatje bevestigt. Het nummer gaat over iemand die kunstschilder is, maar ook moet klussen door muren te schilderen. Mijn moeder, die kunstenaar was, deed dat letterlijk en ik moet het op andere manieren ook doen.

Tara: De thema's op de plaat lopen enorm uiteen. Van crazy liefdesliedjes tot sigaretjes roken en uitgaan met je vrienden, maar ook over het verdwijnen van vrije ruimte in de stad. **Joost:** Aan de rand van de stad gebeuren hele mooie dingen en zit heel veel kracht. Die gemeenschap is heel belangrijk en mag niet zomaar verdwijnen omdat er geld verdient moet worden. Het nummer Music in the Neighbourhood gaat over een creatieve broedplek, de

plek waar Tara eerst woonde. Het was een community die gesloopt werd en ruimte moest maken voor dure appartementen. **Tara:** Op plekken waar weinig geld is, maar je wel je burens kent, zit een soort van levenslust en maakkracht. Het was een gemeenschap waar mensen vrij waren om van alles te maken en elkaar hielpen. Het verdwijnen ervan heeft veel impact op me gehad.

Joost: Als het goed gaat, is het makkelijk om kunst in stand te houden. Maar het is belangrijk om in tijden dat het moeilijker gaat dat ook in stand te houden. Als iedereen een huis heeft en iedereen heeft genoeg te vreten en alles is leuk en de zon schijnt de hele dag is het makkelijk om gezellig bij elkaar te zijn. Ik denk dat het belangrijk is om dat ook meer op te zoeken als het je lastig wordt gemaakt en je dan niet klein te laten slaan. **L.A. Sagne** laat zich ook niet klein slaan en vindt op nieuwe manieren gemeenschap. In de band, maar ook met het publiek en de muzikscene. Een goed voorbeeld van hoe muziek gemeenschap creëert is het Girls to the Front-collectief dat evenementen organiseert en inmiddels twee verzamelplaten heeft uitgebracht met **FLINTA** bandleden. **L.A. Sagne** nam het nummer I'm a Girl voor de plaat op (het nummer staat ook op Good Company) en deed ook mee aan de concerten waarbij verschillende Girls to the Front-bands op hetzelfde podium stonden.

Tara: Daarin zie je hoe snel een gemeenschap kan groeien en hoe fijn mensen het vinden om daarbij te horen. Veel jonge mensen, heel vet om te zien. Ik ben ook heel blij als er oude mensen in het publiek staan hoor, maar het ontroert toch nog extra als er jonge mensen staan die iets willen doen voor de wereld, voor elkaar en voor zichzelf. Ik vind het zelf heel fijn om daar onderdeel van te zijn. Het liedje zelf vind ik heel leuk om te spelen. Het steekt de draak met verwachtingen die mensen wel of juist niet hebben van vrouwen. Ik vind het leuk om daar een beetje mee te spelen en vet stoer te zeggen: ik ben een meisje, euh! Toen ik 15/16 was, ging ik heel veel naar concerten, maar dat waren vooral veel mannen. Ik vind het heel leuk om nu zelf die representatie te zijn. Ik had dat zelf ook graag eerder meegemaakt.

Tara: Als er heftige dingen in de wereld zijn, dan wordt gemeenschap, maar ook jezelf herkennen in kunst, extra belangrijk. Maar ook als dingen wel goed zijn, is het belangrijk om de mooie dingen met elkaar te delen. Misschien wel even belangrijk als de zware dingen. Dat de zware dingen soms overweldigend kunnen zijn, komt ook naar voren op het nummer Rain on My Skin. **Tara:** Het gaat over je overweldigd voelen door alles en niet weten wat je kunt doen om het beter te maken. Maar wel in het moment te zijn en de regen op je huid te voelen en niet verdwijnen in alle ellende. Er gebeurt heel veel shit in de wereld en het is allemaal heel eng. Maar we willen blijven staan en iets vinden om ons aan vast te houden.

In april en mei toert L.A. Sagne langs o.a. Utrecht, Zwolle, Amsterdam, Antwerpen, en Groningen.

FILMS

MARTYRS (REGIE: PASCAL LAUGIER, 2008)

Martelaar, dat is de positie waar Laugier de kijker in wil verplaatsen. Een horrorfilm die zich onlosmakelijk verbindt met het katholieke concept van martelaarschap. Pijn wordt een pad naar het transcendente. Een blik op een nihilistische wereld waarin mensen gruwelijk worden verminkt en daarna worden vereerd als profeten van het hiernamaals. Een film die bij zijn release zeer kritisch werd gerecenseerd, maar die onlangs wordt gezien als een hedendaagse horrorklassieker. (Tatum Luiten)

EXORCISMO - DEFYING A DICTATOR & RAISING HELL in post-Franco Spain (boxset van 19 films!)

Na het dictatuur van Francisco Franco ervoer de Spaanse cinema een waar exorcisme. Waar tijdens het regime er strenge regels waren voor het vertoon van naakt, geweld en horror, was het nu tijd om al het seks, geweld en gruwelijkheden er allemaal even uit te gooien. Deze boxset met 19 films op 10 discs, nieuwe en oude special features en een gecureerd boekje brengt een uitgebreide collectie van alle vormen van expressie die het regime onderdrukte. Een goudmijntje voor de 70's en 80's horrorliefhebbers. (Tatum Luiten)

THE JAPANESE GODFATHER TRILOGY (regie: Sadao Nakajima)

Zoals de titel al zegt, was Nakajima in de jaren 70 enorm geïnspireerd door de (filmbro) klassieker The Godfather. In deze iconische trilogie krijgen we een blik in de Japanse onderwereld, waarin de Nakajima-misdaadorganisatie erin slaagt binnen te dringen in de politieke en economische werelden. Een ware epic, losjes gebaseerd op de acties van yakuza-gangs. Georganiseerde misdaad met een air van respectabiliteit. (Tatum Luiten)

ONAFHANKELIJKE FILMJOURNALISTIEK SINDS 1981

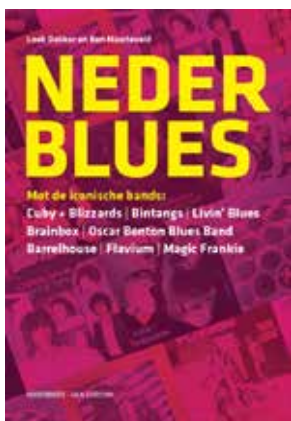
filmkrant

A FAMILY

ELKE MAAND IN DE BUS?
STORT € 55 OF MEER OP REKENING
NL28 INGB 0005 3938 95 TNV
STICHTING FUURLAND, AMSTERDAM
OVV 'NIEUWE ABONNEE MANIA'
& ADRESGEGEVENS

WORD ABONNEE!
ELKE MAAND ALLE NIEUWE FILMS,
INTERVIEWS, OPINIES & ACHTER-
GRONDEN PLUS OP FILMKRANT.NU
FILMNIEUWS, DE FILMAGENDA,
VIDEO-ESSAYS EN MEER

BOEKEN

LOEK DEKKER EN BEN MAARLEVELD

Nederblues

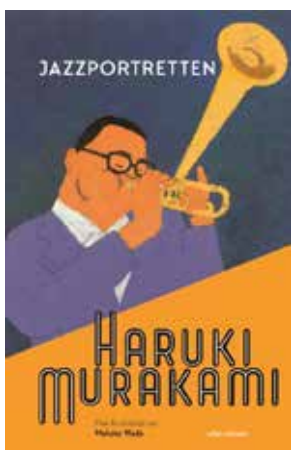
Barrelhousezangeres Tineke Schoemaker schrijft in haar voorwoord bij Nederblues dat deze benaming nauwelijks meer voor de Nederlandse blues-scene wordt gebruikt. Het is echt iets uit haar tienertijd in de jaren zestig. Daarmee past de titel perfect bij dit boek omdat de bekendste bluesacts uit de jaren zestig en zeventig er uitgebreid in beschreven worden. Dat zijn: Cuby + Blizzards, Bintangs, Livin' Blues, Brainbox, Oscar Benton Blues Band, Barrelhouse, Flavium en Magic Frankie (& The Blues Disease). De auteurs vonden elkaar in de liefde voor de blues en besloten om gezamenlijk een boek over de vaderlandse bluesmuziek te schrijven. Aanvankelijk was het plan om een publicatie over 60 jaar Nederblues (1965-2025) te maken, waarin alle relevante bands uit die periode een plaatsje zouden moeten krijgen. Dat bleek echter veel te veel voor een handzame en overzichtelijke publicatie te zijn. Er moest dus geselecteerd worden. Na een inleidend hoofdstuk over de oorsprong van de blues en de komst naar Europa, volgen de acht voornoemde acts. De eerste Nederlandse bluesband is Cuby + Blizzard (afgekort C+B). Gitarist Eelco Gelling was een topmuzikant, die altijd wat in de schaduw van zanger Cuby (Harry Muskee) is gebleven. Deze Drentse groep krijgt - terecht - ruim aandacht. De Bintangs maakten, volgens bassist Frank Kraaijeveld 'moddervette Hoogovens-sound', eigenlijk meer rock dan blues. Dat geldt niet voor de Haagse Livin' Blues van gitarist Ted Oberg. Brainbox is, zoals Loek Dekker schrijft, 'een broedplaats van talent' (denk alleen maar aan gitaristen als Jan Akkerman en Rudy de Queljo. Een bijzondere figuur in de vaderlandse blues-scene was Oscar Benton (ware naam Ferdinand van Eis), die in 2020 overleed. Hij en heel wat andere Nederlandse bluesmuzikanten komen ruimschoots aan bod in dit ruim 300 pagina's tellende boek. (Peter Sijnke)

DARIO GOLDBACH

Goldband – Net Echt

"Onze allerbeste vriend is schrijver en dat hebben we geweten ook! De klootzak heeft al onze geheimen opschreven in een boek en probeert daar nu een slaatje uit te slaan! Can you blame him?" Als Goldband niet zo ontzettend bekend was, zou dit boek bijna als fictie lezen: stukadoors beginnen een band en worden beroemd. Schrijver – en tevens jeugdviend – Dario Goldbach was er vanaf het allereerste begin bij. Hij zag hoe de heren van Goldband bekendheid verwierven, ging mee op tours, backstage, naar awardshows en afterparty's. Dario biedt een persoonlijke, dichtbijzijnde inkijk in de waanzin, blijdschap en perikelen van beroemdheid... en nog veel meer. Een interessant stukje Nederlandse popgeschiedenis. (Lotte Hurkens)

MURAKAMI, HARUKI

Jazzportretten

Liefhebbers van de Japanse schrijver Haruki Murakami weten dat hij een groot jazzliefhebber is; hij had zelfs zelf een jazzclub in Tokio, Peter Cat, voordat hij met zijn boeken wereldwijd doorbrak. Hij schreef reeds in 1997 Jazzportretten, een reeks verhalen over zijn jazzhelden dat verrassend voor een Murakami boek, niet gelijk in alle vertalingen werd uitgebracht. Pas nu (2026) verschijnt de Nederlandse versie in een vertaling van de Gentse Luk van Haute. De 55 jazzportretten die Murakami bij elkaar schreef geven een breed beeld van zijn beleving in jazz. Het is zeker geen opsomming van grote jazznamen geworden, het is echt een persoonlijke keuze. Natuurlijk komen er wel grote namen in voor als Charles Mingus, Ella Fitzgerald, Eric Dolphy, Chet Baker en Dexter Gordon maar daar staan net zo goed minder bekendere namen als Teddy Wilson, Hoagy Carmichael, Jimmy Rushing, Shelly Manne en Jack Teagarden naast. Alle korte verhalen zijn zeer persoonlijke herinneringen dan wel opvallende verhalen over de desbetreffende muzikant met een korte bio erbij die vervolgens leiden naar een verrassende keuze in welk album zijn favoriete van die beschreven muzikant is. Het mooiste: Jazzportretten lezen doet je gelijk naar alle genoemde albums zoeken om ze te draaien. (Dick Hovenga)

RECORD STORE DAY NL

DE MOOISTE RSD RELEASES VAN EIGEN BODEM

KID BALTAN & TOM DISSEVELT

THE FASCINATING WORLD OF ELECTRONIC MUSIC **

1LP | White vinyl

First ever official reissue

BOJOURA

NIGHT FLIGHT NIGHT SIGHT (DELUXE EDITION) *

2LP | Clear vinyl | 8 bonus tracks

First ever reissue

LEMMING

LEMMING (DELUXE EDITION) *

2LP | Orange vinyl

14 bonus tracks | first ever reissue

TIELMAN BROTHERS

THE TIELMAN BROTHERS *

1LP | Grey vinyl

First reissue in almost 50 years

TIELMAN BROTHERS

EAST & WEST *

1LP | Solid blue vinyl

First ever reissue

TIELMAN BROTHERS

LITTLE BIRD *

1LP | Moss green vinyl

First reissue in 55 years

LUV'

THE HITS EP

12" | Yellow transparent vinyl

Luv's 4 biggest hits on one 12" single

JODY BERNAL
QUE SI QUE NO +
7" | blue transparent vinyl

KATJA SCHUURMAN
MAAR NU HEB IK ER ÉÉN / WERELDMEID +
7" | yellow vinyl

PETER SCHOONHOVEN
ACH, ZAT IK MAAR IN HET WALHALLA *
7" | red vinyl

GUILLERMO & TROPICAL DANNY
TOPPERTJE +
7" | pink vinyl

ANDRÉ HAZES / BRAAK
DONKER OM JE HEEN
7" | purple vinyl

ANDRÉ HAZES JR.
LEEF +
7" | white vinyl

RENE KARST
ATJE VOOR DE SFEER +
7" | neon green vinyl

*) geremastered van de originele tapes

**) geremastered vanaf de originele 1962 mono mastertape

+) voor het eerst op 7" single

**RECORD STORE DAY
AMBASSADOR 2026**

Isa DeJonge

RECORD STORE DAY RELEASES UITGELICHT!

18 april is het zo ver: Record Store Day!

De enorme lijst met Record Store Day releases kan soms wat overweldigend zijn. Hieronder lichten wij, in samenwerking met RSD, wat releases uit.

Jeff Buckley - Live A L'Olympia

'It's Never Over', zo luidde de titel van de documentaire over Jeff Buckley. En voor onze liefde voor zijn muziek geldt hetzelfde. Deze RSD-uitgave is wel heel bijzonder. Niet alleen is deze release, zoals vele RSD releases, voor het eerst op vinyl (en cd) beschikbaar, ook geeft dit album een momentopname van de Grace tour in 1995. In Frankrijk, in het legendarisch Olympia, speelde Jeff Buckley veel van de nummers van Grace, maar ook een aantal iconische covers. MC5's "Kick Out The Jams," een parodie op Led Zeppelin en liedjes beroemd gemaakt door Nina Simone en Edith Piaf. Daarnaast bevat het album een extra live-optreden van Buckley en Alim Qasimov in een competitief Qawwali-zangduet van een festival van religieuze muziek dat dat jaar ook in Frankrijk werd vastgelegd.

Poor Righteous Teachers - The New World Order (30th Anniversary Edition)

Wat een traktatie! In het kader van Record Store Day wordt dit jaar de 30ste verjaardag gevierd van een vergeten classic van een ietwat vergeten crew. Poor Righteous Teachers was begin jaren 90 een sociaal- en politiek geëngageerde groep, met de creatieve, ondergewaardeerde rapper Wise Intelligent als blikvanger. Dit jaar krijgt het laatste wapenfeit van PRT (zoals de groep vooral bekend staat) een vette reissue. Dit album uit 1996 raakte een beetje ondergesneeuwd in het geweld wat er in hetzelfde jaar allemaal werd uitgebracht. Volslagen onterecht, want het is oprecht een heerlijk boombap-album wat de tijdgeest van de 90s heel mooi weergeeft. Gastoptredens zijn er van KRS-One, Nine, Brother J (van X-Clan) en The Fugees. Let vooral op de bloedmooie openingstrack 'Miss Ghetto', heerlijk! (tekst door: Dirk Monsma)

Adrianne Lenker - Live At Revolution Hall

Begin 2025 bracht Big Thief-songschrijver Adrianne Lenker het intieme livealbum Live at Revolution Hall uit: een indrukwekkende verzameling van maar liefst 43 nummers, goed voor ruim twee uur luisterplezier. Het album voelt als een meeslepende geluidsdocumentaire, samengesteld uit opnames van drie dagen liveoptredens. Voor Record Store Day 2026 verschijnt de plaat nu voor het eerst op standaard zwart vinyl. Te midden van collages van uitbundig applaus en geroep uit het publiek weet producer Andrew Sarlo de luisteraar moeiteloos naar het podium te transporteren. Daar brengt Lenker samen met haar band – met onder anderen Josefin Runsteen en Nick Hakim – een veelzijdige setlist: van minder bekende nummers en publieksfavorieten zoals "not a lot, just forever" en "anything" tot nooit eerder uitgebrachte parels als "oldest" en "happiness".

Record Store Day zamelt geld in voor War Child. Op zaterdag 12 april verschijnt er een speciale RSD-single van Chef'Special en The Analogues waarvan de helft van de opbrengst naar kinderen in oorlog gaat. Daarnaast verschijnen er internationale vinyl releases, verkrijgbaar bij deelnemende platenzaken in verschillende landen. Van elk verkocht exemplaar wordt een euro gedoneerd aan War Child. Het gaat om de volgende titels:

- Sigrid & Bring Me The Horizon – Bad Life
- Fleetwood Mac – The Original Fleetwood Mac
- The Cure – Greatest Hits
- The Cure – Acoustic Hits
- Kaiser Chiefs – The Future Is Medieval
- Primal Scream – Echo Dek
- The Vaccines – What Did You Expect... Demo's and B-sides
- Rory Gallagher – Calling Card
- James Dean Bradfield – The Great Western
- Nicky Wire – Intimism
- Corinne Bailey Rae – Live In New York
- Mark Knopfler & Emmylou Harris – All The Roadrunning

Hiernaast vind je alvast een deel van het Record Store Day-programma voor 18 april. Staat de platenzaak bij jou in de buurt er niet tussen? Bekijk dan het volledige overzicht op recordstoreday.nl/instores !

RSD Programma instores

CONCERTO

- 11.00 Vjeze Fur signeursessie
- 11.00 Nachtwacht
- 12.00 Douwe Bob
- 12.40 Rob Bolland
- 13.00 Rob Bolland signeursessie
- 13.00 Sylvie Kreutsch
- 14.00 Undertones signeursessie
- 14.00 Eva van Manen
- 14.45 Ferdie Bolland
- 15.15 Gunmoll
- 16.00 Eloy Youssef
- 17.00 Eefje de Visser

VELVET AMERSFOORT

- 11:00 Mica Culpa
- 11:35 La Loye
- 12:15 MY BABY
- 13:00 Nina Lynn
- 13:25 Echo Beach
- 14:00 Seein' Red
- 14:35 Muylike
- 15:15 Future Husband
- 16:45 FLEMMING
- 16:00 Pitou
- 17:30 Bakelied
- 18:15 Luna Maki

VELVET LEIDEN

- 12:00 Fay + The Maeneds
- 13:00 Thor Kissing
- 14:00 Katja Schuurman (signing)
- 15:00 Nagasaki Swim
- 16:00 Plastic Family
- 17:00 Vjeze Fur (signing)

WAAGHALS ARNHEM

- 11:30 The Garnals
- 12:30 Hilde Vos
- 13:15 Lukas Jungen
- 14:00 Jack Jarryd
- 15:00 Call It Off! plays Taylor Swift
- 17:00 Skate Bush

RECORD MANIA

14.30 Roufaida
15.30 Tjels
16.30 Amel
17.30 Tom Bruins

PLATO APELDOORN

11.00 Levie Boon
12.00 Longo longo
13.00 Paul Crezee
14.00 Drive by Wire
15.00 Jesper Jesper
16.00 Martim
16.30 Rob Bolland
17.00 Roufaida
18.00 My Baby

PLATO DEVENTER

12.00 Cocobolo
13.30 Nyva
14.30 Kiki Annette
16.00 Nienke Leone
17.30 Call it off

PLATO GRONINGEN

12.00 One Straw Revolution
13.00 Hannah Mae
14.00 Anneke van Giersbergen
15.00 Orange Skyline
16.00 Robin IJzerman
17.00 Fiona Jane Pop

PLATO LEIDEN

12.00 Gruppo Sportivo
13.00 Melle
14.00 Silver Lake
16.00 Rens & Jaïr
17.00 Subterranean Street Society

PLATO ROTTERDAM

11.00 Extince
12.00 Mintaka
13.00 Kaya
14.00 Philine

15.00 Wies
16.00 Lucky Fonz

PLATO UTRECHT

12.00 JesperJesper
13.15 This Leo Sunrise
15.00 Di-rect
16.30 De Etters
17.30 Sick Shooters

PLATO ZWOLLE

12.00 Plastic Family
13.00 Toegift
14.00 Misprint
15.00 Cocobolo
16.00 Nyve
17.00 Hannah Mae
18.00 Eyesores

DE WATERPUT

12.00 Tje (B)
12.30 Hiqpy
13.00 Marble Sounds (B)
14.00 IDA
15.00 Extince
16.00 Think Of One (B)
17.00 High Hi (B)

SOUNDS VENLO

10.00 Keycult
11.00 Diggeth
12.00 Why Tony
13.30 Mariel Buckley
13.50 Peter Beeker
14.30 Little Hat
15.00 Faela
16.00 Jana Mila
17.00 Ilse de Lange

KROESE ARNHEM

12:00 Faela
13:00 Ilse DeLange
14:00 M. Lucky
15:00 MY BABY
16:00 De Toegift

INTERVIEW

Esther Kloosterman

de programmacoördinator van Record Store Day!

Zij is degene die onder andere alle bands regelt voor de in-store optredens in platenzaken.

Dit jaar staat er weer een prachtige line-up klaar voor talloze platenzaken door heel Nederland.

Tijd om even bij Esther in te checken!

Hoe is het met jou? Is de drukte rondom RSD een beetje te doen?

Het gaat goed met mij! De line-up van Record Store Day is inmiddels bekend, dus de grootste drukte is voorbij.

Lijkt me een enorme monsterklus om alle RSD-programma's rond te krijgen, kun je ons kort meenemen in dit proces?

Zo kun je het zeker noemen! Het is elk jaar weer een geweldige opgave. Je kunt het zien als een grote puzzel van vraag en aanbod. Ik zie het altijd maar als een mooie uitdaging. Denk aan welke acts goed passen bij welke platenzaken, tourtjes voor de acts plannen en zorgen dat alle tijdschema's op elkaar aansluiten.

Kun je wat persoonlijke favoriete artiesten uit het programma belichten?

Ik heb de nieuwe plaat van Pitou veel gedraaid, dus vind het heel vet dat zij instores gaat doen. Ook heb ik een voorproefje van de show van Ilse de Lange gezien, die ook te gek was. Er zijn teveel favorieten om op te noemen!

Heb je nog RSD-gerelateerde tips aan vinyl- en muziekliefhebbers?

Ga naar je favoriete platenzaak, check instores en koop een mooie plaat!

RECORD STORE DAY NL

INSTORES UITGELICHT!

Hieronder wat tips van ons.

Komen ze bij jouw platenzaak in de buurt? Ga ze dan checken!

De Toegift

De toegift is een band die live toch het allerbeste overkomt. Hun Nederlandstalige, poëtische teksten komen net wat harder binnen wanneer zanger Maxime recht voor je staat. Hun indiepopmuziek heeft subtiele arrangementen die balanceren tussen genres als folk, jazz en kleinkunst. Toch kunnen ze ook groots en schurend gaan. Juist die contrasten versterken elkaar. Met zowel authenticiteit als experiment vertaalt de Zeeuwse band thema's van nostalgie naar publiek door middel van muziek. Ontzettende aanrader.

Cocobolo

Dit instrumentale trio maakt van elk optreden zowel een film als een feestje. Met bandleden van o.a. Yin Yin had je ook niet anders verwacht. Je hoeft slechts de ogen te sluiten om bij een track als Nachtwandeling ergens onder de volle maan terecht te komen, terwijl de horizon wacht. Ook de Oosterse invloeden zijn van de partij, met hier en daar een portie habibi-funk. Muziek zonder oogkleppen, maar wel met oog voor detail gebracht en duidelijk bedoeld om de luisteraar mee te nemen naar heerlijke en vooral exotische plekken. Ga op reis in je lokale

Pitou

Op ESNS afgelopen jaar trad Pitou op in de Nieuwe Kerk in Groningen. Een toepasselijke setting – we overdrijven niet als dat een religieuze ervaring was. Pitou's unieke songwriting en eigenzinnige, maar charismatische persoonlijkheid zijn iets om live te aanschouwen. Haar laatste album kwam vorige maand uit: P2 (ook wel Pitou). Als componist, producer, met voornaamste instrument haar stem, is dit alternatieve indiepopalbum eentje voor de jaarlijstjes.

MY BABY

Hypnotiserend, groovend en onweerstaanbaar dansbaar. Waar My Baby live het publiek in trance brengt met langgerekte grooves, lieten ze op hun album Shamanaid (2015) een ander muzikaal gezicht zien. De nummers krijgen meer ademruimte en er is gekozen voor rijkere, meer akoestische sferen. De intensiteit en grenzeloze vrijheid van het creatieve proces hebben geresulteerd in een eigenzinnige, warme plaat: variërend van opzwepende gospel-achtige electric dance tot fluisterzachte, doorleefde ballads. Deze bijzondere release verschijnt nu opnieuw als een prachtige RSD-reissue. Dus: ga ze live zien en neem 'm meteen mee!

ACTIVITEITEN KALENDER

VRIJDAG 17 APRIL

**WAP SHOO WAP PRESENTS: SICK THOUGHTS (US)
+ SICK SHOOTERS + DJ'S
SLACHTHUIS HAARLEM**
Deuren 19:30 // presale €10 // daysale €12 // tickets
via slachthuishaarlem.nl

ZATERDAG 18 APRIL

**RECORD STORE DAY
BIJ DE PLATENZAAK IN JE BUURT**

Het grootste én meest intieme eendaagse
muziekfeest ter wereld. Check recordstoreday.nl
voor meer info!

DONDERDAG 23 APRIL

**HIGH FADE
MUZIEKGIETERIJ**

High Fade bewijst dat je geen label nodig hebt om
impact te maken.

VRIJDAG 24 APRIL

**GIRLS TO THE FRONT PRESENTS: HONDENFOKKER
+ MAHA + THE WOMAN + DJ GLITTER EVA**

SLACHTHUIS HAARLEM
Deuren 19:00 // presale €9,50 // daysale €11,50 //
tickets via slachthuishaarlem.nl

VRIJDAG 24 APRIL

**BEN CAPLAN
MUZIEKGIETERIJ**

Ben Caplan herdefinieert de moderne folk. Zijn
muziek is doordrenkt met eigentijdse energie, vormt
de basis voor zijn intense, poëtische optredens.

ZATERDAG 25 APRIL

**YONG YELLO
MUZIEKGIETERIJ**

In een vorig leven was Yong Yello lid van het
legendarische hiphopcollectief Eigen Makelij uit
Antwerpen. Op 25 april zie je hem in Muziekgieterij.

ZATERDAG 9 MEI

**LADY BLACKBIRD (USA)
DE VORSTIN**

Met haar krachtige, soulvolle stem beweegt Lady
Blackbird zich moeiteloos tussen jazz, soul, gospel en
rock. Tickets à € 37,75 via vorstin.nl/lady-blackbird

ZATERDAG 16 MEI

**MARKY RAMONE'S BLITZKRIEG (USA)
DE VORSTIN**

Oud-Ramones-drummer Marky Ramone speelt de
songs van de Ramones nog steeds met het vuur,
tempo en de energie van toen. Tickets: € 34,75 via
vorstin.nl/marky-ramone

**DINSDAG 7 JULI
ALANIS MORISSETTE
ZUIDERPARK**

Alanis Morissette treedt deze zomer exclusief
op in het Zuiderpark in Den Haag. Op 7 juli 2026
geeft zij haar enige optreden op het vasteland in
Europa hier in Nederland! Alanis Morissette is al 30
jaar een van de meest invloedrijke vrouwen in de
hedendaagse muziek. Haar expressieve songteksten
en optredens worden alom geprezen door critici.
Haar debuutalbum Jagged Little Pill uit 1995 werd
gevolgd door nog negen eclecticische en veelgeprezen
albums. Haar muziek en meest opvallende hits, zoals
Ironic, You Oughta Know, Hand In My Pocket en
Thank U, zijn nog steeds actueel. Tickets zijn te koop
via www.alanislive.nl

**WOENSDAG 6 MEI & DONDERDAG 7 MEI
MITSKI
AFAS LIVE**

Mitski keert terug naar Nederland met twee bijzondere avonden in AFAS
Live: haar grootste shows in ons land tot nu toe. De Amerikaans Japanse
singer songwriter staat wereldwijd bekend om haar intense, theatraal
vormgegeven optredens en haar vermogen om persoonlijke thema's op
meeslepende wijze te vertalen naar muziek. Met de komst van haar nieuwe
album Nothing's About to Happen to Me beloven deze shows een unieke
mix van kwetsbaarheid, kracht en verfijnde performance. Na haar lovend
ontvangen concerten in Carré is de stap naar AFAS Live een logisch vervolg
op haar enorme groei. Mis de kans niet om Mitski live te ervaren op een van
haar weinige Europese tourstops. Tickets zijn verkrijgbaar via mitskilive.nl

VRIJDAG 7 AUGUSTUS

**BONNIE "PRINCE" BILLY • CAPRERA X PATRONAAT
OPENLUCHTTHEATER CAPRERA**

Op vrijdag 7 augustus presenteren Patronaat en Caprera Bonnie Prince Billy in Openluchttheater Caprera. Tickets zijn €42 incl. servicekosten en verkrijgbaar via patronaat.nl.

**ZATERDAG 10 OKTOBER
ED O'BRIEN
KONINK**

Radiohead gitarist Ed O'Brien komt naar Koninklijk Theater Carré voor zijn allereerste soloshow ooit in Nederland. Met zijn nieuwe album *Blue Morpho* laat O'Brien een totaal eigen geluid horen: meeslepend, gelaagd en persoonlijk. De liveshow wordt geen simpele albumrecreatie, maar een vloeiende muzikale ervaring waarin elke uitvoering anders klinkt en zich verder ontwikkelt. Bijgestaan door een topband, met o.a. Dave Okumu, brengt O'Brien een avond die zowel intiem als groots voelt. Voor liefhebbers van Radiohead, alternatieve muziek en vernieuwende liveperformances is dit een zeldzame kans om een van de meest invloedrijke muzikanten van dichtbij te zien. Tickets zijn verkrijgbaar via carre.nl

SKEK AMSTERDAM

Skek wordt als cultureel eetcafé volledig gerund en gedragen door de energie en nieuwsgierigheid van studenten. We doen dus alles zelf; van het samenstellen van de menukaart en de programmering. Voor het volledige culturele programma, check de instagrampagina [@skekamsterdam](https://www.instagram.com/skekamsterdam).

**ZATERDAG 10 DECEMBER
SEF
AFAS LI**

Sef keert terug naar Amsterdam met zijn grootste soloshow ooit in AFAS Live op 10 december 2026. Na het gigantische succes van *lieve monsters*, de awards van 3voor12, Edison en 3FM, een uitverkochte tour én een veelbesproken Lowlands show, is dit hét moment waarop alles samenkomt. Sef beweegt zich al jaren als een unieke stem binnen de Nederlandse popcultuur: scherp, muzikaal gedurfd en altijd op zoek naar nieuwe vormen. Zijn recente werk raakt een snaar bij een breed publiek en laat zien waarom hij behoort tot de meest relevante artiesten van dit moment. Verwacht een avond vol emotie, scherpe meningen en vernieuwende sounds, uitgevoerd door een artiest op het hoogtepunt van zijn creativiteit. Tickets zijn verkrijgbaar via seflive.nl

KEVIN MORBY - LITTLE WIDE OPEN

Kevin Morby's indie-folkrock voelt al jarenlang kwetsbaar en persoonlijk. Toch zegt Morby zelf over zijn nieuwste project: "This is, without a doubt, the most personal and vulnerable album I've ever made." Al sinds zijn negentiende brengt hij het grootste deel van zijn tijd onderweg door. Als tourende artiest is hij zelden thuis: busjes, eindeloze open wegen door het Amerikaanse landschap, kleine stadjes, en zelfs een rock-'n-roll-liefde die hij onderweg vindt. Het maakt allemaal deel uit van zijn leven. Op zijn nieuwste album reflecteert hij hierop: "Despite its title, this album is in fact very wide open."

TORI AMOS - IN TIMES OF DRAGONS

In 1992 brak Amos door met Little Earthquakes. Nu, in 2026, verschijnt haar achttiende studioalbum. Als Amerikaanse ervaart ze van dichtbij hoe de democratie wereldwijd - en vooral in de Verenigde Staten - onder druk staat en langzaam lijkt af te brokkelen. Op het album zingt ze onder meer over een dictator die gelooft in hagedisdemonen en hun usurpatie van Amerika. Eventuele gelijkenissen met bestaande personen of gebeurtenissen zijn dan ook allerminst toevallig.

MUNA - DANCING ON THE WALL

Niemand weet melancholisch en euforisch tegelijk zo goed te vangen in popsongs als MUNA. Phoebe Bridgers zag dit al vroeg: MUNA was een van de eerste acts op haar label Saddest Factory Records. Het aankomende album Dancing on the Wall is geïnspireerd door eerdere 'toxische' relaties en de emotionele perikelen die daarbij komen kijken. De nummers over liefdesverdriet en hartzeer voelen zo intens dat je bijna zou willen dat je er zelf doorheen gaat.

ED O'BRIEN - BLUE MORPHO

De leden van Radiohead zitten niet stil. Ze touren weer, voor het eerst in jaren, en ook solo-projecten druppelen langzaam de wereld in. Afgelopen jaar bracht Thom Yorke Tall Tales uit, Jonny Greenwood werkte aan de soundtrack voor One Battle After Another en binnenkort volgt zijn samenwerkingsproject Ranjha. Ook Ed O'Brien komt met nieuw werk: Blue Morpho. Verwacht filmische, doorleefde muziek die perfect past bij zijn solocarrière, maar ook iets toevoegt aan het grotere Radiohead-universum.

DOVE ELLIS - BLIZZARD

Voor velen valt deze naam misschien nog onder de radar, maar voor indie-folk-nerds is hij al een mythe: Dove Ellis. Er hangt een tijdloze, mysterieuze sfeer rondom Ellis. Deels omdat hij geen interviews lijkt te doen. Zijn achtergrond is vrij onbekend, naast het feit dat hij pas 22(!) jaar oud is. Maar eigenlijk komt het mysterie voornamelijk van zijn muziek: zijn teksten cryptisch en zijn stem hemels. Hij was stiekem ook al te horen op de vorige No Risk Disc: HELP(2). Album 'Blizzard' is al te beluisteren via streamingdiensten; de fysieke release volgt in mei. Wij kunnen niet wachten!

BINNENKORT BINNEN

17 april Honey Dijon - Nightlife

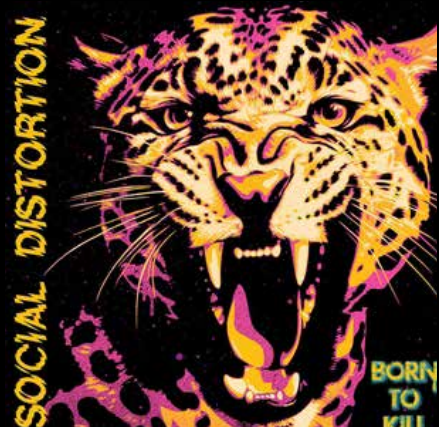
30 april Octa Octa - Sigils for Survival

1 mei
American Football - LP4
The Black Keys - Peaches!
Hiss Golden Messenger - I'm People
Kacey Musgraves - Middle of Nowhere
Lip Critic - Theft World
Maya Hawke - Maitreya Corso
Super Furry Animals - Precreation Percolation
Merol - Leve de Feeks
Tori Amos - In Times of Dragons
Young the Giant - Victory Garden

8 mei
Aldous Harding - Train on the Island
Broken Social Scene - Remember the Humans
Cola - Cost of Living
Crooz Boyce - Croz Boyce
Jonny Greenwood, Shye Ben Tzur, and the
Rajasthan Express - Ranjha
Lykke LI - The Afterparty
Muna - Dancing on the Wall
Olof Dreijer - Loud Bloom
Tygapaw - Together You Gather All Power Applied
Worldwide
Sports - Sports
Social Distortion - Born to Kill

15 mei
Kevin Morby - Little Wide Open
Peter Frampton - Carry the Light

22 mei Ed O'Brien - Blue Morpho

**NO
RISK
DISC**

HIQPY
Slow Death of a Good Girl

**GRAND
CRU**

FLEA
Honora

**LUISTER
TRIPS**

HIT-BOY & THE
ALCHEMIST
Goldfish

KNEECAP
Fenian

TOM MISCH
Full Circle

PLOEGENDIENST
GEEN TITEL

ROBYN
Sextistential

SEEFEEL
Sol.Hz

SNAIL MAIL
Ricochet

SQUAREPUSHER
Kammerkonzert

THUNDERCAT
Distracted

TOMORA
Come Closer

PINKPOP

19 • 20 • 21 juni 2026

MEGALAND
LANDGRAAF

THE CURE FOO FIGHTERS TWENTY ONE PILOTS

**EDITORS • HALSEY
TEDDY SWIMS • YUNGBLUD
ZARA LARSSON**

DI-RECT • ELECTRIC CALLBOY • FRANZ FERDINAND
IDLES • JADE • KINGFISHER • LAUREN SPENCER SMITH
NATASHA BEDINGFIELD • THE PRETTY RECKLESS
ROXY DEKKER • ROYEL OTIS • SOFI TUKKER • SOULWAX
SUZAN & FREEK • TOM MORELLO • TRIGGERFINGER
THE VACCINES • WET LEG • WHITE LIES

ALESSI ROSE • BALU BRIGADA • THE BEACHES • BENTE
DAÐI FREYR • DOGSTAR • FAT DOG • GOOD NEIGHBOURS
GIANT ROOKS • HAEVN • HANG YOUTH • THE HAUNTED YOUTH
JEHNNY BETH • MAX MCNOWN • MY BABY • THE PLOT IN YOU
SKI AGGU • SLEEP THEORY • DE HERFSHANE BAND

BEN ELLIS • BUFFALO TRAFFIC JAM • CHEZILE • DIE SPITZ
ECCA VANDAL • HOTWAX • ISABEL VAN GELDER • JERUB • LEAP
LEILA LAMB • LINKA MOJA • NAFT • SOFIA CAMARA • THIJS BOONTJES
VOILÀ • WODAN BOYS • YONG YELLO

info en tickets via pinkpop.nl